

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΣΧΟΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΑΣΙΑΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΟΥ:

FIELD MANUAL 3-24, MARINE CORPS WARFIGHTING PUBLICATION 3-33.5, *INSURGENCIES AND COUNTERINSURGENCIES*, HEADQUARTERS DEPARTMENT OF THE ARMY WASHINGTON, DC, MARINE CORPS WARFIGHTING PUBLICATION HEADQUARTERS, MARINE CORPS COMBAT DEVELOPMENT COMMAND DEPARTMENT OF THE NAVY HEADQUARTERS, UNITED STATES MARINE CORPS WASHINGTON, DC, 13 MAY 2014

ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Ι.Θ. Μάζης

Ι. Σαριδάκης

ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

A.M.: 1570200800002

ΜΑΪΟΣ 2017

**FIELD MANUAL 3-24, MARINE CORPS WARFIGHTING PUBLICATION 3-33.5,
INSURGENCIES AND COUNTERINSURGENCIES, HEADQUARTERS
DEPARTMENT OF THE ARMY WASHINGTON, DC, MARINE CORPS
WARFIGHTING PUBLICATION HEADQUARTERS, MARINE CORPS COMBAT
DEVELOPMENT COMMAND DEPARTMENT OF THE NAVY HEADQUARTERS,
UNITED STATES MARINE CORPS WASHINGTON, D, 13 MAY 2014**

Πρόλογος

Στην πτυχιακή μου εργασία μετέφρασα από τα Αγγλικά στα Ελληνικά ένα μέρος από το εγχειρίδιο του Σώματος των Πεζοναυτών των Η.Π.Α. Από πολύ μικρή όχι μόνο μου άρεσε η αγγλική γλώσσα, αλλά είχα πολύ καλές επιδόσεις σε αυτήν. Αν και κατά την διάρκεια της φοιτήσεώς μου στην σχολή Τουρκικών Σπουδών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών ακολούθησα την κατεύθυνση της Πολιτικής αντί της Μεταφράσεως, επιθυμούσα η πτυχιακή μου εργασία να ήταν μετάφραση πρωτότυπου αγγλικού κειμένου, το οποίο θα συνδεόταν με τα μαθήματα της γεωπολιτικής, της ανασχέσεως, του κατευνασμού και της διεθνούς πολιτικής.

Μη έχοντας όμως τις απαραίτητες γνώσεις για την επιλογή του κειμένου το οποίο θα αντεπεκρίνετο στα ανωτέρω, απευθύνθηκα στον επιβλέποντα καθηγητή μου κύριο Μάτζι, ο οποίος μετά από αναζήτηση, κατέληξε στο Field Manual 3-24/ MCWP 3-33.5 (Marine Corps War Publications) με τίτλο Insurgencies and Countering Insurgencies. Θεωρώ ότι το εν λόγω κείμενο είναι καλλίτερο και πιο ενδιαφέρον εν σχέσει προς το άλλο υποψήφιο κείμενο.

Εξετάζοντας λοιπόν τις «Εξεγέρσεις και την Στρατηγική Αντιμετώπιση Εξεγέρσεων» της Εκδόσεως μάχης του Σώματος των Πεζοναυτών, προέβην στην μετάφραση των 2 κυριότερων κεφαλαίων, των οποίων το περιεχόμενο απ'όλο το έργο, καλύπτει πλήρως την θεματική της πτυχιακής αυτής εργασίας.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, η μετάφραση έχει ολοκληρωθεί και διορθωθεί. Αυτό που οφείλω να υπογραμμίσω είναι πως η μεταφραστική διαδικασία είναι εξ ίσου δύσκολη και επίπονη με αυτήν της ερεύννης, και, πως σε καμμία περίπτωση δεν θα πρέπει να υποτιμάται ή να θεωρείται «η εύκολη λύση». Χρειάζεται υπομονή, επιμονή αλλά και έρευνα, ειδικά όταν ο μεταφραστής έχει λίγες ή μη επαρκείς γνώσεις πάνω στο θέμα το οποίο καλείται να μεταφράσει. Επιπλέον, εξ ίσου σημαντική είναι η συνεχής παρακολούθηση της γλωσσικής εξελίξεως της γλώσσας πηγής από τον μεταφραστή λόγω των συντελουμένων αλλαγών σε αυτήν, καθώς, με θλίψη παρατηρούμε μη ορθές ή μη επαρκείς μεταφράσεις κειμένων, ακόμη και κινηματογραφικών ταινιών, που αφυδατώνουν κάθε ικμάδα νοήματος, ευαισθησίας και λεπτής ειρωνείας του πρωτοτύπου.

Συνεπώς, η παρούσα πτυχιακή εργασία δεν θα μπορούσε να ολοκληρωθεί χωρίς την συμβολή ορισμένων ανθρώπων που με καθοδήγησαν και με διευκόλυναν. Η συμβολή τους αυτή καθίσταται σημαντικότερη την στιγμή που, μέχρι στιγμής, δεν υπάρχει επίσημη ελληνική μετάφραση για πολλούς όρους. Κατ'αρχάς θα ήθελα να ευχαριστήσω τον κο Μάτζι, ο οποίος ήταν εξ αρχής θετικά προσκείμενος στην πρόταση που του έκανα για να μεταφράσω κάποιο κείμενο, και ο οποίος έψαξε και διάλεξε το καλλίτερο. Ευχαριστώ ιδιαίτερα και τον κο Σαριδάκη, του οποίου η καθοδήγηση και οι επεξηγήσεις ήταν καθοριστικές στην πορεία αυτής της εργασίας. Ακόμη, θέλω να ευχαριστήσω τον κο Γρίβα και τον απόστρατο θείο μου, οι οποίοι με τις γνώσεις που έχουν, με βοήθησαν στην απόδοση των στρατιωτικών όρων. Ιδιαίτερη μνεία θα ήθελα να κάνω στον κο Πατραγά ο οποίος επιμελήθηκε του τελικού κειμένου και μου συμπαραστάθηκε σε αυτό το εγχείρημα. Θα ήθελα επίσης να ευχαριστήσω την κα Θεοδοπούλου, τον κο Δημητρίου, την κα Σελλά, τον κο Ηλιόπουλο, τον κο Τζέπογλου, την κα Σανλίογλου, τον κο Ευρυβιάδη και τον κο Λαγγίδη για τις γνώσεις, την βοήθεια και

την συμπαράσταση που μου προσέφεραν κατά την φοίτησή μου στο τμήμα Τουρκικών Σπουδών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών. Τέλος, ευχαριστώ την οικογένειά μου και τους λιγοστούς αυτούς φίλους που με στήριξαν από την αρχή μέχρι το πέρας αυτής της εργασίας σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς.

Εισαγωγή

Όπως προανέφερα, πολλοί είναι αυτοί που υποτιμούν την μετάφραση και την θεωρούν κάτι το εύκολο, μια απλή αντικατάσταση των λέξεων από μία γλώσσα σε μίαν άλλη. Κάποιοι ακόμη, θεωρούν πως το μόνο που χρειάζεται για αυτήν την «απλή» αντικατάσταση των λέξεων, είναι η πολύ καλή γνώση των δύο γλωσσών: της γλώσσας πηγής και της γλώσσας στόχου. Οι απόψεις αυτές όμως, εκφέρονται από άτομα τα οποία δεν έχουν ασχοληθεί με την μεταφραστική διαδικασία ή με ζητήματα γλώσσας και λόγου, διότι εάν το είχαν πράξει αυτό, θα γνώριζαν πως η μετάφραση, πλέον, έχει πάψει να θεωρείται απλή πρακτική και έχει καθιερωθεί ως ξεχωριστή επιστήμη. Ως εκ τούτου, αποτελεί αντικείμενο μελέτης γλωσσολόγων επιστημόνων και επιστημόνων από τον ευρύτερο κλάδο της γλωσσολογίας, οι οποίοι ευθύνονται για την συνεχώς αυξανόμενη βιβλιογραφία γύρω από αυτήν και την εξελίσσουν διαρκώς με την βοήθεια της πληροφορικής και της τεχνητής διάνοιας.

Έργα που αναφέρονται στην μετάφραση χρονολογούνται ήδη από το 46 π.Χ. και, συγκεκριμένως, το «*Libellus de optimo genere oratorum*» του Κικέρωνος, το οποίον έθεσε τις βάσεις για την προβληματική που θα ακολουθούσε σχετικά με την διάκριση των ειδών της μεταφράσεως: την ελεύθερη μετάφραση και την κατά λέξη μετάφραση.

Οι πτυχές και η πολυπλοκότητα της μεταφράσεως αποκαλύπτονται από τα στάδια της μελέτης της μεταφράσεως και την εξελικτική πορεία που αυτά ηκολούθησαν. Η πρώτη περίοδος μελέτης της μεταφράσεως η οποία είχε εμπειρικό προσανατολισμό, περιλαμβάνει πραγματικά μεταφρασμένα έργα, άνευ παρατηρήσεων. Στην δεύτερη περίοδο μελέτης, όμως, γίνεται μια προσπάθεια ερμηνείας της μεταφραστικής πρακτικής εντός ενός γενικού πλαισίου. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να δίδονται για πρώτη φορά αντικρουόμενες μεν, απαντήσεις δε, σχετικά με τον τρόπο προσεγγίσεως και μεταφράσεως του πρωτοτύπου, τους οποίους θα πρέπει να ακολουθεί ο μεταφραστής.

Η θεωρία της γλωσσολογίας έθεσε τις βάσεις και διαδραμάτισε τον κύριο λόγο στις μεταφραστικές θεωρίες που ανεπτύχθησαν αργότερα. Καθώς όμως η επιτυχία της μεταφραστικής διαδικασίας είναι συνάρτηση πολλών παραγόντων άλλων επιστημονικών κλάδων, έχουμε ως αποτέλεσμα την εμφάνιση και ανάπτυξη διαφόρων θεωριών, όπως αυτές που έχουν ως βάση την γλωσσολογία, την θεωρία της επικοινωνίας, την συγκριτική υφολογία, την σημειολογία κ.ά.

Εν τάχει, ορισμένες περιπτώσεις που απετέλεσαν σημεία καμπής για την εξέλιξη της ερεύννης και της μεταφραστικής θεωρίας είναι η εισαγωγή του όρου «ισοδυναμία» (equivalence) από τον R. Jakobson, η έμφαση που δίδει ο Mounin στις συνθήκες επικοινωνίας που καθορίζουν τον τρόπο ερμηνείας του μηνύματος και καθοδηγούν τον τρόπο μεταφράσεως στο έργο του *Les problèmes théoriques de la traduction*, η εθνογλωσσική προσέγγιση της μεταφράσεως, θεμελιωτές της οποίας θεωρούνται οι E. Nida και C. Taber, καθώς και η εισαγωγή της έννοιας της κειμενικής αναλύσεως υπό την C. Nord. Στις ανωτέρω περιπτώσεις δίδεται έμφαση στις συνθήκες επικοινωνίας, στον αναγνώστη, στην σημασία που έχει η «δυναμική ισοδυναμία», η διατήρηση, δηλαδή της επιπτώσεως του μηνύματος προς τον αναγνώστη ή τον ακροατή που έχει το κείμενο της γλώσσας πηγής, στο κείμενο της γλώσσας στόχου.

Σύμφωνα με τον Γ. Μπαμπινιώτη (*Η γλώσσα ως αξία*) «μετάφραση είναι μεταφορά ενός κειμένου μιας γλώσσας (αφετηρίας) σε ισοδύναμο κείμενο μιας άλλης γλώσσας

(στόχου)». Συνεπώς, για να είναι επιτυχής μια μετάφραση, ο μεταφραστής θα πρέπει πρώτα να έχει κατανοήσει το κείμενο της γλώσσας πηγής σε τέτοιο βαθμό ώστε να είναι σε θέση να παραγάγει στην γλώσσα στόχο ένα επικοινωνιακά ισοδύναμο κείμενο προς το πρωτότυπο. Αυτό συνδέεται άμεσα με την προθετικότητα του πρωτοτύπου κειμένου, η οποία πρέπει να είναι ο κύριος άξονας της μεταφράσεως προκειμένου το κείμενο της γλώσσας στόχου να προβάλλει την ίδια προθετικότητα. Ως εκ τούτου, γίνεται πλέον κατανοητό ότι η μετάφραση δεν αφορά μόνον λέξεις ή προτάσεις, αλλά κείμενο. Η δυσκολία λοιπόν στην μετάφραση έγκειται στον εντοπισμό του σκοπού του συγγραφέως και την σωστή μεταφορά αυτού και στο μετέφρασμα και ουχί στην εύρεση σωστών αποδόσεων των λέξεων και των φράσεων. Τέλος, βασικό μέλημα του μεταφραστή, είναι η διατήρηση, στο κείμενο της γλώσσας στόχου, της δομής, του ύφους καθώς και της ποιότητας του επικοινωνιακού γεγονότος του κειμένου της γλώσσας πηγής.

Σχόλια

Γενικές παρατηρήσεις

Όπως εύλογα μπορεί να υποθέσει κάποιος, η μετάφραση αυτού του κειμένου δεν προέκυψε αβίαστα, αλλά είναι αποτέλεσμα μιας επιπόνου και όχι και τόσο συντόμου διαδικασίας. Μπορώ να πω πως είμαι αρκετά ικανοποιημένη από το τελικό μετέφρασμα και θα ήθελα να υπογραμμίσω πως κατά την διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας έμαθα πάρα πολλά για την θεωρία της μεταφράσεως και για την μετάφραση στην πράξη, για την οργάνωση του χρόνου και της σκέψεώς μου, και, φυσικά, για τον τρόπο με τον οποίον η έρευνά μου θα ήταν όχι μόνο ποσοτική, αλλά και ποιοτική. Κατ'ουδένα τρόπο όμως δεν ισχυρίζομαι πως η μετάφραση αυτή είναι τέλεια και δεν επιδέχεται βελτιώσεων. Οι αλλαγές που συνετελέσθησαν ήσαν πάρα πολλές, καθώς έπρεπε να διατηρηθεί το συνολικό νόημα του κειμένου και όχι της κάθε ξεχωριστής παραγράφου.

Κρίνοντας σε καθολικό επίπεδο τις απαιτήσεις αυτής της διαδικασίας, θα έλεγα ότι ναι μεν δεν ήσαν πολλές, όμως οι υπάρχουσες ήσαν κάθε άλλο παρά ελάσσονες. Το κείμενο παρουσίαζε μεγάλες απαιτήσεις σε επίπεδο κατανόησης αφ'ενός διότι οι γνώσεις μου στον στρατιωτικό τομέα ήσαν μη επαρκείς, αφ'ετέρου διότι το ύφος των συγγραφέων αν και κοινό, είχε αρκετούς ιδιοματισμούς της αμερικανικής διαλέκτου, οι οποίοι μου δημιουργούσαν αρκετή σύγχυση τόσο στο νοηματικό, όσο και στο συντακτικό επίπεδο. Παρ'όλα αυτά ήταν ένα πολύ ενδιαφέρον κείμενο από το οποίο έμαθα πάρα πολλά και, ως εκ τούτου, θεωρώ ότι στάθηκα πολύ τυχερή που μου δόθηκε η ευκαιρία να το μεταφράσω.

Τα βοηθήματα που είχα στην προσπάθειά μου αυτή ήσαν γενικά, ειδικά, μονογλωσσικά και διγλωσσικά λεξικά, καθώς φυσικά και το διαδίκτυο. Πιο συγκεκριμένα, η μετάφραση του Google Translate μού έδινε την γενική εικόνα της μεταφράσεως, την οποία φυσικά προσάρμοζα σε κάθε περίπτωση και ουδέποτε άφησα αυτούσια. Η ιστοσελίδα linguee.com με βοήθησε ιδιαίτερα σε φράσεις όταν οι απαντήσεις στα λεξικά και το Google Translate δεν με ικανοποιούσαν. Τέλος, τον κυριότερο ρόλο διεδραμάτισαν οι άνθρωποι που με βοήθησαν σε αυτήν την εργασία, έκαστος εκ των οποίων είναι ειδικός στα αντίστοιχα θεματικά πεδία του κειμένου.

Πραγματολογικό επίπεδο

Όπως έχω ήδη αναφέρει, το κείμενο το οποίον επέλεξα να μεταφράσω αποτελείται από τα κεφάλαια 1 και 2 (σελίδες) του Field Manual (FM) 3-24/ Marine Corps Warfighting Publication (MCWP) 3-33.5, Insurgencies and Countering Insurgencies. Αντικείμενο του Εγχειριδίου Πεδίου αυτού είναι η παροχή μιας συγκεκριμένης θεωρίας στις μονάδες του στρατού και των πεζοναυτών οι οποίες αντιμετωπίζουν μίαν εξέγερση. Το εγχειρίδιο αποτελείται από 13 κεφάλαια:

- 1ο: Κατανοώντας το στρατηγικό πλαίσιο.
- 2ο: Κατανοώντας το επιχειρησιακό περιβάλλον.
- 3ο: Πολιτισμός.
- 4ο: Προϋποθέσεις και βασικές αρχές της εξέγερσεως.
- 5ο: Χαρακτηριστικά απειλής μιας εξέγερσεως.
- 6ο: Διαταγές επιχειρήσεως και διοίκηση και έλεγχος.
- 7ο: Σχεδιασμός αντεξέγερσεων.
- 8ο: Κατασκοπεία.
- 9ο: Άμεσες μέθοδοι για την αντιμετώπιση εξεγέρσεων.
- 10ο: Έμμεσες μέθοδοι για την αντιμετώπιση εξεγέρσεων.
- 11ο: Συνεργαζόμενοι με τις δυνάμεις του κράτους στο οποίο διαδραματίζεται η εξέγερση.
- 12ο: Αξιολογήσεις.
- 13ο: Νομικά ζητήματα.

Σκοπός του εγχειριδίου, πέρα της παροχής μιας συγκεκριμένης θεωρίας στις μονάδες του στρατού και των πεζοναυτών που αντιμετωπίζουν μίαν εξέγερση, είναι να θέσει τις θεωρητικές βάσεις για την στρατηγική αντιμετώπιση εξεγέρσεων και αποτελεί ένα οδηγό για τις μονάδες που μάχονται σε ή εκπαιδεύονται για την διεξαγωγή αντεξεγερτικών επιχειρήσεων. Το κοινό στο οποίον απευθύνεται δεν είναι και τόσο ευρύ. Η γλώσσα που χρησιμοποιείται δεν είναι ιδιαιτέρως απλή· έχει εξειδικευμένη ορολογία, μακροπερίοδο λόγο με πολλούς προσδιορισμούς που προκαλούν σύγχυση ως προς τις λέξεις που προσδιορίζουν, και, σε ορισμένα σημεία το κείμενο αποκτά λογοτεχνικό ύφος παρόλο που είναι τεχνικό. Όλα αυτά καθιστούν την ανάγνωση σχετικά έως αρκετά δύσκολη σε κάποιον ο οποίος δεν είναι εξοικειωμένος με την ορολογία ή/και δεν έχει υψηλό επίπεδο γνώσεως της αγγλικής γλώσσας. Το κείμενο αυτό λοιπόν απευθύνεται κυρίως σε άτομα που έχουν επαφή με τον στρατιωτικό τομέα ή ασχολούνται με τις στρατιωτικές σπουδές καθώς και, πιο συγκεκριμένα, όπως αναγράφεται και στο ίδιο το εγχειρίδιο, σε διοικητές ταγμάτων, ταξιαρχιών και συνταγμάτων και στα επιτελεία αυτών. Σε αυτούς προστίθενται οι διοικητές και τα επιτελεία του στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών, οι αρχηγοί των πολυεθνικών δυνάμεων καθώς και οι εκπαιδευτές και οι εκπαιδευτικοί του στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών. Άλλωστε, ένα εγχειρίδιο του Σώματος των Πεζοναυτών των Η.Π.Α. δεν θα μπορούσε να καταστεί ενδιαφέρον παρά μόνον για τις προαναφερθείσες κατηγορίες, καθώς και για κάποιους οι οποίοι επιθυμούν συνειδητά να εντρυφήσουν στο πεδίο της στρατιωτικής θεωρίας και πράξεως.

Το εγχειρίδιο αυτό αποτελεί μάλλον συλλογικό έργο, καθώς δεν αναγράφεται συγκεκριμένος συγγραφέας ή συγκεκριμένοι συγγραφείς, παρά μόνον η Έκδοση μάχης του Σώματος των Πεζοναυτών. Αναφορά σε συγκεκριμένα πρόσωπα γίνεται στο χωρίο των

ευχαριστιών και αφορούν άτομα που διδάσκουν σε Ινστιτούτα Εθνικής Ασφαλείας, Στρατηγικών Σπουδών και Στρατηγικών Αναλύσεων, συμπεριλαμβανομένου και ενός ταξίαρχου.

Το κείμενο πηγή είναι ένα ειδικό κείμενο, συνταχθέν στην αγγλική γλώσσα (συγκεκριμένα στην αγγλική που χρησιμοποιούν στις Η.Π.Α.) και στοχεύει σε αναγνώστες εξοικειωμένους με τα στρατιωτικά θέματα. Το είδος του εν λόγω εγχειριδίου χαρακτηρίζεται ως επιστημονικό ενώ ο τύπος του είναι πληροφοριακός και, πέρα της διδασχής, στόχο έχει την εφαρμογή του περιεχομένου του. Προς εξυπηρέτηση των σκοπών αυτών καθώς για την περαιτέρω κατανόηση των θεμάτων που παρουσιάζονται, έχουν επιστρατευθεί και οπτικά μέσα, όπως πίνακες και διαγράμματα.

Λαμβάνοντας λοιπόν υπ'όψιν τα ανωτέρω, προχώρησα στην μετάφραση των 2 πρώτων κεφαλαίων του Εγχειριδίου Πεδίου. Όπως το αγγλικό κείμενο, έτσι και το ελληνικό προορίζεται για συγκεκριμένο κοινό και βάσει των επιταγών του πρωτοτύπου διατηρεί ένα συγκεκριμένο επίπεδο γλωσσικού μητρώου.

Σημασιολογικό επίπεδο

Μια σωστή μετάφραση απαιτεί την κατανόηση των σημασιών των λέξεων. Αυτό που πρέπει να κατανοήσουμε και να έχουμε κατά νου, είναι ότι η λέξη λαμβάνει το νόημά της μέσω του συγκεκριμένου εντός του οποίου ευρίσκεται και αυτό το σημείο είναι εκείνο που καθιστά την επιτυχία μιας φυσικής μεταφράσεως. Ως εκ τούτου, χρειάστηκε να διαβάσω αρκετές φορές το κείμενο τόσο πριν ξεκινήσω την μετάφρασή μου, όσο και κατά την διάρκεια αυτής. Είχα πολλές απορίες σχετικά με την ορολογία αλλά και με την σύνταξη και ανέτρεχα στην κατάλληλη βιβλιογραφία και στο διαδίκτυο προκειμένου να κατανοήσω αυτά που δεν κάλυπταν τα λεξικά. Εξ ίσου πολλές συναντήσεις είχα με τους ανθρώπους οι οποίοι με βοήθησαν στην παρούσα εργασία, κυρίως για θέματα ορολογίας. Αφ'ότου είχε επέλθει η κατανόηση, οι ξεχωριστές λεξιλογικές μονάδες έπρεπε να τοποθετηθούν σε ένα συγκεκριμένο συγκείμενο, προκειμένου να εντοπισθούν οι ισοδυναμίες και να εντοπισθούν οι σωστές ισοδυναμίες.

Παραθέτω μια ανάλυση των τύπων ισοδυναμίας, όπως αυτοί εντοπίστηκαν ανάμεσα στο πρωτότυπο και το μετάφρασμα, κατά W. Koller (Koller, W., 1987:158):

i) Ισοδυναμία 1:1

conventional conflict = συμβατική σύγκρουση

1-3. Insurgencies can exist apart from, or before, during, or after a **conventional conflict**.

(1-3.) Οι εξεγέρσεις μπορούν να υφίστανται ξεχωριστά από πριν, κατά την διάρκεια ή μετά από μια **συμβατική σύγκρουση**.

ii) Ισοδυναμία 1: πολλά

capabilities: α) ικανότητα

1-34. ...provide the U.S. important **capabilities** to defeat an insurgency.

(1-34.) ...παρέχουν στις Η.Π.Α. σημαντικές **ικανότητες** για να ηττηθεί μια εξέγερση.

β) ισχύ επιβολής

1-21. ...in which there is little or no host-nation government **capability**.

(1-21.) ...στην οποία η κυβέρνηση του κράτους αυτού δεν έχει καθόλου **ισχύ επιβολής**, ή η ισχύς της αυτή είναι πολύ μικρά.

iii) Ισοδυναμία πολλά: 1

lethal power, lethal force, deadly force = φονική ισχύς

1-36. Unified action requires the judicious use of **lethal force**...

(1-36.) Η ενιαία δράση απαιτεί την συνετή χρήση **φονικής ισχύος**...

1-36. ...Soldiers and Marines cannot afford to misuse the **lethal power** provided to them by the U.S. government.

(1-36.) ...οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες δεν έχουν την πολυτέλεια να καταχρασθούν την **φονική ισχύ** που τους παρέχεται από την αμερικανική κυβέρνηση.

1-89. ...including the use of **deadly force** when such force is necessary...

(1-89.) ...συμπεριλαμβανομένης της χρήσεως **φονικής ισχύος** όταν αυτή η ισχύς είναι απαραίτητη....

iv) Ισοδυναμία 1:0

panhandle = στενή χερσόνησος

...in securing the so called “**panhandle**” region...

...στην διασφάλιση της περιοχής, που απεκαλείτο και «**στενή χερσόνησος**»...

v) Ισοδυναμία: εν μέρει

planners = υπεύθυνοι σχεδιασμού

1-42. However, counterinsurgency commanders and **planners** must understand that...

(1-42.) Ωστόσο, οι διοικητές και οι **υπεύθυνοι σχεδιασμού** των αντεξεγερτικών επιχειρήσεων, πρέπει να κατανοήσουν ότι...

Λεξιλογικό

Στο κείμενο πηγή, το οποίο είναι ένα επιστημονικό εγχειρίδιο, χρησιμοποιείται ειδική γλώσσα. Η ορολογία του εγχειριδίου πηγάζει από τον στρατιωτικό και τον νομικό κλάδο. Για τον νομικό κλάδο οι πηγές αναφοράς και η βιβλιογραφία είναι ιδιαίτερα εμπλουτισμένες και στην γλώσσα πηγή και στην γλώσσα στόχο. Δεν ισχύει το ίδιο για τον στρατιωτικό κλάδο, με τις πηγές αναφοράς και την βιβλιογραφία στην γλώσσα στόχο να είναι αισθητώς περιορισμένες. Σκοπός του συγγραφέως στα κεφάλαια που μετέφρασα ήταν να περιγράψει αναλυτικά τους τρόπους και τους λόγους εμπλοκής των Η.Π.Α. σε μια αντεξέγερση, τα διαφορετικά πλαίσια εντός των οποίων δύναται να αναδυθεί μια εξέγερση, καθώς και το πλαίσιο ενός επιχειρησιακού περιβάλλοντος όπου ενδέχεται να ξεσπάσει μια εξέγερση. Η ορολογία που χρησιμοποίησε- όχι μόνο σε αυτά τα κεφάλαια, αλλά στο σύνολο του εγχειριδίου- ήταν εξειδικευμένη και ανήκε στην ορολογία του κάθε κλάδου.

Για την αντιμετώπιση των δυσκολιών στην κατανόηση, καθώς και την ανεύρεση των ισοδύναμων μεταφραστικών μονάδων, ανέτρεξα σε αγγλικά μονόγλωσσα λεξικά και εν συνεχεία σε ξενόγλωσσα βιβλιογραφία προκειμένου να έχω διάφορες περιπτώσεις χρήσεως του όρου σε κάποιο πλαίσιο και όχι στεία γνώση της λέξεως απλώς και μόνον από το λεξικό. Ακολούθησε η εύρεση του όρου σε δίγλωσσα λεξικά κι εν συνεχεία σε ελληνική τεκμηρίωση. Οφείλω να σημειώσω ότι σε ποσοστό 90% η αναζήτηση των όρων σε λεξικά και σχετική βιβλιογραφία πραγματοποιήθηκε μέσω διαδικτύου.

Η κατηγορία όρων που με δυσκόλεψε περισσότερο ως προς την απόδοση είναι αυτή που δεν μπορεί να αποδοθεί μονολεκτικώς βάσει συγκεκριμένων, και συναντάται περισσότερο από κάθε άλλη, όχι μόνον στα κεφάλαια 1 και 2 που μετέφρασα, αλλά σε όλο το Εγχειρίδιο Πεδίου. Ο όρος «host nation» αναφέρεται στο κράτος όπου διαδραματίζεται μια εξέγερση. Παρόλο που στον στρατό είναι δόκιμος ο όρος «κράτος υποδοχής», μετά από σχετική συνάντηση, ο κος Σαριδάκης μου εξήγησε τον λόγο για τον οποίον δεν μπορώ να αποδώσω το «host nation» ως «κράτος υποδοχής» και πως επιβάλλεται να τον αποδίδω περιφραστικά. Έτσι λοιπόν, παραθέτω ενδεικτικά κάποια παραδείγματα μεταφράσεως του όρου «host nation».

α) Whether the U.S. is enabling a **host nation**...

Είτε οι Η.Π.Α. βοηθούν ένα **κράτος εντός του οποίου λαμβάνει χώρα μια εξέγερση**...

β) The U.S. could enable a **host nation**...

Οι Η.Π.Α. θα μπορούσαν να βοηθήσουν ένα **κράτος**...

γ) For example, the U.S. could provide training or intelligence support to a **host nation**.

Για παράδειγμα, οι Η.Π.Α. θα μπορούσαν να παρέχουν **στο εν λόγω κράτος** υποστήριξη στην εκπαίδευση ή την κατασκοπεία.

Κάποιοι ακόμη όροι που με δυσκόλεψαν και με προβλημάτισαν είχαν να κάνουν με τις λέξεις «ethos», «moral» και παράγωγά τους. Πιο συγκεκριμένα, είχα βρεθεί σε αδιέξοδο όταν συνάντησα τους όρους «professional ethic», «moral basis», «ethical leaders», «moral injuries», «ethical application of force», και «warrior ethos». Και πάλι η συνάντηση

που είχα με τον κύριο Σαριδάκη, απεδείχθη λίαν κατατοπιστική. Ενώ στην ελληνική γλώσσα οι έννοιες «ηθική», «αρετή» και «δεοντολογία» είναι διαφορετικές και μπορούμε να τις ξεχωρίσουμε με μια σχετική ευκολία, δεν συμβαίνει κάτι αντίστοιχο στην αγγλική γλώσσα. Ο κύριος Σαριδάκης με βοήθησε να κατανοήσω τις λεπτές διαχωριστικές γραμμές της κάθε έννοιας, και, σε συνδυασμό πάντα με το μήνυμα που θέλει να κοινωνήσει ο συγγραφέας στο κοινό του, έχουμε τα ακόλουθα αποτελέσματα:

Army and Marine Corps leaders should clearly understand how adherence to a **professional ethic** provides the **moral basis** for unified action...

Οι αρχηγοί του Στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών θα πρέπει να κατανοήσουν ξεκάθαρα το πώς η προσήλωση στην **επαγγελματική δεοντολογία** παρέχει **την ηθική βάση** για την ενιαία δράση...

The actions of Army and Marine Corps professionals are framed by the disciplined, **ethical application of force**.

Οι ενέργειες των επαγγελματιών του Στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών πλαισιώνονται από την πειθαρχημένη, **ηθική εφαρμογή της ισχύος**.

Effective, **ethical** leaders...

Οι αποτελεσματικοί **αρχηγοί που τηρούν τους κανόνες δεοντολογίας**...

...and preventing or reducing **moral injuries** to Soldiers and Marines.

...και την πρόληψη ή μείωση των **ηθικών βλαβών** στους στρατιώτες και τους πεζοναύτες.

... is an essential part of the **warrior ethos**...

....αποτελεί σημαντικό μέρος της **πολεμικής αρετής**...

Ένας ακόμη όρος που με δυσκόλεψε ήταν ο «civilian response corps». Παρόλο που ο θεός μου με βοήθησε να κατανοήσω την σημασία του, είχαμε καταλήξει σε 2 διαφορετικές αποδόσεις και δεν μπορούσα να αποφασίσω ποια ήταν η πιο σωστή. Μετά από σχετική συζήτηση που είχα με τον κο Σαριδάκη, καταλήξαμε στον όρο «σώμα πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως»:

The **civilian response corps maintains active members** who are full time responders whose specific job is to train for, prepare, and staff overseas conflict prevention and stabilization operations.

Το **σώμα πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως** απασχολεί ενεργά μέλη πλήρους απασχολήσεως, των οποίων το αντικείμενο είναι συγκεκριμένα να εκπαιδεύσουν, προετοιμάσουν και να επανδρώσουν υπερπόντιες επιχειρήσεις προλήψεως συγκρούσεων και σταθεροποιήσεως.

Οι όροι οι οποίοι με δυσκόλεψαν στην απόδοση παρ'όλο που στην γλώσσα πηγή τους κατανοούσα πλήρως, ήταν οι «back and forth movement» και «personalistic rule». Μετά την επεξήγηση του Σαριδάκη οι αποδόσεις είχαν ως εξής:

...very modest back and forth movement... ... πολύ περιορισμένη παλινδρομική κίνηση...

...arbitrary personalistic rule. ... αυθαιρεσία και συγκέντρωση γύρω από τον ηγέτη.

Υφολογικό Επίπεδο

Το εν λόγω εγχειρίδιο, όπως έχω ήδη αναφέρει, αφορά σε ένα ειδικό θεματικό πεδίο και απευθύνεται σε ένα συγκεκριμένο κοινό. Αναλόγως προσαρμοσμένο, λοιπόν, είναι και το ύφος του κειμένου, το οποίο ανήκει στο είδος του επιστημονικού λόγου σύμφωνα με τα πέντε λειτουργικά είδη ύφους κατά W.Fleischer και G. Michel. Ο λόγος είναι ουδέτερος, όχι ιδιαίτερα επίσημος και τεχνικός. Το πρόσωπο που χρησιμοποιείται κυρίως είναι το τρίτο ενικού και πληθυντικού.

Οι αρχές τις οποίες θα πρέπει να ακολουθεί ένα κείμενο ως προς την επικοινωνιακότητά του είναι αυτές της αποτελεσματικότητας, της αποδοτικότητας και της καταλληλότητας. Η αποτελεσματικότητα εξαρτάται από την έντονη εντύπωση που αφήνει καθώς και από την επίτευξη του στόχου του, η αποδοτικότητα από την δυνατότητα επικοινωνίας με τον αναγνώστη, ενώ η καταλληλότητα συνίσταται στην συμφωνία μεταξύ του συγκεκριμένου με την χρήση των κειμενικών παραγόντων, οι οποίοι κατά τα τους de Beaugrand και Dressler είναι η συνοχή (cohesion), συνεκτικότητα (coherence), η προθετικότητα (intentionality), η αποδεκτότητα (acceptability), η πληροφορικότητα (informativity), η καταστασιακότητα (situationality) και η διακειμενικότητα (intertextuality).

Όσον αφορά την συνοχή και την συνεκτικότητα, δεν υπάρχουν ιδιαίτερα προβλήματα, καθώς ο συγγραφέας (ή οι συγγραφείς) είναι άριστος χρήστης της αγγλικής γλώσσας. Για τον παράγοντα της προθετικότητας πρέπει να σημειωθεί ότι δεν κυριαρχεί στο κείμενο. Οι προθέσεις του συγγραφέως γίνονται αποδεκτές από εκείνον τον αναγνώστη, ο οποίος δεν δυσκολεύεται να κατανοήσει αυτά που θέλει να πει ο συγγραφέας. Ο παράγων της πληροφοροτικότητας είναι όμως αυτός ο οποίος χαρακτηρίζει το κείμενο, καθ'ότι πρόκειται περί εγχειριδίου. Το εγχειρίδιο ως τεχνολογικό κείμενο απαρτίζεται κυρίως από στοιχεία γ' βαθμού πληροφορικότητας· αυτά δηλαδή που δεν είναι καθόλου αναμενόμενα, όπως η ορολογία. Εξ ίσου αισθητοί είναι οι παράγοντες της καταστασιακότητας και της διακειμενικότητας μιας και ο αναγνώστης δεν θα μπορέσει να καταλάβει το παρόν εγχειρίδιο εάν δεν έχει στρατιωτικές γνώσεις. Ο συνδυασμός των ανωτέρω παραγόντων έχει ως αποτέλεσμα ένα επικοινωνιακό, αποδοτικό και αποτελεσματικό κείμενο, κατάλληλο για τις επικοινωνιακές συνθήκες στις οποίες εντάσσεται.

Καθώς ο σκοπός του μεταφράσματος παραμένει ίδιος με αυτόν του κειμένου πηγή, οι επιλογές του ύφους στο μετάφρασμα συμβαδίζουν με αυτές του πρωτοτύπου, διατηρώντας το πνεύμα, τις προθέσεις και τις κατευθύνσεις του. Το ύφος λοιπόν παραμένει ουδέτερο, διατηρείται η χρήση του τρίτου ενικού και πληθυντικού προσώπου και ο τρόπος γραφής όπως και η σύνταξη, παραπέμπουν σε τεχνικό κείμενο.

Συντακτικό επίπεδο

Δεδομένου ότι η ελληνική και η αγγλική γλώσσα έχουν αρκετές ομοιότητες στην σύνταξη, δεν χρειάστηκαν πολλές αλλαγές σε αυτό το επίπεδο κατά την μετάφρασή μου, εξασφαλίζοντας αφ'ενός την διατήρηση της δομής του πρωτοτύπου σε συντακτικό επίπεδο και αποφεύγοντας αφ'ετέρου τις υφολογικές αποκλίσεις. Ωστόσο, υπήρχαν περιπτώσεις όπου έπρεπε να γίνουν επεμβάσεις προκειμένου ο λόγος να ρέει φυσικά και να μην εμφανίζονται δομικά έκτυπα.

Μεταγραφή της αγγλικής άνω τελείας (semi-colon): Η άνω τελεία είναι ένα σημείο στίξεως που χρησιμοποιείται πολύ συχνά στην αγγλική γλώσσα. Εισάγει, κατά κανόνα παρενθετικές ή επεξηγηματικές προτάσεις ή δηλώνει αντίθεση. Στα Ελληνικά, η άνω τελεία δεν χρησιμοποιείται τόσο συχνά και συνήθως αντικαθίσταται από την τελεία. Παρ'όλα αυτά, στην μετάφρασή μου, διατήρησα την άνω τελεία, μεταγράφοντας όμως την αγγλική άνω τελεία του πρωτοτύπου (semi-colon) που είναι όπως το ελληνικό ερωτηματικό, στην ελληνική άνω τελεία όπως την ξέρουμε.

Combat in a counterinsurgency is frequently a small-unit leader's fight; however, senior leaders set the conditions and the tone for all actions by subordinates.

Η μάχη στην αντεξέγερση είναι συχνά μάχη του ηγέτου μιας μικρής ομάδος· ωστόσο, τα ανώτερα στελέχη καθορίζουν τις προϋποθέσεις και τον τόνο όλων των ενεργειών των υφισταμένων.

A nongovernmental organization is a private, self-governing, not-for-profit organization dedicated to alleviating human suffering; and/or promoting education...
Μία μη κυβερνητική οργάνωση είναι ένας ιδιωτικός, αυτοδιοικούμενος, μη κερδοσκοπικός οργανισμός, αφιερωμένος στον μετριασμό του ανθρωπίνου πόνου· και/ή στην προώθηση της εκπαιδεύσεως...

...for the host-nation counterinsurgency forces to maintain order; otherwise...

...ώστε οι αντεξεγερτικές δυνάμεις του κράτους αυτού να διατηρήσουν την τάξη· στην αντίθετη περίπτωση...

Μεταγραφή των αγγλικών εισαγωγικών: Τα εισαγωγικά της αγγλικής γλώσσας διαφέρουν από αυτά της ελληνικής, γι' αυτό και ήταν απαραίτητη η μεταγραφή τους.

The general rule for the use of force for the counterinsurgents is “do not create more enemies than you eliminate with your action.”

Ο γενικός κανόνας για την χρήση βίας για τις αντεξεγερτικές δυνάμεις είναι «μη δημιουργείς περισσότερους εχθρούς από όσους εξαλείφεις με την δράση σου».

...those described as “legitimate” tend to rely mainly or entirely on coercion.

... αυτές οι οποίες περιγράφονται ως «παράνομες», τείνουν να βασίζονται κυρίως ή αποκλειστικώς στον εξαναγκασμό.

... “host-nation good enough” is normally better than what the U.S. would consider perfect...
...ένα «αρκετά καλό κράτος» είναι συνήθως καλύτερο από αυτό που οι Η.Π.Α. μπορούν να θεωρήσουν ως ιδανικό...

Μεταγραφή ξένων ονομάτων/υπηρεσιών/τοπωνυμίων/ ειδικών όρων: Παρ’όλον που όλα τα ξένα ονόματα, οι υπηρεσίες και τα τοπωνύμια έχουν μεταγραφεί στα Ελληνικά, η πρωτότυπη ονομασία αναγράφεται δίπλα σε παρένθεση.

- Εγχειρίδιο Πεδίου (Field Manual)
- Δημοσίευση Πολεμικών Επιχειρήσεων του Σώματος των Πεζοναυτών (MCWP- Marine Corps Warfighting Publications)
- Υπουργείο Εξωτερικών των Η.Π.Α.(U.S. Department of State)
- «στενή χερσόνησος» (panhandle),
- Γραφείο των Πολιτικο-στρατιωτικών Υποθέσεων (Bureau of Political-Military Affairs)
- Γραφείο Συγκρούσεων και Σταθεροποιητικών Επιχειρήσεων (Bureau of Conflict and Stabilization Operations)
- Γραφείο Διεθνών Ναρκωτικών και Δημοσίας Τάξεως (Bureau of International Narcotics and Law Enforcement)
- Γραφείο Δημοκρατίας, Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, και Εργασίας (Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor)
- Γραφείο Πληθυσμού, Προσφύγων και Μεταναστεύσεως (Bureau of Population, Refugees, and Migration)
- Γραφείο Πληροφοριών και Ερευνών (Bureau of Intelligence and Research)
- Γραφείο του Νομικού Συμβούλου (Legal Advisor’s Office).
- σώμα πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως (civilian response corps)
- Υπηρεσία των Ηνωμένων Πολιτειών για την Διεθνή Ανάπτυξη (USAID).
- Υπουργείο Δικαιοσύνης (The Department of Justice)
- Τμήμα του Υπουργείου Οικονομικών για την Αντιμετώπιση της Τρομοκρατίας και Οικονομικών Πληροφοριών (The Department of Treasury’s Office of Terrorism and Financial Intelligence)
- Υπουργείο Εσωτερικής Ασφαλείας (The Department of Homeland Security)
- Υπουργείο Γεωργίας (The Department of Agriculture)
- Οργανισμού Νοτιοατλαντικού Συμφώνου (NATO)
- Άνμπαρ (Anbar)
- αλ-Καϊμ (al Qaim)
- Αμπού Μώσσαμπ αλ-Ζαρκκάουη (Abu Musab al Zarqawi)
- αλ-Κάεντα (al Qaeda)
- Φαλούτζα (Fallujah)
- Γκεχάντ (Jihad) (:ιερός πόλεμος)

- Άλμπου Μάχαλ (Albu-Mahal)
- τάγμα Χάμζα (Hamza Battalion)
- Σαρήα (Sharia)
- Επιχείρηση ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΓΡΟΘΙΑ (IRON FIST)
- Σάντα (Sadah)
- Κάρπαλα (Karabila)
- Σμαραγδένια Κοιλάδα (Emerald Wadi)
- Τσόζιν (Chosin)
- Ίβο Τζίμα (Iwo Jima)
- Μπελλώ Γουντ (Belleau Wood)
- Κχέε Σαν (Khe Sahn)
- Χεσαέμπα (Husaybah)
- Ουμπάουντη (Ubaydi)
- ASCOPE (αρχικά των κατωτέρω λέξεων): οι περιοχές (areas), οι δομές (structures), οι ικανότητες (capabilities), οι οργανώσεις (organizations), ο κόσμος (people), και τα γεγονότα (events)

Επεξηγηματική απόδοση: Σε ορισμένες περιπτώσεις η επεξηγηματική απόδοση ορισμένων σημείων ήταν αναπόφευκτη κι έγινε υπό την μορφή της παρενθέσεως με άνω και κάτω τελεία, ή απλής παρενθέσεως.

Commanders must effectively arrange these diverse methods in time and space to accomplish strategic objectives.

Οι διοικητές πρέπει να οργανώνουν αποτελεσματικά αυτές τις διαφορετικές μεθόδους στον χρόνο και τον χώρο για να επιτύχουν τους στρατηγικούς (τους) στόχους.

Thus, the U.S. government failed to find the needed ways and means to meet the policy goal. Έτσι, η κυβέρνηση των Η.Π.Α. απέτυχε να βρει τους απαραίτητους τρόπους και τα απαραίτητα μέσα για να επιτύχει τον πολιτικό (της) στόχο.

For example, geographic combatant commanders employ theater strategy to align... Παραδείγματος χάριν, οι επιχειρησιακοί διοικητές με δικαιοδοσία περιοχής, χρησιμοποιούν την (επιχειρησιακή) στρατηγική θεάτρου για να ευθυγραμμίσουν...

If coercive acts by the government or insurgency are justifiable under the norms and values of the population, those acts do not necessarily undermine the legitimacy of the government or host nation.

Εάν οι πράξεις εξαναγκασμού από την κυβέρνηση ή την εξέγερση δικαιολογούνται βάσει των νορμών και των αξιών του πληθυσμού, (τότε) αυτές οι πράξεις δεν υπονομεύουν αναγκαστικώς την νομιμοποίηση της κυβερνήσεως ή του κράτους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Βασίλης Κουτσιβίτης, *Θεωρία της Μετάφρασης*, Ελληνικές Πανεπιστημιακές Εκδόσεις, Αθήνα 1994

Γιώργος Κεντρωτής, *Θεωρία και Πράξη της Μετάφρασης*, Εκδόσεις Δίαυλος, Αθήνα 1996

Φρειδερίκη Μπατσαλιά, Ελένη Σελλά-Μάζη, *Γλωσσολογική Προσέγγιση στη Θεωρία και τη Διδακτική της Μετάφρασης*, Εκδόσεις Ελλήν, 1997

Γ. Μπαμπινιώτης, *Η Γλώσσα ως Αξία, Το παράδειγμα της Ελληνικής*, Εκδόσεις Gutenberg, Αθήνα 1999

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Στρατηγικό και επιχειρησιακό πλαίσιο

Όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες (Η.Π.Α.) διεξάγουν ή υποστηρίζουν αντεξεγερτικές επιχειρήσεις, το κάνουν σε ένα συγκεκριμένο στρατηγικό και επιχειρησιακό περιβάλλον. Ενώ αυτό ισχύει για όλες τις επιχειρήσεις, έχει ιδιαίτερη σημασία όταν οι Η.Π.Α. καταστέλλουν μια εξέγερση. Οι τακτικές ενέργειες έχουν συχνά στρατηγικές επιπτώσεις σε μια αντιμετώπιση εξεγέρσεως. Αυτό καθιστά σημαντική την κατανόηση τόσο του στρατηγικού όσο και του επιχειρησιακού πλαισίου όταν αντιμετωπίζουμε μια εξέγερση. Σε αυτό το εγχειρίδιο, το πρώτο μέρος παρέχει μια επισκόπηση για τους διοικητές και το επιτελείο για να κατανοήσουν το περιβάλλον και το πλαίσιο μιας εξεγέρσεως και την απόφαση να αντιμετωπιστεί αυτή η εξέγερση. Το Κεφάλαιο 1 παρέχει το στρατηγικό πλαίσιο της αντεξεγέρσεως. Όταν οι Η.Π.Α. συμμετέχουν σε μια αντιμετώπιση εξεγέρσεως, οι πολιτικές και στρατηγικές αποφάσεις επηρεάζουν τις επιχειρήσεις. Το Κεφάλαιο 2 παρέχει μια επισκόπηση του επιχειρησιακού περιβάλλοντος και των επιχειρησιακών μεταβλητών. Σε μια καταστολή εξεγέρσεως, υπάρχουν μοναδικά ζητήματα τα οποία οι υπεύθυνοι φορείς και οι υπεύθυνοι σχεδιασμού λαμβάνουν υπ' όψιν. Ιδιαίτερης σημασίας σε μια αντιμετώπιση εξεγέρσεως είναι ο πολιτισμός.

Κεφάλαιο 1

Κατανοώντας το Στρατηγικό Πλαίσιο

1-1. Κάθε απόφαση του Προέδρου να δεσμεύσει δυνάμεις των Ηνωμένων Πολιτειών (Η.Π.Α.) πρέπει να γίνει κατανοητή εντός του ευρύτερου τομέος της πολιτικής των Η.Π.Α. Οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες πρέπει πρώτα να κατανοήσουν το στρατηγικό πλαίσιο εντός του οποίου δρουν οι Η.Π.Α. ώστε να σχεδιάσουν, να προετοιμάσουν, να διεξαγάγουν και να αξιολογήσουν μια αντεξεγερτική επιχείρηση με τον καλλίτερο δυνατό τρόπο, προκειμένου να προστατεύσουν τα εθνικά συμφέροντα. Η καταπολέμηση μιας εξεγέρσεως θα πρέπει να συμπεριλαμβάνει τις προηγούμενες ή τις συνεχιζόμενες προσπάθειες συνεργασίας για την ασφάλεια, καθώς και άλλες δραστηριότητες, τους στόχους των Η.Π.Α. και του κράτους εντός του οποίου λαμβάνει χώρα η εξέγερση, και το σύνολο των προσπαθειών της κυβερνήσεως του κράτους αυτού και των Η.Π.Α. για την αντιμετώπιση των βαθύτερων αιτίων της συγκρούσεως. Παρά τον ακανόνιστο χαρακτήρα και το γενικά λιγότερο έντονο επίπεδο της μάχης, η αντιμετώπιση μιας εξεγέρσεως μπορεί να είναι εξ ίσου κρίσιμη για τα ζωτικά συμφέροντα των Η.Π.Α. όσο ο συμβατικός πόλεμος.

1-2. Ο *ανορθόδοξος πόλεμος* είναι ένας βίαιος αγώνας μεταξύ κρατικών και μη κρατικών φορέων για την νομιμοποίηση και την επιρροή στον σχετικό πληθυσμό/(στους σχετικούς πληθυσμούς) (JP1). Ο ανορθόδοξος πόλεμος ευνοεί τις έμμεσες προσεγγίσεις, παρ' όσον που μπορεί να χρησιμοποιήσει το πλήρες φάσμα των στρατιωτικών και άλλων ικανοτήτων προκειμένου να διαβρώσει την δύναμη, την επιρροή και την θέληση του αντιπάλου. Λόγω της ακανόνιστης φύσεώς της, η συμμετοχή των Η.Π.Α. σε μια αντεξέγερση απαιτεί μια προσέγγιση από το σύνολο της κυβερνήσεως. Η κατάπνιξη μιας εξεγέρσεως απαιτεί ένα μίγμα τόσο πολιτικών όσο και στρατιωτικών προσπαθειών, οι οποίες αφορούν τόσο την βοήθεια στο συγκεκριμένο κράτος για την κατάπνιξη των εξεγέρσεων στο πεδίο της μάχης,

όσο και την δυνατότητα του κράτους αυτού να αντιμετωπίσει τις βασικές αιτίες της εξεγέρσεως. Επί πλέον, μετά από έναν πόλεμο μεγάλης κλίμακος ή σε μια ακυβέρνητη χώρα, ενδέχεται να μην υπάρχει μια λειτουργική κυβέρνηση. Σε αυτές τις περιπτώσεις, οι δυνάμεις των Η.Π.Α. πρέπει να συνεργασθούν με τις ομάδες του πληθυσμού στην περιοχή και να τους συνδράμουν ώστε να αναπτύξουν ικανότητα διακυβερνήσεως. Σε κάθε περίπτωση, οι Αμερικανοί πολιτικοί και στρατιωτικοί συμμετέχοντες σε μια αντεξέγερση δεν μπορούν να αντισταθμίσουν την έλλειψη βουλήσεως, την αποδοχή της διαφθοράς ή την αντιπαραγωγική συμπεριφορά από την πλευρά της υποστηριζόμενης κυβερνήσεως ή του πληθυσμού.

1-3. Η εξέγερση στην πιο θεμελιώδη της μορφή είναι ένας αγώνας για τον έλεγχο και την επιρροή, σε γενικές γραμμές από μια θέση σχετικής αδυναμίας, εκτός των υφιστάμενων κρατικών θεσμών. Οι εξεγέρσεις μπορούν να υφίστανται ξεχωριστά από πριν, κατά την διάρκεια ή μετά από μια συμβατική σύγκρουση. Στοιχεία του πληθυσμού συχνά δυσαρεστούνται από το status quo. Όταν ένας πληθυσμός ή ομάδες ενός πληθυσμού διατίθενται να πολεμήσουν για να αλλάξουν τις συνθήκες προς όφελός των, χρησιμοποιώντας τόσο βίαια όσο και μη βίαια μέσα ώστε να επηρεάσουν μια αλλαγή στην επικρατούσα αρχή, συχνά προκαλούν μια εξέγερση. Μια *εξέγερση* είναι η οργανωμένη χρήση της ανατροπής και της βίας για την κατάληψη, την κατάργηση ή την αμφισβήτηση του πολιτικού ελέγχου μιας περιοχής. Η εξέγερση μπορεί επίσης να αναφέρεται στην ίδια την ομάδα (JP 3-24). Η *αντεξέγερση* είναι οι ολοκληρωμένες πολιτικές και στρατιωτικές προσπάθειες που αποσκοπούν την ταυτόχρονη ήττα και αναχαίτιση της εξεγέρσεως και την αντιμετώπιση των βαθύτερων αιτιών της (JP 3-24). Οι πολεμικές επιχειρήσεις παραμένουν μια σύγκρουση συμφερόντων και βουλήσεως μεταξύ οργανωμένων ομάδων, χαρακτηριζόμενων από την χρήση ισχύος. Στον συμβατικό πόλεμο, υπάρχουν σαφείς καθοριστικοί παράγοντες νίκης. Ωστόσο, η επίτευξη της νίκης για ένα στασιαστή μπορεί να εξαρτάται λιγότερο από το να νικήσει ένα ένοπλο αντίπαλο και περισσότερο από την ικανότητα της ομάδας να συγκεντρώσει υποστήριξη για τα πολιτικά συμφέροντά της (συχνά βασιζόμενα σε κάποια ιδεολογία) και να παραγάγει αρκετή βία για την επίτευξη πολιτικών συνεπειών.

1-4. Η αντεξέγερση δεν είναι υποκατάστατο στρατηγικής. Όταν οι αντεξεγερτικές δυνάμεις επιχειρούν να καταπολεμήσουν μια εξέγερση, εκτελούν ένα φάσμα διαφορετικών μεθόδων που αποσκοπούν την αντιμετώπιση μιας εξεγέρσεως. Οι διοικητές πρέπει να οργανώνουν αποτελεσματικά αυτές τις διαφορετικές μεθόδους στον χρόνο και τον χώρο για να επιτύχουν τους στρατηγικούς (τους) στόχους. Οι Η.Π.Α. μπορούν να χρησιμοποιήσουν ένα φάσμα μεθόδων για να βοηθήσουν ένα κράτος ή μια ομάδα να καταστείλει μια εξέγερση. Οι διάφοροι συνδυασμοί αυτών των μεθόδων με διαφορετικά επίπεδα στελεχώσεως παρέχουν στις Η.Π.Α. ένα ευρύ φάσμα στρατηγικών επιλογών για την καταστολή μιας εξεγέρσεως. Η στρατηγική για την αντιμετώπιση μιας εξεγέρσεως, προσδιορίζεται από τους στόχους που οι Η.Π.Α. επιθυμούν να επιτύχουν, τους τρόπους με τους οποίους επιθυμούν να επιτύχουν αυτούς τους στόχους και τους πόρους ή τα μέσα που χρησιμοποιούν για να καταστήσουν δυνατούς αυτούς τους τρόπους. (βλπ. τις παραγράφους 1-10 έως 1-13 για περισσότερες πληροφορίες περί στρατηγικής.)

1-5. Υπάρχει ένα φάσμα αναμίξεως στην αντιμετώπιση μιας εξεγέρσεως. Οι Η.Π.Α. θα μπορούσαν να βοηθήσουν ένα κράτος με το να μη παρέχουν τις δυνάμεις οι οποίες εμπλέκονται άμεσα στην ασφάλεια του πληθυσμού ή στην επίθεση κατά των στασιαστών. Για παράδειγμα, οι Η.Π.Α. θα μπορούσαν να παρέχουν στο εν λόγω κράτος υποστήριξη στην εκπαίδευση ή την κατασκοπεία. Επί πλέον, ακόμα και εάν οι Η.Π.Α. εμπλέκονται άμεσα στην καταστολή της εξεγέρσεως, ο πρωταρχικός τους ρόλος μπορεί να είναι μόνον να

διευκολύνουν το κράτος. Ένα κράτος στο οποίο λαμβάνει χώρα μια εξέγερση, μπορεί να είναι εις θέσιν να παρέχει πολιτικό έλεγχο και ασφάλεια. Ο Αμερικανός διοικητής μπορεί να συμπεριλάβει μια δύναμη στις προσπάθειες του κράτους αυτού, η οποία παρέχει την δυνατότητα για άμεση ανάληψη δράσεως ή για εξαπόλυση πυρών από αέρος ή από δυνάμεις πυροβολικού. Η ανάμιξη των Η.Π.Α. μπορεί να κυμαίνεται από μια συγκρατημένη και υποστηρικτική δέσμευση έως μια μείζονα δέσμευση με δυνάμεις ξηράς η οποία ενδέχεται, για ένα χρονικό διάστημα, να πάρει τον ρόλο της κύριας αντεξεγερτικής δυνάμεως όσο οι δυνάμεις του κράτους βελτιώνονται ώστε να είναι εις θέσιν να αναλάβουν οι ίδιες αυτόν τον ρόλο.

1-6. Υπό ιδανικές συνθήκες, το προαναφερθέν κράτος είναι ο πρωταρχικός παράγων της ήττας μιας εξεγέρσεως. Ακόμη και σε μια εξέγερση, η οποία εκτυλίσσεται σε μια χώρα με μη λειτουργική κεντρική κυβέρνηση ή μετά από μια πολύ μεγάλη σύγκρουση, το κράτος πρέπει τελικώς να παράσχει μια λύση που είναι πολιτισμικώς αποδεκτή από την κοινωνία του και πληροί τους πολιτικούς στόχους των Η.Π.Α.. Το αποτέλεσμα των όποιων αντεξεγερτικών προσπαθειών εξαρτάται κατά κύριο λόγο από το κράτος και τους κατοικούντες σε αυτό. Εν τέλει, κάθε κοινωνία είναι υποχρεωμένη να δώσει λύσεις στα δικά της προβλήματα. Ως εκ τούτου, ένας από τους κύριους ρόλους του Στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών στην αντιμετώπιση εξεγέρσεων είναι να ενδυναμώσουν το κράτος αυτό.

1-7. Μια αντεξέγερση μπορεί να προκύψει ως τμήμα μιας μεγάλης πολεμικής επιχειρήσεως, αλλά συχνά λαμβάνει χώρα χωρίς μια μεγάλη σύγκρουση. Για παράδειγμα, μια εξωτερική απειλή ενδέχεται να υποστηρίξει μια εξέγερση, και αυτό θα μπορούσε να είναι μέρος μιας προσπάθειας για την επίτευξη άλλων στρατηγικών στόχων. Ως εκ τούτου, οι στόχοι της αντεξεγέρσεως πρέπει να είναι συναφείς με την εν λόγω εξέγερση. Η δημιουργία στόχων που σχετίζονται με μια συγκεκριμένη εξέγερση, είναι απαραίτητη για την καταστολή αυτής της εξεγέρσεως. Η αποτελεσματική αντεξέγερση απαιτεί σαφώς καθορισμένους και εφικτούς στόχους, από τους οποίους απορρέει μια τελική κατάσταση αποδεκτή από την κυβέρνηση του κράτους στο οποίο λαμβάνει χώρα η εξέγερση, τον λαό και τις κυβερνήσεις που παρέχουν δυνάμεις. Όταν οι Η.Π.Α. εμπλέκονται ευθέως σε μια αντεξέγερση, η σταθερότητα ενδέχεται να είναι απαραίτητη. Παρά το γεγονός ότι όλες οι δράσεις που εκτελούνται για την δημιουργία των προϋποθέσεων για την επίτευξη της επιθυμητής τελικής καταστάσεως είναι βαρυσήμαντες, οι επιχειρήσεις σταθερότητας ενδέχεται να αποτελέσουν καθοριστικά στοιχεία σε μια αντεξέγερση.

1-8. Ο στρατιωτικός ρόλος θα πρέπει να συντάσσεται με τα άλλα όργανα της κρατικής εξουσίας τα οποία περιλαμβάνουν διπλωματικά, ενημερωτικά και οικονομικά τμήματα. Ο Στρατός και το Σώμα των Πεζοναυτών είναι μόνον ένα μέρος των μέσων της κρατικής εξουσίας που οι Η.Π.Α. μπορούν να χρησιμοποιήσουν για να αντιμετωπίσουν μια εξέγερση. Κατά καιρούς, δύνανται να χρησιμοποιηθούν σε ένα ενισχυτικό ρόλο. Για παράδειγμα, οι Στρατιώτες και οι Πεζοναύτες μπορεί να αποσυρθούν από τις εν ενεργεία αντεξεγερτικές προσπάθειες εν όσω οι Η.Π.Α. χρησιμοποιούν άλλα μέσα ασκήσεως εθνικής εξουσίας ως κύριους παράγοντες του κράτους, το οποίο συνδράμουν στην καταστολή της εξεγέρσεως. Σε αυτές τις περιπτώσεις, ο στρατός και το Σώμα των Πεζοναυτών μπορεί να διαδραματίσουν ένα υποστηρικτικό ρόλο με το να εκτελούν τις δράσεις συνεργασίας για την ασφάλεια.

1-9. Η εξέγερση του Λάος αναδεικνύει την μοναδική φύση μιας εξεγέρσεως. Αυτή η εξέγερση έλαβε χώρα στο πλαίσιο του Βιετνάμ. Εδώ, εγχώριες ομάδες διαφόρων

δραστηριοτήτων και εξωγενείς ομάδες από το βόρειο Βιετνάμ και από τις Η.Π.Α., δημιούργησαν ένα μοναδικό πλαίσιο για την εξέγερση του Λάος. Επί πλέον, η διεφθαρμένη και αναποτελεσματική κυβέρνηση δεν ήταν εις θέσιν να διεξάγει αποτελεσματικώς την δική της αντεξεγερτική «καμπάνια». Για να αντιμετωπίσουν οι Η.Π.Α. με αποτελεσματικό τρόπο την εξέγερση στο Λάος, χρειάζονταν μια επιχειρησιακή προσέγγιση που θα μπορούσε να λειτουργήσει σε αυτό το περιβάλλον, σε περίπτωση που μια επιτυχής επιχειρησιακή προσέγγιση ήταν δυνατή. Δυστυχώς, οι δυνάμεις των Η.Π.Α. απέτυχαν να δημιουργήσουν μια αποτελεσματική στρατηγική για την αντιμετώπιση της εξεγέρσεως του Λάος. Έτσι, η κυβέρνηση των Η.Π.Α. απέτυχε να βρει τους απαραίτητους τρόπους και τα απαραίτητα μέσα για να επιτύχει τον πολιτικό (της) στόχο.

Η εξέγερση του Λάος

Η εξέγερση στο Λάος, που αναφέρεται ως «ο ξεχασμένος πόλεμος», είχε σε μεγάλο βαθμό επηρεασθεί (και συχνά επισκιασθεί) από την σύγκρουση στο γειτονικό Βιετνάμ. Η -με μισή καρδιά- ένοπλη σύγκρουση στο Λάος ανάμεσα στις διάφορες φατρίες που προκλήθηκε από τη γεωγραφική κατανομή, θα μπορούσε κάλλιστα να έχει καταλήξει σε μακροχρόνιο συμβιβασμό, αν δεν υπήρχε η πίεση από τους κομμουνιστές του Β. Βιετνάμ για να ελέγξουν περιοχές του Λάος με σκοπό την διείσδυση ανδρών και πολεμικού υλικού στο Νότιο Βιετνάμ (κατά μήκος του μονοπατιού Χο Τσι Μινχ), όπως και οι προσπάθειες των Η.Π.Α. να αντιδράσουν στην κομμουνιστική παρουσία και επιρροή.

Οι εχθροπραξίες, που ξεκίνησαν με μεγαλύτερη ένταση το 1959, αντιπαρέταξαν ποικιλοτρόπως τις δεξιόφρονες Βασιλικές Δυνάμεις του Λάος, υποστηριζόμενες από τους Χμονγκ αντάρτες, ενάντια στο αριστερό Πάθετ Λάο (αυτόχθονες κομμουνιστές) και τους Βορειοβιετναμέζους υποστηρικτές τους. Αυτοί οι συμμετέχοντες ενώνονταν κατά καιρούς με άλλους παίκτες, συμπεριλαμβανομένων Αμερικανών συμβούλων, φιλιππινεζικών στρατευμάτων, πολεμικής αεροπορίας των Η.Π.Α., Ταϊλανδών καταδρομέων και σχηματισμών πυροβολικού, καθώς και «ουδέτερων» δυνάμεων του Λάος. Την περίοδο των συγκρούσεων, το Λάος ήταν υπανάπτυκτο από κάθε άποψη, συμπεριλαμβανομένης της κυβερνήσεώς του, της οικονομίας του και του στρατού του. Η κυβέρνηση και ο στρατός ήταν διεφθαρμένοι και η οικονομία βασιζόταν εξ ολοκλήρου στην εξωτερική βοήθεια.

Καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες επένδυναν περισσότερα στο Βιετνάμ, αύξησαν και την ενίσχυσή τους στο Λάος· μέχρι το τέλος του 1955, οι Η.Π.Α. παρείχαν το 100% του στρατιωτικού προϋπολογισμού του Λάος. Βορειοβιετναμέζοι υποστηρικτές του Πάθετ Λάο ζήτησαν να αυξηθεί αυτή η δύναμη, υποστηρίζοντας μια εξαιρετικής σπουδαιότητας εκστρατεία στρατολογήσεως και αποστέλλοντας πολλούς από τους νεοσύλλεκτους στο Βόρειο Βιετνάμ προς εκπαίδευση και κατάρτιση. Αυτό οδήγησε τις Η.Π.Α. σε μεγαλύτερες δαπάνες για υλικό και εκπαίδευση για τις κυβερνητικές δυνάμεις, και περιελάμβανε, αρχής γενομένης από το 1957, προσπάθειες να εξοπλίσουν αντάρτες Χμονγκ, οι οποίοι θα διεδραμάτιζαν σημαντικό ρόλο αργότερα στην σύγκρουση.

Το ενδιαφέρον του Βιετνάμ στο Λάος ήταν κατά κύριο λόγο στην διασφάλιση της περιοχής, που απεκαλείτο και «στενή χερσόνησος» (panhandle), μέσω της οποίας το μονοπάτι του Χο Τσι Μινχ επέτρεψε στους Βορειοβιετναμέζους να περάσουν άνδρες και υλικό στο Νότιο Βιετνάμ. Δευτερευούσης σημασίας ήταν η

υποστήριξη ενός συγγενικού κομμουνιστικού κινήματος (το Πάθет Λάο). Μόλις άρχισαν οι εχθροπραξίες το 1959, οι Βιετναμέζοι χρησιμοποίησαν το κυβερνητικό χάος προς όφελός τους, αυξάνοντας τις επιθέσεις προς τις κυβερνητικές δυνάμεις και επεκτείνοντας την περιοχή υπό την επιρροή ή υπό τον έλεγχό τους. Την περίοδο αυτήν, γίνονταν πολλές ξαφνικές επιθέσεις από τον τακτικό στρατό του Β. Βιετνάμ, εναντίον συγκεκριμένων θέσεων. Στη συνέχεια, ο στρατός επέτρεπε στους συμμάχους του από το Πάθет Λάο να αναλάβουν τον έλεγχο της περιοχής και να διακηρύξουν την νίκη τους. Με τον τρόπο αυτό, ο τακτικός στρατός υπηρετούσε, τουλάχιστον φραστικά, την διατήρηση της ουδετερότητας του Λάος.

Αυτές οι επιθέσεις και αντεπιθέσεις από τις Βασιλικές Δυνάμεις του Λάος υπό την ηγεσία του Στρατού του Βορείου Βιετνάμ εναντίον των θέσεων του Πάθет Λάο, αποκάλυψαν απόλυτη ανικανότητα των τακτικών δυνάμεων της κυβερνήσεως. Αυτή η έλλειψη ικανότητας προήλθε από διάφορες πηγές, μεταξύ των οποίων η γενικώς αδιάφορη στρατιωτική παράδοση, η, από την πολιτική ηγεσία, ενασχόληση με την κερδοσκοπία και τα πολιτικά παιχνίδια, η έλλειψη προσπαθειών από τους Γάλλους, οι οποίοι ήσαν υπεύθυνοι για την εκπαίδευσή τους μέχρι τα τέλη του 1958, και η παντελής έλλειψη κινήτρων. Παρά τις έντονες προσπάθειες των Αμερικανών εκπαιδευτών και τα εκατομμύρια δολάρια σε εξοπλισμό καθ'όλην την διάρκεια της συγκρούσεως, οι Βασιλικές Δυνάμεις του Λάος ουδέποτε θα κατόρθωναν να γίνουν μια αποτελεσματική μάχιμη δύναμη. Σε αυτήν την φάση, οι μόνες αποτελεσματικές δυνάμεις από την πλευρά της κυβερνήσεως ήσαν τα μέλη της φυλής των Χμονγκ, εκπαιδευμένοι και εξοπλισμένοι από την Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών, οι οποίοι πολεμούσαν ως αντάρτες.

Οι διεθνείς πιέσεις (από τις Ηνωμένες Πολιτείες, καθώς και από την Κίνα και την Ρωσία που προτιμούσαν να αποφύγουν να προκαλέσουν ασκόπως τις Ηνωμένες Πολιτείες) και η υποστήριξη (από τις Ηνωμένες Πολιτείες και άλλους συμμάχους) εμπόδισαν την πλήρη κατάρρευση της κυβερνήσεως του Λάος το 1962 και άσκησαν πιέσεις για ουδετερότητα μέσω μιας κυβερνήσεως συνασπισμού. Οι Βορειοβιετναμέζοι επέτρεψαν με ικανοποίηση να διεξαχθούν διαπραγματεύσεις, καθώς είχαν καταφέρει να εξασφαλίσουν αυτό που χρειάζονταν: το μονοπάτι του Χο Τσι Μινχ. Μετά από μήνες εντόνων διαβουλεύσεων, το 1962 τελικώς «είδε» άλλη μια συμφωνία της Γενεύης, αυτήν την φορά για ένα ουδέτερο Λάος με μια κυβέρνηση συνασπισμού που εκπροσωπούσε τις τρεις μεγάλες παρατάξεις : τους δεξιούς, τους αριστερούς και τους ουδέτερους. Μέρος του συμφώνου ουδετερότητας περιελάμβανε την απομάκρυνση των ξένων δυνάμεων από το Λάος. Ενώ οι Η.Π.Α. και οι συμμαχικές δυνάμεις που πολεμούσαν παρά το πλευρόν της Βασιλικής Κυβερνήσεως του Λάος είχαν αποσυρθεί από την χώρα, πολύ λίγοι από τον σημαντικό αριθμό των Δυνάμεων του Βορείου Βιετνάμ απεσύρθησαν. Ούτε η Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών έπαυσε την συνεργασία της με τους Χμονγκ.

Η νέα κυβέρνηση συνασπισμού απεδείχθη επισφαλής. Αναστάτωση κλυδώνισε και πάλι την κυβέρνηση του Λάος, με συνεχιζόμενους πολιτικούς ελιγμούς από άπληστους στρατηγούς και μια σειρά πραξικοπημάτων. Οι διοικητές στρατιωτικών περιοχών διηύθυναν τις ζώνες δικαιοδοσίας τους ωςάν ιδιωτικά φέουδα, σπανίως αποστέλλοντας τα στρατεύματά τους έξω από την κοιλάδα του ποταμού Μεκόνγκ. Πολλές θεματικές αποτυχίες των Βασιλικών Δυνάμεων του Λάος, κάθε άλλο παρά εξασφάλισαν ότι αυτές οι δυνάμεις δεν θα ανελάμβαναν ποτέ ξανά πρωτοβουλία και δεν θα ενεργούσαν κατά τρόπο άλλο ή τελείως αμυντικό. Μεταξύ των ετών 1964 και 1968, η διαμάχη ήταν κατά κύριο

λόγο μεταξύ των υποστηριζόμενων από τις Η.Π.Α. παραστρατιωτικών (υποστηριζόμενοι από την πολεμική αεροπορία των Η.Π.Α.), και του Πάθαι Λάο. Ο κύκλος της περιόδου ξηρασίας και της περιόδου των βροχών, κάθε ένας ευνοούσε την μία πλευρά ή την άλλη, «είδαν» πολύ περιορισμένη παλινδρομική κίνηση μεταξύ των δύο κύριων ατάκτων δυνάμεων, με μικρή αλλαγή από χρόνο σε χρόνο. Όλα αυτά άλλαξαν το 1969. Η επίθεση των κομμουνιστών κατά την περίοδο ξηρασίας του 1968 δεν τελείωσε με την έναρξη της εποχής των βροχών και τα κέρδη ήσαν αξιοσημείωτα. Στις αρχές του 1970, οι κομμουνιστές κατέλαβαν για πρώτη φορά μία επαρχιακή πρωτεύουσα, και αργότερα τον ίδιο χρόνο κατέλαβαν άλλη μία.

Με τον, πλέον, παραδοσιακό τρόπο, οι αντάρτες Χμονγκ αντεπετέθησαν. Ωστόσο, μετά από σχεδόν μία δεκαετία πολέμου, ο μυστικός αυτός στρατός της Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών είχε σχεδόν εξοντωθεί πλήρως. Καθώς πολεμούσαν ενάντια σε τακτικά στρατεύματα που είχαν αριθμητική υπεροχή, οι Χμονγκ εξηρτώντο όλο και περισσότερο από την πολεμική αεροπορία των Η.Π.Α. και στην στήριξη από το πυροβολικό της Ταϊλάνδης. Οι βομβαρδισμοί στο Νότιο Λάος επεκτάθηκαν ούτως ώστε έως το 1971, ήταν πιο εκτεταμένοι από τον συνδυασμό των βομβαρδισμών στο Νότιο Βιετνάμ και την Καμπότζη.

Η επίθεση των κομμουνιστών κατά την περίοδο ξηρασίας η οποία ξεκίνησε τον Δεκέμβριο του 1971, επέφερε αφόρητη πίεση στην κυβέρνηση. Για πρώτη φορά, οι Δυνάμεις του Στρατού του Βορείου Βιετνάμ χρησιμοποίησαν αξιοσημείωτο οπλισμό, καθώς και μεγάλο πυροβολικό σωλήνα. Οι Χμονγκ ήσαν ταιριασμένοι και γρήγορα απεκρούστησαν. Μετά από άλλο ένα έτος σημαντικών κερδών για τους κομμουνιστές, η κυβέρνηση του Λάος και οι διεθνείς υποστηρικτές της ζήτησαν εκ νέου την κατάπαυση του πυρός.

Μέχρι την στιγμή της καταπαύσεως του πυρός και την ουδετερότητα του 1973, η κυβέρνηση του Λάος ήλεγχε λίγο περισσότερο από την πρωτεύουσα και την κοιλάδα του ποταμού Μεκόνγκ, και αυτό μόνον χάρις των Χμονγκ και της πολεμικής αεροπορίας των Η.Π.Α. Με την απόσυρση της βοήθειας των Η.Π.Α. (τόσο στις εναέριες δυνάμεις όσο και στην χρηματοδότηση) το 1973, οι Χμονγκ απεστρατεύθησαν και η κυβέρνηση του Λάος αφέθη στην τύχη της, που ήταν να πέσει σχετικά γρήγορα στα χέρια των κομμουνιστών.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ Η.Π.Α. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΜΙΑΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΩΣ

1-10. Το πότε και το πώς η κυβέρνηση των Η.Π.Α. παρέχει βοήθεια σε άλλα κράτη για να αντιμετωπίσουν μια εξέγερση, είναι ένα ζήτημα πολιτικής και στρατηγικής φύσεως. Οι διοικητές και τα επιτελεία θα πρέπει να κατανοήσουν ότι οι Η.Π.Α. μπορούν να ανταποκριθούν με ένα ευρύ φάσμα μέτρων, πολλά εκ των οποίων δεν εμπλέκουν άμεσα τις αμερικανικές δυνάμεις προστασίας του πληθυσμού ή εκτελέσεως των επιθετικών επιχειρήσεων σε μια αντεξέγερση. Το παρόν εγχειρίδιο παρέχει στον αναγνώστη πληροφορίες για το πώς οι αντεξεγερτικές δυνάμεις μπορούν να οργανώσουν τις τακτικές τους δράσεις στον κατάλληλο χρόνο και χώρο, ούτως ώστε να επιτύχουν μια τελική κατάσταση. Δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι η μόνη αναφορά για την διεξαγωγή αντεξεγερτικών επιχειρήσεων για κάποιον ο οποίος επιθυμεί να κατανοήσει πλήρως τα διαθέσιμα μέσα πολιτικής που έχουν οι Η.Π.Α. για να βοηθήσουν ένα κράτος στην καταπολέμηση μιας εξέγερσης.

1-11. Οι αποτελεσματικές αντεξέγερτικές επιχειρήσεις απαιτούν την κατανόηση του στρατιωτικού επαγγέλματος. Οι δράσεις που εκτελούν οι αντεξέγερτικές δυνάμεις για την καταστολή μιας εξέγερσεως, δεν είναι μοναδικά. Η οργάνωση αυτών των δράσεων στον χρόνο και τον χώρο είναι αυτή που είναι μοναδική. Παραδείγματος χάριν, οι επιχειρησιακοί διοικητές με δικαιοδοσία περιοχής, χρησιμοποιούν την (επιχειρησιακή) στρατηγική θεάτρου για να ευθυγραμμίσουν και να διαμορφώσουν τις προσπάθειες, τους πόρους και τις ενέργειες για την υποστήριξη των στρατηγικών στόχων και την προετοιμασία για τις συγκρούσεις και τα απρόοπτα στην περιοχή τους. Προς στήριξιν αυτού του σκοπού, οι στρατηγικές στο θέατρο των συγκρούσεων συνήθως δίδουν έμφαση στις δραστηριότητες συνεργασίας για την ασφάλεια, αναπτύσσοντας εταιρικές σχέσεις και ικανότητα προβολής ισχύος, όπως και προετοιμάζουν την ικανότητα αντιμετώπισεως εκτάκτων καταστάσεων, καθώς και αναλήψεως άλλων δράσεων που δεν αφορούν αποκλειστικά σε αντεξέγερτικές επιχειρήσεις. Για παράδειγμα, μια μονάδα μπορεί να εκτελέσει καθήκοντα συνεργασίας για την ασφάλεια και για την υποστήριξη ή μη της αντιμετώπισεως μιας εξέγερσεως. Αυτές οι μονάδες που εκτελούν καθήκοντα συνεργασίας για την ασφάλεια για να υποστηρίξουν μια αντεξέγερση, θα πρέπει να κατανοούν την συνεργασία για την ασφάλεια και τις δράσεις, τις οποίες εκτελούν και διευθύνουν. Επί πλέον, θα πρέπει να κατανοούν πώς αυτές οι δράσεις χρησιμοποιούνται για την καταστολή της εξέγερσεως. Οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες πρέπει στις καταβολές τους να έχουν τα θεμέλια της επιστημονικής γνώσεως και ικανοτήτων, ώστε να υπάρχει ένα πλαίσιο για την κατανόηση και την παροχή βοήθειας σε ένα κράτος για να καταστείλει μια εξέγερση. Αυτό το εγχειρίδιο παρέχει το θεωρητικό πλαίσιο για τις αντεξέγερτικές επιχειρήσεις, είτε μια μονάδα εκτελεί άμεσα τα καθήκοντα για την καταστολή μιας εξέγερσεως είτε υποστηρίζει έμμεσα ένα κράτος στο οποίο εκτυλίσσεσαι αυτή η εξέγερση. Ωστόσο, για να είναι αποτελεσματικό, οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες θα πρέπει να είναι επαγγελματικώς καταρτισμένοι. Αυτό είναι η θεμέλιος λίθος για την κατανόηση των πράξεων ενός άλλου κράτους ή μιας άλλης ομάδος, ώστε να ηττηθεί μια εξέγερση και να παρασχεθεί βοήθεια σε αυτό το κράτος ή αυτήν την ομάδα. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την επαγγελματική κατάρτιση, βλπ. ADRP 1.)

1-12. Οι πολιτικοί αρχηγοί και οι διοικητές πρέπει να ευρίσκονται σε διάλογο για να αποφασίσουν την βέλτιστη στρατηγική για να ανταποκριθούν στις ανάγκες ασφαλείας των Η.Π.Α. και των κρατών ή των ομάδων που οι Η.Π.Α. υποστηρίζουν. Οι διαφορετικές ικανότητες παρέχουν διαφορετικές επιλογές, οι οποίες προσφέρουν διαφορετικό κόστος και «ρίσκο». Η στρατηγική των Η.Π.Α. καθορίζεται από το πώς συνδυάζει αυτές τις ικανότητες (τους τρόπους), πώς τους παρέχει πόρους (τα μέσα) και από την θέλησή τους να αποδεχθούν το σχετικό «ρίσκο» για την επίτευξη των πολιτικών τους στόχων. Οι διοικητές ενημερώνουν τους πολιτικούς αρχηγούς για τις προοπτικές της νίκης και το διαφορετικό κόστος και «ρίσκο» των διαφόρων επιλογών, και οι πολιτικοί αρχηγοί αντιπαραθέτουν και αξιολογούν αυτές τις μορφές κόστους και «ρίσκου» έναντι της σημασίας τους στα εθνικά συμφέροντα των Η.Π.Α. Αφ'ότου οι αρμόδιοι για την χάραξη πολιτικής έχουν καθορίσει τους στόχους (τους σκοπούς) των Η.Π.Α., ο στρατός αξιολογεί τις επιχειρησιακές προσεγγίσεις για την διεξαγωγή των αντεξέγερτικών αγώνων, βασιζόμενος στους σκοπούς, τους τρόπους, τα μέσα και το αποδεκτό «ρίσκο». Η διακλαδική δύναμη παρέχει ένα φάσμα ικανοτήτων, το οποίον ενσωματώνει στην συνολική στρατηγική. Για παράδειγμα, σε ένα κράτος που λειτουργεί και το οποίον αντιμετωπίζει μια εξέγερση, η διακλαδική δύναμη μπορεί να χρησιμοποιήσει μια σειρά από εργαλεία συνεργασίας για την ασφάλεια. Επί πλέον, άλλες ενέργειες δεν εμπίπτουν στην συνεργασία για την ασφάλεια, όπως η άμεση δράση και η απειλή επιβολής οικονομικών κυρώσεων, και τις οποίες οι Η.Π.Α. έχουν την δυνατότητα να ενσωματώσουν στον συνδυασμό των τρόπων που θα χρησιμοποιήσουν για να καταστείλουν ή να

αναχαιτίσουν μια εξέγερση. Η κυβέρνηση των Η.Π.Α. ενοποιεί τα διάφορα όργανα της κρατικής εξουσίας για να δημιουργήσει μια σειρά στρατηγικών επιλογών, από τις οποίες η στρατιωτική ανάμιξη είναι μόνο ένα κομμάτι. (Για περαιτέρω συζήτηση σχετικά με την στρατηγική, βλπ. MCDP 1-1.) (Βλέπε πίνακα 1-1.)

Σκοποί	Τρόποι	Μέσα	Ρίσκο
Καταστολή ή αναχαίτιση μιας εξέγερσεως. Υποστήριξη στρατηγικών στόχων και τελικής καταστάσεως καθορισμένα από τους ιθύνοντες.	Άμεσες μέθοδοι Έμμεσες μέθοδοι	Ενοποιημένη δράση. •Στρατιωτική δύναμη •Άλλες κυβερνητικές δυνάμεις	Καθορίζεται από μια αναντιστοιχία στους σκοπούς, τους τρόπους και τα μέσα.

Πίνακας 1-1. Σκοποί, τρόποι, μέσα και «ρίσκο» στην αντιμετώπιση μιας εξέγερσεως

1-13. Η *επιχειρησιακή προσέγγιση* είναι μια περιγραφή των γενικών δράσεων, που η δύναμη πρέπει να αναλάβει για να μετατρέψει τις τρέχουσες συνθήκες στις επιθυμητές της τελικής καταστάσεως (JP 3-0). Ο διοικητής μπορεί να χρησιμοποιήσει άμεσες ή έμμεσες προσεγγίσεις για να αντιμετωπίσει τις απειλές. Οι διοικητές μπορεί να θεωρήσουν ότι η επιχειρησιακή προσέγγισή τους είναι κατά κύριο λόγο άμεση, έμμεση, ή συνδυασμός αυτών των δύο. Η προσέγγιση είναι ο τρόπος με τον οποίον ο διοικητής σταθμίζει την κατάσταση, επιλέγοντας ένα κέντρο βάρους. Μια άμεση προσέγγιση επιτίθεται στο κέντρο βάρους του εχθρού ή την κύρια δύναμή του, με την εφαρμογή πολεμικής ισχύος εναντίον του. Μια έμμεση προσέγγιση πλήττει το κέντρο βάρους του εχθρού με την εφαρμογή πολεμικής ισχύος εναντίον μιας σειράς καθοριστικών σημείων που οδηγεί στην νίκη επί του κέντρου βάρους, αποφεύγοντας παράλληλα την δύναμη του εχθρού. Οι διοικητές μπορούν να χρησιμοποιήσουν μια ενιαία άμεση ή έμμεση προσέγγιση, ή, πιθανότερα, ενδέχεται να χρησιμοποιήσουν ένα συνδυασμό προσεγγίσεων για να αντιμετωπίσουν μια εξέγερση και την επιρροή της. Επί πλέον, η έμφαση στις προσεγγίσεις ή ο συνδυασμός των προσεγγίσεων ενδέχεται να χρειάζεται να εξελιχθεί, καθώς εξελίσσονται η κατάσταση της ασφάλειας και τα δίκτυα των στασιαστών. Η πρόθεση του διοικητού και η προσέγγιση (ή οι προσεγγίσεις) που επιλέγει ο διοικητής, θα καθοδηγήσουν τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται από τις αντεξεγερτικές δυνάμεις. Αυτές οι μέθοδοι μπορεί να είναι είτε άμεσες είτε έμμεσες. Οι προσεγγίσεις και οι μέθοδοι πρέπει να είναι ενσωματωμένες και να συνδέονται φανερά, δεδομένου ότι συχνά περιλαμβάνουν υποστήριξη από διπλωματικά, οικονομικά και κατασκοπευτικά εγχειρήματα μη στρατιωτικών δυνάμεων.

ΟΙ ΧΕΡΣΑΙΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΡΟΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

1-14. Ο στρατός των Η.Π.Α. και το Σώμα των Πεζοναυτών μπορούν να αποτρέψουν ή να καταστείλουν μια εξέγερση σε όλο το φάσμα των στρατιωτικών επιχειρήσεων. Αυτό είναι αληθές εάν η εξέγερση ξεκινά στο πλαίσιο μιας μεγάλης πολεμικής επιχειρήσεως ή αν ξεκινήσει κατά την διάρκεια ειρήνης. Σε ολόκληρο το φάσμα των πολεμικών επιχειρήσεων και βάσει της αμερικανικής στρατηγικής, οι χερσαίες δυνάμεις των Η.Π.Α. αναλαμβάνουν δράσεις και θέτουν προτεραιότητες για να διαμορφώσουν ένα περιβάλλον και να μειώσουν

την πιθανότητα πραγματοποιήσεως εξεγέρσεων. Σε ορισμένες περιπτώσεις, ένα επιχειρησιακό περιβάλλον και οι συσχετιζόμενες μεταβλητές του είναι ασταθείς ή εύθραυστες και αρχίζουν να λαμβάνουν χώρα εχθρικές ενέργειες εναντίον της κυβερνήσεως κάποιου κράτους. Σε αυτό το περιβάλλον οι Η.Π.Α. μπορεί να αποφασίσουν να χρησιμοποιήσουν κάποιας μορφής στρατιωτική ικανότητα. Οι διοικητές πρέπει να κατανοήσουν τις επιπτώσεις που έχουν σε ένα επιχειρησιακό περιβάλλον οι δράσεις και οι προτεραιότητες της αμερικανικής δυνάμεως. Όταν δρουν σε αυτό το περιβάλλον, οι διοικητές πρέπει να έχουν αντίληψη της καταστάσεως που επικρατεί στο περιβάλλον, όπως επίσης και των επιπτώσεων των ενεργειών των Η.Π.Α. στο περιβάλλον αυτό. Αυτό επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο ο διοικητής επιχειρεί να διαμορφώσει το περιβάλλον. Μια εξέγερση μπορεί επίσης να εμφανισθεί στο πλαίσιο μιας άλλης συγκρούσεως. Για παράδειγμα, κατά την διάρκεια μεγάλων πολεμικών επιχειρήσεων, οι χερσαίες δυνάμεις πρέπει να λάβουν μέτρα για να εμποδίσουν την πραγματοποίηση εξεγέρσεων κατά την διάρκεια των επιχειρήσεων μόλις η αντίθετη συμβατική δύναμη ηττηθεί. Αν και η εξέγερση είναι μόνον μία πιθανότητα σε μια μεγάλη πολεμική επιχείρηση, θα μπορούσε να συμβεί κατά την διάρκεια μεγάλων επιχειρήσεων ή μετέπειτα. Οι διοικητές και τα επιτελεία πρέπει να αξιολογήσουν την πιθανότητα μιας εξεγέρσεως σε οποιοδήποτε επιχειρησιακό περιβάλλον και να λάβουν μέτρα ώστε να αποφευχθεί μια τέτοια εμφάνιση. Αυτές οι ενέργειες μπορεί να περιλαμβάνουν μια σειρά από επιχειρήσεις σταθερότητας και δραστηριότητες συνεργασίας για την ασφάλεια.

1-15. Οι συνθήκες αναμίξεως των Η.Π.Α. σε μια αντεξέγερση είναι σημαντικές για την κατανόηση των επιχειρησιακών ενεργειών και της τακτικής των αμερικανικών δυνάμεων. Το είδος και το μέγεθος της αναμίξεως, το εάν ο στρατός και το Σώμα των Πεζοναυτών είναι προσωρινά αναμειγμένοι ως οι κύριες αντεξεγερτικές δυνάμεις ή αν παρέχουν διακριτική άμεση ή έμμεση υποστήριξη σε ένα αντεξεγερτικό εγχείρημα, θα καθορισθεί από τις συνθήκες της αναμίξεως των Η.Π.Α. Οι δυνάμεις των Η.Π.Α. συμμετέχουν στην καθοδήγηση του Προέδρου, βάσει των εθνικών συμφερόντων ασφαλείας. Ένα περιπτωσιολογικό παράδειγμα είναι η κατάρρευση ενός εύθραυστου κράτους σε μια γεωγραφικώς στρατηγική περιοχή. Ακόμη και εάν οι αμερικανικές χερσαίες δυνάμεις δεν παρίστανται κατά την κατάρρευση της κυβερνήσεως, ο Πρόεδρος μπορεί να αποστείλει χερσαίες δυνάμεις για να αντιμετωπίσουν την εξέγερση και να αποκαταστήσουν την σταθερότητα. Η χρήση των έμμεσων ικανοτήτων σε ένα κράτος που έχει καταρρεύσει είναι σύνθετη, διότι ο διοικητής συχνά πρέπει να εργάζεται με ομάδες που βρίσκονται εκτός της νομίμως συσταθείσης εξουσίας. Η ανάπτυξη ικανοτήτων και η ενδυνάμωση των ήδη υπάρχουσών είναι δύσκολη όταν ένα κράτος στερείται λειτουργικών θεσμών. Επειδή δε αυτές οι περιοχές δεν έχουν κρατικούς θεσμούς οι οποίοι θα παρέχουν διάφορες κυβερνητικές λειτουργίες για να συμπεριλάβουν τις δυνάμεις ασφαλείας, η άμεση ανάμειξη μεγάλης κλίμακος είναι συνήθως επείγουσα εξ' επόψεως πόρων. Οι Η.Π.Α. μπορούν να χρησιμοποιήσουν άμεσες ικανότητες μικρότερης εμβέλειας για να στηρίξουν τις ομάδες εκτός της νομίμως συσταθείσης εξουσίας, αλλά και αυτό προστίθεται επίσης στην αβεβαιότητα και τον στρατηγικό κίνδυνο.

1-16. Οι αμερικανικές δυνάμεις μπορούν να συμμετέχουν κατόπιν αιτήματος μιας κυβερνήσεως, η οποία επιζητεί να καταστείλει μια εξέγερση εντός του εδάφους της τη βοήθεια των Η.Π.Α. Όταν μια κυβέρνηση που υποβάλλει ένα τέτοιο αίτημα είναι ικανή και λειτουργεί, οι Η.Π.Α. μπορούν να προσφέρουν ένα ευρύ φάσμα ικανοτήτων. Η ύπαρξη μιας δεκτικής κυβερνήσεως αλλάζει την σχέση μεταξύ των σκοπών, των τρόπων και των μέσων. Μια δεκτική κυβέρνηση ενδέχεται να χρειάζεται ολιγότερους πόρους για να παρεμβεί ή μπορεί να χρειάζεται μόνο έμμεση και άμεση υποστήριξη προκειμένου να είναι επιτυχής.

Ωστόσο, όπως συμβαίνει με κάθε ανάμιξη για την αντιμετώπιση μιας εξεγέρσεως, πλειστάκις, απρόβλεπτοι κίνδυνοι ενδέχεται να οδηγήσουν σε περαιτέρω ανάμιξη των Η.Π.Α.

1-17. Αμερικανική ανάμιξη μπορεί επίσης να συμβεί σε μια χώρα όπου υπάρχουν εν εξελίξει δραστηριότητες συνεργασίας για την ασφάλεια. Εάν οι Η.Π.Α. πραγματοποιούν δραστηριότητες συνεργασίας για την ασφάλεια σε μια χώρα και εκραγεί μια εξέγερση, οι συνεχιζόμενες προσπάθειες συνεργασίας για την ασφάλεια, ενδέχεται να έχουν ως αποτέλεσμα την ανάμιξη των Η.Π.Α. στις αντεξέγερτικές προσπάθειες μιας χώρας. Οι προσπάθειες εκπαίδευσεως και εξοπλισμού των δυνάμεων του κράτους στο οποίο λαμβάνει χώρα μια εξέγερση, κατά πάσαν πιθανότητα θα εκληφθούν ως αμερικανική ανάμιξη τόσο από τους στασιαστές όσο και από την διεθνή κοινότητα. Επί πλέον, οι δυνάμεις των Η.Π.Α. θα μπορούσαν να μεταβούν σε άμεση ανάμιξη σε μια εξέγερση. Όποιος κι αν είναι ο βαθμός αναμείξεως, θα πρέπει να ληφθεί μια ξεκάθαρη πολιτική απόφαση για να συμπεριλάβει την ανάπτυξη μιας εθνικής στρατηγικής.

1-18. Οι εξεγέρσεις ενδέχεται να είναι μέρος ενός πολέμου μεγάλης κλίμακος ή να τροφοδοτούνται από ένα τοπικό ή διεθνή αντίπαλο. Σε μια εκτενή και μεγάλης κλίμακος επιχείρηση, μια εξέγερση συνήθως αναπτύσσεται σε ελεγχόμενες περιοχές με πληθυσμούς προσκείμενους στον εχθρό. Ως εκ τούτου, ο σχεδιασμός για την πρόληψη μιας εξεγέρσεως και η ένταξη των επιχειρήσεων σταθερότητας σε μια εκτενή επιχείρηση, είναι απαραίτητος. Αν μια εξέγερση αναπτυχθεί, θα χρειασθούν πόροι για να κατασταλούν οι στασιαστές. Αυτό θα μειώσει τους διαθέσιμους πόρους για την νίκη επί του εχθρού σε μεγάλης κλίμακος πολεμική επιχείρηση. Επί πλέον, ένας αντίπαλος μπορεί να τροφοδοτήσει μια εξέγερση σε ένα κράτος για να υπονομεύσει τα συμφέροντα των Η.Π.Α. Σε αυτήν την περίπτωση, η εξέγερση είναι ένα μέρος της γενικότερης στρατηγικής και πολιτικής του αντιπάλου. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τον ανορθόδοξο πόλεμο, βλπ. FM 3-05, κεφάλαιο 2. Παρέχει μία οπτική των Η.Π.Α. σχετικά με την υποβοήθηση μιας εξεγέρσεως.)

1-19. Μια εξέγερση μπορεί επίσης να εμφανισθεί κατά την σύναψη μιας μεγάλης κλίμακος πολεμικής επιχείρησης, όταν ένα οργανωμένο κίνημα επιδιώκει να αμφισβητήσει την εξουσία των Η.Π.Α. και των συμμάχων τους. Το οργανωμένο κίνημα μπορεί να αποτελείται από απομεινάρια της ηττηθείσης δυνάμεως ή από ένα καιροσκοπικό κίνημα, το οποίο επιδιώκει να αποκτήσει εξουσία χρησιμοποιώντας μια πολιτικο-στρατιωτική πρόκληση στην υπάρχουσα αρχή. Σε κάθε περίπτωση, οι αμερικανικές χερσαίες δυνάμεις, μαζί με τους εταίρους της ενιαίας δράσεως, πρέπει να είναι προετοιμασμένες σε όλα τα στάδια του συμβατικού πολέμου ώστε να αξιολογούν την συνολική δυναμική μιας εξεγέρσεως, η οποία συμβαίνει είτε κατά την διάρκεια της συγκρούσεως είτε μετά την παύση των εχθροπραξιών. Οι στρατιώτες και οι Πεζοναύτες πρέπει επίσης να γνωρίζουν ότι η παρουσία αμερικανικών δυνάμεων στην περιοχή μπορεί να οδηγήσει στην δημιουργία συνθηκών για μια εξέγερση. Οι χερσαίες δυνάμεις των Η.Π.Α. μπορούν να συνεισφέρουν στην πρόληψη μιας εξεγέρσεως, με τον τρόπο με τον οποίο διεξάγουν τον συμβατικό πόλεμο και κατά την διεξαγωγή των μετασυγκρουσιακών επιχειρήσεων. Σε περίπτωση που η πρόληψη αποτύχει, οι δυνάμεις των Η.Π.Α., εάν διαμορφώσουν το περιβάλλον κατά την διάρκεια και αμέσως μετά από τον συμβατικό πόλεμο για μια αποτελεσματική μετάβαση προς την αντεξέγερση, θα είναι θεαματικώς πιο επιτυχείς στην αντιμετώπιση μιας εξεγέρσεως.

1-20. Στις στρατιωτικές επιχειρήσεις, οι αμερικανικές δυνάμεις μπορούν να εμποδίσουν την δημιουργία μιας εξεγέρσεως στις πολεμικές επιχειρήσεις ευρείας κλίμακος με την ενσωμάτωση των επιχειρήσεων σταθερότητας. Αν μια εξέγερση όντως αρχίσει, οι

αμερικανικές δυνάμεις μπορούν να διαμορφώσουν τον σχηματισμό της και να καταστήσουν πιο εύκολη την νίκη τους. Οι αμερικανικές χερσαίες δυνάμεις μπορούν επίσης να εμποδίσουν την δημιουργία εξεγέρσεως εν καιρώ ειρήνης μέσω δραστηριοτήτων συνεργασίας για την ασφάλεια και άλλων ικανοτήτων που υποστηρίζουν το κράτος στο οποίο εκτυλίσσεται η εξέγερση ή άλλες ομάδες. Εάν υπάρχει μια εξέγερση, οι Η.Π.Α. μπορούν να ενσωματώσουν μια σειρά ικανοτήτων σε μια συνολική επιχειρησιακή προσέγγιση για να την ανατρέψουν.

1-21. Από πλευράς αμερικανικών δυνάμεων, οι εξεγέρσεις κυμαίνονται κατά μήκος ενός φάσματος που εξαρτάται από το μέγεθος των προσπαθειών και των πόρων που ο στρατός και το Σώμα των Πεζοναυτών πρέπει να λάβουν για να τις αντιμετωπίσουν. Το χειρότερο δυνατό «σενάριο» είναι να εκδηλωθεί μια εξαιρετικά ικανή εξέγερση η οποία έχει σημαντικό αντίκτυπο στον πληθυσμό, σε μια περιοχή αποτυχημένου κράτους, στην οποία η κυβέρνηση του κράτους αυτού δεν έχει καθόλου ισχύ επιβολής, ή η ισχύς της αυτή είναι πολύ μικρά. Οι Η.Π.Α. ενδέχεται να χρειασθούν να δεσμεύσουν σημαντική δύναμη μάχης για να αντισταθμίσουν την δυναμική της εξεγέρσεως. Ενώ οι Η.Π.Α. μπορούν να αποφύγουν την χρήση χερσαίων δυνάμεων στην άμεση καταπολέμηση, η χρήση άλλου (είδους) στρατιωτικού δυναμικού συχνά παρέχει στήριξη σε ομάδες οι οποίες δεν είναι η αναγνωρισμένη κυβέρνηση. Σε τέτοιες περιπτώσεις, οι Η.Π.Α. θα υποβοηθήσουν μια ομάδα να αναλάβει τον έλεγχο του κράτους. Για παράδειγμα, οι Η.Π.Α. θα μπορούσαν να εξοπλίσουν ομάδες σε ένα κράτος και να τους δώσουν τα εφόδια για να πάρουν τον έλεγχο σε μια περιοχή. Κι ενώ το αρχικό κόστος μπορεί να είναι ολιγότερον, αυτή η πορεία δράσεως είναι γεμάτη με ενδεχομένως ανεπιθύμητες συνέπειες. Η ομάδα την οποίαν υποβοηθούν οι πολέμιοι της εξεγέρσεως, που είναι ουσιαστικώς μια άλλη εξέγερση, μπορεί, όταν αποκτήσει τον έλεγχο της περιοχής, να ενεργήσει με τρόπους οι οποίοι να είναι αντίθετοι με τα συμφέροντα των Η.Π.Α. Εξ ετέρων, η άμεση ανάμιξη μπορεί να είναι υπερβολικώς δαπανηρά και να προκαλέσει μιαν ευρύτερη σύγκρουση. Εάν οι Ηνωμένες Πολιτείες δραστηριοποιηθούν σε ένα «αποτυχημένο κράτος» για να αντιμετωπίσουν μια εξέγερση, πρέπει να δημιουργήσουν μια πολιτική και μια στρατηγική η οποία ανταποκρίνεται στους στόχους και τους πόρους που είναι διαθέσιμες να ξοδεύουν. Επί πλέον, πρέπει να είναι πρόθυμες να αποδεχθούν τον μεγάλο βαθμό αβεβαιότητας και στρατηγικού κινδύνου που ενυπάρχει.

1-22. Το καλύτερο «σενάριο» είναι όταν το κράτος στο οποίον πραγματοποιείται η εξέγερση έχει την ικανότητα να την καταστείλει και οι Η.Π.Α. διαδραματίζουν μόνον υποστηρικτικό ρόλο με εξοπλισμό, εκπαίδευση ή αντικατασκοπεία, στην επίτευξη της νίκης επί των στασιαστών. Μια μέση περίπτωση συμβαίνει, όταν σε ένα «λειτουργικό» κράτος εκδηλώνεται μια εξέγερση σε μια απομακρυσμένη περιοχή στην οποίαν η κυβέρνηση του κράτους δεν μπορεί να ασκήσει πλήρη έλεγχο. Η υπάρχουσα εξέγερση δεν είναι μόνον μια πρόκληση προς την δυνατότητα ασκήσεως εξουσίας από την κυβέρνηση του κράτους αυτού, αλλά μπορεί να έχει ως στόχο την ανάληψη του ελέγχου μιας συγκεκριμένης περιοχής ή ζώνης. Αυτού του είδους το «σενάριο» δύναται να απαιτήσει πολύ ολιγότερους πόρους από ό,τι το χειρότερο «σενάριο» για να αντιμετωπίσουν οι αμερικανικές χερσαίες δυνάμεις την εξέγερση. Δεδομένου ότι η ικανότης των δυνάμεων ασφαλείας του προαναφερθέντος κράτους υπάρχει για να περιορίσει την εξέγερση σε μια συγκεκριμένη περιοχή ή έκταση, οι Η.Π.Α. δύνανται να ενσωματώσουν μια σειρά στρατιωτικών δυνάμεων στις προσπάθειες της κυβερνήσεως του εν λόγω κράτους, ώστε να αυξηθεί η αποτελεσματικότητα και η δύναμή του. Παρ'όλο που κάθε εξέγερση είναι ξεχωριστή, αυτό το βασικό πλαίσιο προσφέρει στις Η.Π.Α. την ευκαιρία να επιτύχουν στόχους πολιτικής, δαπανώντας λιγότερους πόρους, με μικρότερη αβεβαιότητα και μικρότερο κίνδυνο. Ωστόσο, όπως συμβαίνει με κάθε άλλη

σύγκρουση, οι ακούσιες συνέπειες μπορούν να αλλάξουν την εξέγερση και να αυξήσουν το κόστος και την αβεβαιότητα της συμμετοχής των Η.Π.Α.

1-23. Σε όλες τις περιπτώσεις, συγκεκριμένες εθνικές πολιτικές διέπουν τις πράξεις των χερσαίων δυνάμεων των Η.Π.Α. για να καταστείλουν μια εξέγερση. Οι στόχοι και οι δράσεις μιας εξεγέρσεως επηρεάζονται από τις συνθήκες στις οποίες αναπτύσσεται η εξέγερση. Οι στόχοι μιας εξεγέρσεως δεν περιορίζονται αποκλειστικώς στην κατάσταση του κράτους, αλλά ο καθένας από τους στόχους αυτούς μπορεί να εκδηλωθεί ανά πάσαν στιγμή σε ολόκληρο το φάσμα των συνθηκών που επικρατούν στο κράτος. Παρ'όλα αυτά, το επιχειρησιακό περιβάλλον στο οποίο αναπτύσσεται μια εξέγερση, θα επηρεάσει τον τρόπο με τον οποίο αυτή (η εξέγερση) αντιλαμβάνεται τους στόχους της, και θα επηρεάσει τις ενέργειές της (βλπ. Κεφάλαιο 2 για περισσότερες πληροφορίες σχετικώς προς το επιχειρησιακό περιβάλλον και Τμήμα II για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την κατανόηση των ενεργειών μιας εξεγέρσεως).

1-24. Ενδέχεται να υπάρχουν πολλές εξεγέρσεις σε ένα επιχειρησιακό περιβάλλον. Μια δικτυωμένη εξέγερση μπορεί να έχει αντικρουόμενους στόχους εντός της οργανώσεώς της και οι ενέργειές της να μη ρυθμίζονται από μία διοικητική δομή. Αυτές οι εξεγέρσεις ενδέχεται να συνδέονται με άλλες εξεγέρσεις ή εγκληματικές οργανώσεις. Οι συνυφασμένες εξεγέρσεις μπορεί να χωρίζονται ή να συνδυάζονται με ομάδες. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι δύσκολο να αναλυθεί μια εξέγερση ή οι εξεγέρσεις σε περίπτωση που αντιμετωπίζονται ως μονολιθικοί φορείς. Αντ'αυτού, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις πρέπει να κατανοήσουν την δυναμική εντός της εξεγέρσεως ή των πολλαπλών εξεγέρσεων. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικώς με τις δικτυωμένες εξεγέρσεις βλπ. παράγραφοι 4-88 έως 4-103)

1-25. Η νίκη στην αντεξέγερση ενδέχεται να μη είναι τόσο σαφής όσο η νίκη σε μια συμβατική σύγκρουση. Οι εθνικοί στόχοι των Η.Π.Α. καθορίζουν τα κριτήρια για την επιτυχία, ανεξαρτήτως από το πώς οι χερσαίες δυνάμεις των Η.Π.Α. έχουν αναπτυχθεί για να διεξάγουν αντεξεγερτικές επιχειρήσεις. Όπως ισχύει και για τους εθνικούς στόχους των Η.Π.Α., η επιτυχία σε μια εξέγερση συχνά εξαρτάται από την ανάπτυξη της ικανότητας του κράτους στο οποίο λαμβάνει χώρα η εξέγερση αυτή να την αναχαιτίσει, να την μειώσει και να την καταστείλει χωρίς να απαιτείται άμεση συμμετοχή των Η.Π.Α. Σε μια αντεξέγερση, το κράτος αυτό συχνά καθορίζει τα κριτήρια της επιτυχίας. Οι αντεξεγερτικές δυνάμεις των Η.Π.Α. θα πρέπει να αποφύγουν να κρίνουν τα κριτήρια του κράτους βάσει των δικών τους πολιτιστικών προσδοκιών. Η επιτυχία ενδέχεται να εξαρτάται ολιγότερον από την νίκη επί του ενόπλου στοιχείου της εξεγέρσεως και περισσότερο από την ικανότητα της νομιμοποιήσεως των θεσμών του κράτους στον λαό. Η βραχυχρόνια και μέσης διάρκειας επιτυχία σε μια αντεξέγερση μπορεί να συνίσταται στην εγκαθίδρυση μιας κυβερνήσεως στο κράτος όπου εκδηλώνεται η εξέγερση, η οποία να διαθέτει επαρκή ικανότητα αυτοπροστασίας και αντιμετώπισεως μιας εξεγέρσεως με ίδια μέσα. Αυτή η επιτυχία επιτρέπει στις Η.Π.Α. να συνεχίσουν να υποστηρίζουν το κράτος αυτό μέσω μιας μακροπρόθεσμης σχέσεως η οποία στοχεύει στην νομιμοποίηση του κράτους. Η επιτυχία περιλαμβάνει την υποστήριξη της ανθεκτικότητας στο πλαίσιο του τοπικού πληθυσμού, αλλά και των θεσμικών μηχανισμών του κράτους, ώστε να διατηρήσουν την ικανότητα να αντιμετωπίσουν την εξέγερση στο μέλλον και να μην επιτρέψουν στις συνθήκες που επικρατούν στην περιοχή να δώσουν την δυνατότητα σε μια εξέγερση να αποκτήσει δύναμη. Η επίτευξη των προϋποθέσεων για επιτυχία ενδέχεται να απαιτεί ένα μίγμα δυνάμεως, επιχειρήσεων για την ανάκτηση πληροφοριών, πολιτισμική αποδοχή και την ανάπτυξη ικανοτήτων και αρμοδιοτήτων των θεσμών του κράτους. Οι αντεξεγερτικές δυνάμεις

δύνανται είτε να πείσουν τους ανθρώπους να υποστηρίξουν την κυβέρνηση ή να τους αποτρέψουν από το να υποστηρίξουν τους αντάρτες. Το ποιές στρατιωτικές δυνάμεις θα χρησιμοποιήσουν οι Η.Π.Α. για να αντιμετωπίσουν μια εξέγερση, εξαρτάται από το πλαίσιο αυτής της εξέγερσεως και από τα εθνικά συμφέροντα των Η.Π.Α.

1-26. Οι δυνάμεις των Η.Π.Α. θα πρέπει να αναμένουν ότι η κυβέρνηση του προαναφερθέντος κράτους θα έχει τα δικά της συμφέροντα τα οποία ενδέχεται να μη συμπίπτουν με τα εθνικά συμφέροντα των Η.Π.Α. Μπορεί να μην είναι πρόθυμη να αναλάβει τις πολιτικές αλλαγές που είναι απαραίτητες για την αντιμετώπιση των βαθύτερων αιτιών της εξέγερσεως. Η δέσμευση των αμερικανικών δυνάμεων μπορεί να εξαρτάται από τον βαθμό στον οποίον οι φορείς χαράξεως της πολιτικής των Η.Π.Α. θεωρούν την πληγείσα κυβέρνηση δεκτική σε βοήθεια, συμβουλές και μεταρρυθμίσεις. Το πώς απασχολούνται οι στρατιώτες και το Σώμα των Πεζοναυτών, θα απαιτήσει επίσης ένα σαφή καθορισμό από τους εθνικούς ιθύνοντες ως προς το τί θα χρειασθεί από τις μεταπολεμικές δεσμεύσεις των στρατιωτικών και πολιτικών οργανώσεων. Εκτός από τις αντεξεγερτικές δυνάμεις, ωστόσο, δεν μπορούν ποτέ να αποζημιωθούν για έλλειψη βουλήσεως, ανικανότητα ή αντιπαραγωγική συμπεριφορά εκ μέρους της στηριζομένης κυβερνήσεως. Εάν μια κυβέρνηση έχει δεσμευθεί κατηγορηματικώς για καταστολή της εξέγερσεως, είναι πιθανότερο να νικήσει, ανεξαρτήτως των ενεργειών (ή του επιπέδου δεσμεύσεως) ενός εξωτερικού υποστηρικτού.

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΣ

1-27. Η νομιμοποίηση, η αποδοχής μιας εξουσίας από την κοινωνία, και ο έλεγχος είναι τα κεντρικά ζητήματα στις εξεγέρσεις και τις αντεξεγέρσεις. Γεγονός πάντως είναι ότι οι Η.Π.Α. υποστηρίζουν ένα κράτος που ζητεί βοήθεια για να καταστείλει μια εξέγερση. Ο πληθυσμός μιας συγκεκριμένης κοινωνίας καθορίζει το ποιος έχει την νομιμοποίηση να καθορίσει τους κανόνες και την κυβέρνηση γι'αυτήν την κοινωνία. Οι αξίες και οι πολιτιστικές νόρμες ενός πληθυσμού θα καθορίσουν αυτόν τον οποίον η κοινωνία αντιλαμβάνεται ως νόμιμη αρχή. Τόσο η εξέγερση όσο και το κράτος στο οποίο αυτή λαμβάνει χώρα, προσπαθούν να ελέγξουν τον πληθυσμό μέσω κάποιου συνδυασμού συναινέσεως και εξαναγκασμού. Οι στασιαστές χρησιμοποιούν όλα τα διαθέσιμα μέσα, συμπεριλαμβανομένων των πολιτικών (διπλωματικών), ενημερωτικών (συμπεριλαμβανομένων επικλήσεων σε θρησκευτικές, εθνικές, ιστορικές, εθνικές, ταξικές, πολιτικές, φυλετικές ή ιδεολογικές πεποιθήσεις), και κοινωνικών, στρατιωτικών και οικονομικών μέσων για να ανατρέψουν ή να υπονομεύσουν μια υπάρχουσα εξουσία. Ομοίως, το κράτος, θα χρησιμοποιήσει όλα τα διαθέσιμα μέσα για την διατήρηση της αποδοχής της εξουσίας του. Αυτή η εξουσία μπορεί να είναι μια καθεστηκυία κυβέρνηση ή ένα ενδιάμεσο διοικητικό όργανο. Μπορεί να είναι μια γενικώς αποδεκτή κοινωνική τάξη. Ο έλεγχος του πληθυσμού, ωστόσο, μπορεί να μην είναι η επιθυμητή τελική κατάσταση από ένα στασιαστή. Μια εγκληματική οργάνωση ενδέχεται να επιδιώξει να υπονομεύσει την υφισταμένη πολιτική εξουσία, ούτως ώστε να μπορέσει να συνεχίσει τις εγκληματικές της δραστηριότητες. Ενδέχεται όμως και οι στασιαστές να επιδιώξουν την πολιτική εξουσία προκειμένου να επιβάλουν σε ένα απρόθυμο πληθυσμό ένα ιδεολογικό (ή θρησκευτικό) σύστημα. Στις αντεξεγέρσεις, εάν η επηρεαζόμενη κυβέρνηση θέλει να τερματίσει την εξέγερση, θα πρέπει να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα της εθνικής της εξουσίας για να αποδείξει την νομιμοποίησή της, για να νικήσει την εξέγερση και για να μειώσει την πιθανότητα μιας άλλης αναδυόμενης κρίσεως.

1-28. Η νομιμοποίηση είναι απαραίτητη για την κατανόηση των πολιτικών μεταβλητών σε μια εξέγερση. Τον ποιόν αποδέχεται ο πληθυσμός ως νόμιμο εξαρτάται από τις νόρμες και τις

αξίες αυτού του πληθυσμού. Η νομιμοποίηση μπορεί να αλλάξει όσο μια κοινωνία εξελίσσεται και οι ομάδες ή τα άτομα αλλάζουν την αντίληψή τους για το ποιοί είναι και τί είδους αρχή αποδέχονται. Μερικές φορές, οι μεγάλες αλλαγές, όπως ο (Αμερικανικός) Πόλεμος της Ανεξαρτησίας ή η ενοποίηση της Γερμανίας το 1871, δημιουργούν μian αλλαγή στην ταυτότητα της ομάδας και στην αποδεκτή αρχή. Ενίοτε, η ταυτότητα της ομάδας αλλάζει με βραδεία εξέλιξη, όπως στην περίπτωση της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Ωστόσο, στην ουσία των πραγμάτων, η νόμιμη αρχή εξουσίας είναι αυτή για την οποία η ομάδα αποδέχεται ότι νομιμοποιείται να την διοικήσει. (Για πληροφορίες σχετικά με τις πολιτικές μεταβλητές, βλπ. τις παραγράφους 2-16 έως 2-19.)

1-29. Η νομιμοποίηση απορρέει από την πρόθυμη αποδοχή της εξουσίας και ως εκ τούτου απαιτεί λιγότερους πόρους για να επιβάλει την εξουσία από ό,τι η παρανομία. Οι περισσότεροι πληθυσμοί ελέγχονται μέσω ενός συνδυασμού συναινέσεως και εξαναγκασμού. Η κυβέρνηση του κράτους χρειάζεται γενικά κάποιο επίπεδο νομιμοποίησης μεταξύ του πληθυσμού προκειμένου να διατηρήσει την εξουσία. Αυτό απορρέει από κάποιο επίπεδο συγκαταθέσεως. Η νομιμοποίηση είναι ένας δείκτης του βαθμού στον οποίο τα συστήματα εξουσίας, οι αποφάσεις και η συμπεριφορά είναι αποδεκτά από τον τοπικό πληθυσμό. Η πολιτική νομιμοποίηση μιας κυβερνήσεως καθορίζει τον βαθμό στον οποίον ο πληθυσμός θα συμμορφωθεί είτε οικειοθελώς είτε παθητικώς με τις αποφάσεις και τους κανονισμούς που εκδίδονται από μία διοικητική αρχή. Η νομιμοποίηση καθορίζει το κόστος συναλλαγής της πολιτικής και κυβερνητικής εξουσίας. Η χαμηλού βαθμού νομιμοποίηση ενδέχεται να προκαλέσει περιφρόνηση εκ μέρους του πληθυσμού και ενδέχεται να χρειασθεί να δοθούν εκτεταμένη ώθηση και κίνητρα από την κυβέρνηση για να διασφαλίσει την συμμόρφωση του πληθυσμού· η σε υψηλό βαθμό νομιμοποίηση ενθαρρύνει εν γένει την συμμόρφωση από τον πληθυσμό και ως εκ τούτου απαιτεί λιγότερη προσπάθεια από την κυβέρνηση για την διασφάλιση της συμμορφώσεως. Η μόνη μέθοδος για τον έλεγχο του πληθυσμού μιας παρανόμου κυβερνήσεως είναι ο εξαναγκασμός, ο οποίος μπορεί να απαιτεί εντατική χρήση πόρων. Μια νόμιμη κυβέρνηση πρέπει να χρησιμοποιεί τον εξαναγκασμό για την εξουσία αστυνομείσεως, αλλά ο πληθυσμός της, σε γενικές γραμμές, αντιλαμβάνεται τους κανονισμούς και τις κατευθύνσεις της κυβερνήσεώς του ως εγγενώς σωστές. Ο πληθυσμός θα ακολουθήσει παθητικώς τους κανονισμούς και τις νόρμες μιας νομίμου κυβερνήσεως, και αυτοί οι οποίοι παραβαίνουν αυτούς τους κανονισμούς ή τις νόρμες αποδοκιμάζονται από την κοινωνία. Ένα κεντρικό ζήτημα της αντεξεγέρσεως είναι το ποιον ο πληθυσμός αντιλαμβάνεται ως νόμιμη μορφή εξουσίας.

1-30. Όλες οι ομάδες του πληθυσμού ελέγχονται από κάποιον συνδυασμό συναινέσεως και εξαναγκασμού. Ορισμένες κυβερνήσεις ενδέχεται να χρησιμοποιούν μια σειρά μεθόδων εξαναγκασμού για να ελέγχουν τον πληθυσμό. Οι μέθοδοι εξαναγκασμού μπορούν να βλάψουν την νομιμοποίηση εάν δεν μπορούν να δικαιολογηθούν βάσει των αξιών και των νορμών του πληθυσμού. Ωστόσο, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις δεν θα πρέπει να θεωρούν τον εξαναγκασμό και την συγκατάθεση ως αντίθετες μεταξύ των δυνάμεις. Εάν οι πράξεις εξαναγκασμού από την κυβέρνηση ή την εξέγερση δικαιολογούνται βάσει των νορμών και των αξιών του πληθυσμού, (τότε) αυτές οι πράξεις δεν υπονομεύουν αναγκαστικώς την νομιμοποίηση της κυβερνήσεως ή του κράτους. Οι ενέργειες τόσο από την κυβέρνηση όσο και από την εξέγερση, πρέπει να ιδωθούν υπό το πρίσμα του πληθυσμού που τις βιώνει και όχι από μια εξωτερική προοπτική, η οποία θα φέρει την δική της προκατάληψη στην θεώρηση των ενεργειών της κυβερνήσεως του κράτους ή της εξεγέρσεως.

1-31. Ο αγώνας για την νομιμοποίηση εντός του πληθυσμού είναι συνήθως ένα βασικό ζήτημα μιας εξεγέρσεως. Η εξέγερση θα επιτεθεί στην νομιμοποίηση της κυβερνήσεως του

κράτους, ενώ θα προσπαθεί να αναπτύξει την δική της υπόληψη απέναντι στον πληθυσμό. Η κυβέρνηση του κράτους θα πρέπει να περιστείλει την υπόληψη της εξεγέρσεως, ενισχύοντας παραλλήλως την δική της νομιμοποίηση. Μια κυβέρνηση η οποία θεωρείται νόμιμη μεγιστοποιεί τους πόρους και τις στρατιωτικές δυνάμεις που χρειάζονται για να καταστείλει μια εξέγερση και επιτρέπει στο κράτος να συγκεντρώσει πεπερασμένους πόρους με στόχο την εξέγερση. Εν τούτοις, η νομιμοποίηση είναι μια κατάσταση που γίνεται αντιληπτή από τον πληθυσμό. Τον ποιον θεωρεί ο πληθυσμός νόμιμο, θα καθορισθεί από τις νόρμες και τις αξίες αυτού του πληθυσμού. Για παράδειγμα, εάν ένας πληθυσμός δεν θεωρεί τις εξωτερικές δυνάμεις νόμιμες, αυτό μπορεί να υπονομεύσει την νομιμοποίηση της κυβερνήσεως του κράτους που προσπαθεί να αντιμετωπίσει μια εξέγερση.

1-32. Η νομιμοποίηση της κυβερνήσεως του κράτους επιτυγχάνεται επειδή ο πληθυσμός αποδέχεται την εξουσία της, ενώ ο τρόπος διακυβερνήσεως μπορεί να δικαιολογηθεί από τις πεποιθήσεις του πληθυσμού. Για την κυβέρνηση του κράτους, δεν είναι αρκεί να την αντιλαμβάνονται μόνον ως αποτελεσματική και αξιόπιστη. Ο πληθυσμός πρέπει να θεωρεί δικαιολογημένη την κυβερνητική δομή και αυτό πρέπει να βασίζεται στις νόρμες και στις αξίες του πληθυσμού. Σε ορισμένες περιπτώσεις, η άσκηση αποτελεσματικής διακυβερνήσεως ενδέχεται να είναι απαραίτητη για την καθιέρωση της νομιμοποιήσεως ανάμεσα στον πληθυσμό. Ωστόσο, αυτό δεν είναι ένας ενιαίος κανόνας. Το κλειδί είναι ότι η νομιμοποίηση εν τέλει αποφασίζεται στην συνείδηση του πληθυσμού. Οι αντεξεγερτικές δυνάμεις πρέπει να κατανοήσουν το πώς ο πληθυσμός «συλλαμβάνει» την έννοια της κυβερνήσεως. Ένα κράτος το οποίο είναι λιγότερο αποτελεσματικό αλλά εκλαμβάνεται ως νόμιμο από τον πληθυσμό, θα είναι πιο αποτελεσματικό από ό,τι μια αποτελεσματική κυβέρνηση του κράτους, η οποία όμως δεν μπορεί να υποστηριχθεί από τις αξίες και τις νόρμες του πληθυσμού.

1-33. Ακόμη και εάν ένας πληθυσμός δεν εκλαμβάνει μια εξέγερση ή μια κυβέρνηση ως νόμιμη, ο έλεγχος μπορεί να επιβληθεί αποτελεσματικώς μέσω του εξαναγκασμού. Πολλά κράτη και πολλές εξεγέρσεις έχουν χρησιμοποιήσει εγχώριες υπηρεσίες πληροφοριών ή μηχανισμούς κατασκοπείας ή άλλα μέσα για τον έλεγχο κάθε πτυχής των πληθυσμών τους. Οι μη νομιμοποιημένες κυβερνήσεις χρησιμοποιούν συχνά την καχυποψία και τον διχασμό ανάμεσα στον πληθυσμό για να ελέγχουν αποτελεσματικώς μια κοινωνία. Επί πλέον, ένας πληθυσμός δεν είναι μονολιθικός. Αποτελείται από πολλές ομάδες και υποομάδες. Σε πολλά αυταρχικά καθεστώτα, διάφορες ομάδες πληθυσμού έχουν έννομο συμφέρον με την συνέχιση της παρούσης κυβερνήσεως, ακόμη και εάν αυτή είναι καταπιεστική. Ομοίως, μια εξέγερση μπορεί να χαίρει υποστηρίξεως από στοιχεία εντός του πληθυσμού, ακόμη και εάν είναι καταπιεστική και χρησιμοποιεί μεθόδους εξαναγκασμού. Η νομιμοποίηση πρέπει να εξετασθεί από τις διαφορετικές οπτικές γωνίες των διαφόρων ομάδων μέσα σε μία κοινωνία.

ΚΑΤΑΝΟΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΝΙΑΙΑ ΔΡΑΣΗ

1-34. Από την στιγμή που οι Η.Π.Α. αποφασίσουν να εμπλακούν σε μια αντεξέγερση, όλα τα όργανα εθνικής εξουσίας παρέχουν στις Η.Π.Α. σημαντικές ικανότητες για να ηττηθεί μια εξέγερση. Η ενιαία δράση είναι απαραίτητη για όλους τους τύπους της συμμετοχής σε οποιαδήποτε αντεξέγερση. Η *ενιαία δράση* είναι ο συγχρονισμός, ο συντονισμός ή/ και η ενσωμάτωση των δραστηριοτήτων των κυβερνητικών και των μη κυβερνητικών φορέων με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις για να επιτευχθεί η ενότητα της προσπάθειας (JP 1). Οι παράγραφοι 1-34 έως 1-76 παρέχουν στους διοικητές και τα επιτελεία την κατανόηση του πώς οι πολιτικές υπηρεσίες και οι στρατιωτικές υπηρεσίες και δυνάμεις συγχρονίζονται και

ενσωματώνουν τις επιχειρήσεις τους για να επιτευχθεί η ενότητα της προσπάθειας. Οι παράγραφοι 1-41 έως 1-48 εξηγούν και την προσέγγιση από το σύνολο της κυβερνήσεως, καθώς και την ολοκληρωμένη προσέγγιση για την καταστολή των εξεγέρσεων και την επίτευξη των στόχων των Η.Π.Α. και του κράτους το οποίο ζητεί βοήθεια για να καταστεί την εξέγερση. Οι παράγραφοι 1-59 έως 1-76 εξηγούν επίσης τους ρόλους των διακυβερνητικών, μη κυβερνητικών, πολυεθνικών δυνάμεων, τις οργανώσεις του ιδιωτικού τομέως, και της κυβερνήσεως του ανωτέρω κράτους και τις δυνάμεις του στην αντεξέγερση.

1-35. Η ενιαία δράση πρέπει να ενσωματωθεί ολοσχερώς στις προσπάθειες του κράτους στο οποίο διαδραματίζεται η εξέγερση. Το επίκεντρο των αμερικανικών προσπαθειών είναι να υποστηρίξουν την εσωτερική άμυνα και ανάπτυξη του κράτους αυτού. Η *εσωτερική άμυνα και η ανάπτυξη* είναι το πλήρες φάσμα μέτρων που λαμβάνονται από ένα κράτος για να προωθήσει την ανάπτυξη του και να προστατευθεί από την ανατροπή, την ανομία, την εξέγερση, την τρομοκρατία και άλλες απειλές για την ασφάλειά του (JP 3-22). Η εσωτερική άμυνα και η ανάπτυξη επικεντρώνονται στην δημιουργία βιώσιμων θεσμών, οι οποίοι ανταποκρίνονται στις ανάγκες της κοινωνίας. Οι δράσεις συνεργασίας για την ασφάλεια πρέπει να συνεργάζονται και να υποστηρίζουν τα προγράμματα για την εσωτερική άμυνα και ανάπτυξη του ίδιου του κράτους. Στο πλαίσιο των αντεξεγέρσεων, οι διοικητές και τα επιτελεία πρέπει να κατανοήσουν και να υποστηρίξουν την στρατηγική εσωτερικής αμύνης και αναπτύξεως ενός κράτους. Μακροπροθέσμως, το εν λόγω κράτος, και όχι οι Η.Π.Α., είτε θα νικήσει είτε θα ηττηθεί από την εξέγερση. Η υποστήριξη του σχεδίου εσωτερικής αμύνης και αναπτύξεως ενός κράτους είναι ένας από τους πιο αποτελεσματικούς τρόπους με τους οποίους οι Η.Π.Α. υποβοηθούν ένα κράτος να νικήσει μια εξέγερση. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την εσωτερική άμυνα και ανάπτυξη, βλπ. JP 3-22.)

ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΧΕΡΣΑΙΑΣ ΙΣΧΥΟΣ ΣΤΗΝ ΕΝΙΑΙΑ ΔΡΑΣΗ

1-36. Οι αρχηγοί του στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών θα πρέπει να κατανοήσουν ξεκάθαρα το πώς η προσήλωση στην επαγγελματική δεοντολογία παρέχει την ηθική βάση για την ενιαία δράση και το πώς μετατρέπεται σε ένα πολλαπλασιαστή ισχύος σε όλες τις επιχειρήσεις. Οι ενέργειες των επαγγελματιών του στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών πλαισιώνονται από την πειθαρχημένη, ηθική εφαρμογή της ισχύος. Αυτό είναι το θεμέλιο για την ενιαία δράση. Οι αποτελεσματικοί αρχηγοί που τηρούν τους κανόνες δεοντολογίας πρέπει να κοινωνούν στους στρατιώτες και τους πεζοναύτες τους το πώς οι αμερικανικές αξίες επηρεάζουν κάθε πτυχή του τρόπου με τον οποίον οι αμερικανικές δυνάμεις πολεμούν και κερδίζουν μία αντεξέγερση. Αυτό ενσταλάζει μέσα τους την έννοια της ευδοκίμου υπηρεσίας και κτίζει την συναδελφική αλληλεγγύη, δύο βασικά χαρακτηριστικά του στρατιωτικού επαγγέλματος, με παράλληλη ενίσχυση της ανθεκτικότητας και την πρόληψη ή μείωση των ηθικών βλαβών στους στρατιώτες και τους πεζοναύτες. Η ενιαία δράση απαιτεί την συνετή χρήση φονικής ισχύος, που ισορροπείται με την αυτοσυγκράτηση και μετριάζεται από την επαγγελματική κρίση. Η μάχη στην αντεξέγερση συχνά υποχρεώνει τους αρχηγούς, τους στρατιώτες και τους πεζοναύτες να χρησιμοποιήσουν την ισχύ τους με ένα συγκεκριμένο τρόπο για να ολοκληρώσουν την αποστολή τους, χωρίς να προκαλέσουν άσκοπες απώλειες ζωής ή οδύνη. Για να διατηρηθεί η νομιμοποίηση των Η.Π.Α., για να εξασφαλισθεί η διεθνής αξιοπιστία καθώς και για να διασφαλισθούν οι Η.Π.Α., οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες δεν έχουν την πολυτέλεια να καταχρασθούν την φονική ισχύ που τους παρέχεται από την αμερικανική κυβέρνηση.

1-37. Οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιούν ισχύ δυσαναλόγως ή αδιακρίτως. Τυπικώς, η περισσότερη ισχύς μειώνει βραχυπρόθεσμα το τακτικό «ρίσκο». Αλλά στην αντεξέγερση, όσο περισσότερη ισχύς χρησιμοποιείται, τόσο λιγότερο αποτελεσματική μπορεί να είναι. Είναι πιο πιθανόν ότι οι αντεξεγερτικές δυνάμεις θα επιτύχουν μια τελική κατάσταση με την προστασία ενός πληθυσμού και όχι η αντεξεγερτική δύναμη. Όταν οι στρατιωτικές δυνάμεις παραμένουν σε ασφαλείς περιβόλους, χάνουν την επαφή με την κατάσταση, φαίνεται ότι αδιαφορούν για τον πληθυσμό, απλοποιούν τις επιχειρήσεις του εχθρού ή φαίνεται να φοβούνται να έλθουν σε συμπλοκή με τους στασιαστές. Στην πράξη, παραχωρούν την πρωτοβουλία στους στασιαστές. Για να είναι επιτυχείς, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις πρέπει να συνεργασθούν και να μοιρασθούν τους κινδύνους με τις δυνάμεις του κράτους το οποίο καλούνται να συνδράμουν στην καταστολή της εξεγέρσεως και τον πληθυσμό. Οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες πρέπει να δεχθούν το «ρίσκο» για να ελαχιστοποιήσουν τις συνέπειες στους αμάχους. Η αποδοχή της λελογισμένης αναλήψεως κινδύνου αποτελεί σημαντικό μέρος της πολεμικής αρετής, υποχρέωση ευδοκίμου υπηρεσίας στις ένοπλες δυνάμεις.

1-38. Οι αρχηγοί πρέπει να αποδεχθούν την αμφιβολία και τον κίνδυνο, που είναι εγγενείς στις αποκεντρωμένες ενέργειες. Η παρουσία ενός τοπικού πληθυσμού εντός του οποίου μπορεί να εξαφανισθούν οι στασιαστές, δημιουργεί ένα υψηλό βαθμό αμφιβολίας. Οι επιχειρησιακώς ευπροσάρμοστοι αρχηγοί παρατηρούν την ταχέως μεταβαλλόμενη κατάσταση, εντοπίζουν τα βασικά χαρακτηριστικά της, καθορίζουν τί πρέπει να γίνει σε συνεννόηση με τους υφισταμένους και τις δυνάμεις του κράτους, και καθορίζουν την καλύτερη μέθοδο για να επιτευχθεί η αποστολή. Πρέπει να εκτιμήσουν και να αποδεχθούν την συνετή ανάληψη κινδύνου και πρέπει να προσαρμοσθούν ταχύτατα, καθώς οι συνθήκες αλλάζουν. Πρέπει να είναι εις θέσιν να μετατοπίζουν τα επιχειρησιακά καθήκοντα, από την ανάπτυξη ικανοτήτων προς το πεδίο της μάχης και το αντίστροφο, μέσα σε λίγες ημέρες, ή ακόμη και ώρες. Οι σε ετοιμότητα κατώτεροι αρχηγοί αναγνωρίζουν το δυναμικό πλαίσιο μιας τακτικής καταστάσεως και μπορούν να χρησιμοποιήσουν την επαγγελματική τους κρίση για να εφαρμόσουν με πλήρη επίγνωση φονική και μη φονική ισχύ, για να επιτευχθεί ο σκοπός του διοικητού. Η οποιαδήποτε χρήση βίας προκαλεί μια σειρά αντιδράσεων. Ο γενικός κανόνας για την χρήση βίας για τις αντεξεγερτικές δυνάμεις είναι «μη δημιουργείς περισσότερους εχθρούς από όσους εξαλείφεις με την δράση σου». Όσο περισσότερη ισχύς χρησιμοποιείται, τόσο μεγαλύτερη είναι η πιθανότητα παράπλευρων απωλειών και λαθών. Θα υπάρξουν στιγμές, όπου μια υπέρμετρη προσπάθεια είναι απαραίτητη για να καταστρέψει ή να εκφοβίσει τον αντίπαλο και για να καθησυχάσει τον πληθυσμό. Ωστόσο, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις θα πρέπει να υπολογίζουν προσεκτικώς το είδος και την ποσότητα δυνάμεως που θα εφαρμόσουν και το ποιός την χειρίζεται για κάθε επιχείρηση. Η χρήση ισχύος με ακρίβεια και με τρόπο διακριτικό ενισχύει το κράτος δικαίου που πρέπει να καθιερωθεί στο κράτος, όπου λαμβάνει χώρα η εξέγερση. Συνήθως, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις μπορούν να χρησιμοποιήσουν την κλιμάκωση των διαδικασιών ισχύος για να ελαχιστοποιήσουν την άσκοπη απώλεια ζωής ή την οδύνη. Αυτές οι διαδικασίες είναι ιδιαιτέρως κατάλληλες κατά την διάρκεια μιας επιχειρήσεως στην οποία η αντεξεγερτική δύναμη ασφαλείας αλληλεπιδρά με τον τοπικό πληθυσμό. Όλες οι αλληλεπιδράσεις μεταξύ των δυνάμεων ασφαλείας και του πληθυσμού έχουν άμεσο αντίκτυπο στην νομιμοποίηση. (Για νομικές πληροφορίες σχετικά με την χρήση ισχύος βλπ. κεφάλαιο 13.)

1-39. Το ποιός κατέχει την ισχύ είναι επίσης σημαντικό. Εάν η αστυνομία έχει μια αξιόπιστη φήμη ικανότητας και αμεροληψίας, μπορεί να είναι καλλίτερο για τα μέλη της να εκτελούν τις αστικές εφόδους αντί των στρατιωτικών δυνάμεων διότι (έτσι) είναι πιο πιθανόν ο πληθυσμός να εκλάβει ως νόμιμη την εφαρμογή της ισχύος. Αυτό ισχύει ακόμη και εάν η

αστυνομία δεν είναι τόσο καλά εξοπλισμένη όσο οι στρατιωτικές δυνάμεις. Οι εγχώριες συνθήκες, ωστόσο, επηρεάζουν αυτήν την απόφαση. Για παράδειγμα, εάν η αστυνομία αντιμετωπίζεται ως μέρος μιας εθνικής ή θρησκευτικής ομάδας, η οποία καταπιέζει το σύνολο του πληθυσμού, η χρήση της ενδέχεται να είναι αντιπαραγωγική. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την ανάπτυξη των δυνάμεων ασφαλείας του κράτους στο οποίο διαδραματίζεται μια εξέγερση, βλπ. κεφάλαιο 10 και κεφάλαιο 12 για την αξιολόγηση των αντεξεγερτικών επιχειρήσεων. Για περαιτέρω συζητήσεις σχετικά με την χρήση ισχύος, βλπ. κεφάλαιο 13.)

1-40. Τα περιβάλλοντα στα οποία διαδραματίζονται αντεξεγερτικές επιχειρήσεις μπορεί να είναι πολύ πιο περίπλοκα δεοντολογικά από αυτά τα οποία σχετίζονται με συμβατικές συγκρούσεις. Πολλές επιταγές σχετικώς προς την ηγεσία και την δεοντολογία είναι εμφανείς, και, σε ορισμένες περιπτώσεις, ιδιότυπες για τις αντεξεγέρσεις. Η δυναμική και το αμφιλεγόμενο περιβάλλον της συγχρόνου αντεξεγέρσεως, δίδει μεγάλη αξία στην ηγεσία κάθε επιπέδου, από τον λοχία έως τον στρατηγό. Η εφαρμογή της αποκεντρωμένης εξουσίας και λήψεως αποφάσεων είναι πιο διαδεδομένη στην αντεξέγερση από ό,τι σε άλλους τύπους στρατιωτικών επιχειρήσεων. Η μάχη στην αντεξέγερση είναι συχνά μάχη του ηγέτου μιας μικρής ομάδας· ωστόσο, τα ανώτερα στελέχη καθορίζουν τις προϋποθέσεις και τον τόνο όλων των ενεργειών των υφισταμένων. Οι σημερινοί στρατιώτες και πεζοναύτες πρέπει να προσαρμόζονται ταχύτατα και σε γνωστικό αλλά και σε συναισθηματικό επίπεδο με τις περίπλοκες προκλήσεις των αντεξεγέρσεων και να αφομοιώσουν τις νέες αρμοδιότητες σε δυναμικά πλαίσια. Αυτοί οι οποίοι ευρίσκονται σε αρχηγικές θέσεις πρέπει να παρέχουν την ηθική πυξίδα στους υφισταμένους τους καθώς περιηγούνται σε αυτό το σύνθετο περιβάλλον. Η υπογράμμιση αυτών των επιταγών είναι το γεγονός, το οποίον η άσκηση ηγεσίας στην μέση της ασάφειας απαιτεί έντονη και διακριτική επαγγελματική κρίση. Από τους αρχηγούς του στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών αναμένεται να επιδείξουν τις ικανότητές τους, τον χαρακτήρα καθώς και την δέσμευσή τους στην επαγγελματική τους ηθική. Όλοι οι αρχηγοί πρέπει συνεχώς να συμβιβάζουν την αποτελεσματικότητα της αποστολής, τους ηθικούς κανόνες και την προσεκτική διαχείριση των πολύτιμων πόρων του κράτους-ανθρώπων και υλικών- κατά την επιδίωξη των εθνικών στόχων. Οι αρχηγοί πρέπει να συνδέουν τις τακτικές ενέργειες προς τους στρατηγικούς στόχους και τους βασικούς πολιτικούς στόχους του κράτους το οποίο καλεί σε βοήθεια. Οι αμερικανικές δυνάμεις πρέπει να χρησιμοποιήσουν ως πολλαπλασιαστή ισχύος την αναζήτηση και διατήρηση του ηθικού πλεονεκτήματος σε υψηλό επίπεδο σε μια αντεξέγερση. Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται η διατήρηση της εμπιστοσύνης του αμερικανικού λαού και υποστηρίζονται τα ιδανικά του επαγγέλματος των όπλων.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

1-41. Η επίτευξη των στόχων της αμερικανικής πολιτικής σε οποιαδήποτε σύγκρουση απαιτεί κυβερνητική εμπειρία και πόρους πέρα του Υπουργείου Αμύνης (Υπ.Αμ.). Οι στόχοι πολιτικής, ιδιαιτέρως κατά την διάρκεια μιας συγκρούσεως, απαιτούν μια προσπάθεια από το σύνολο της κυβερνήσεως. Μια προσέγγιση από το σύνολο της κυβερνήσεως ενσωματώνει όλες τις προσπάθειες των υπουργείων και των οργανισμών της κυβερνήσεως των Η.Π.Α. που συμβάλλουν ώστε να επιτευχθεί η ενότητα της προσπάθειας προς ένα κοινό στόχο. Μια κυβερνητική προσπάθεια είναι ζωτικής σημασίας για την επίτευξη της ισορροπίας των πόρων, των ικανοτήτων, και των δραστηριοτήτων που ενισχύουν την πρόοδο που έχει επιτευχθεί από ένα από τα εργαλεία εθνικής ισχύος, ενώ επιτρέπει, μεταξύ άλλων, την επιτυχία. Στηρίζεται στον συντονισμό μεταξύ των υπηρεσιών της αμερικανικής

κυβερνήσεως, συμπεριλαμβανομένου του Υπ.Αμ., για να διασφαλίσει, ότι ολόκληρο το φάσμα των διαθέσιμων ικανοτήτων χρησιμοποιείται, συγχρονίζεται και εφαρμόζεται σε ένα συγκεκριμένο στόχο πολιτικής. Οι κρατικές υπηρεσίες συνήθως συμφωνούν στις σχέσεις και τις εξουσίες ενός μνημονίου συμφωνίας ή κατανόησης. Οι στρατιωτικοί διοικητές ασκούν μόνον την εξουσία η οποία περιγράφεται σε αυτές τις συμφωνίες και συχνά κατευθύνονται από κάποιαν άλλη υπηρεσία. Οι όροι στα έγγραφα αυτά μπορεί να αποτελέσουν την βάση για τον καθορισμό κάποιας μορφής σχέσεως ανάμεσα στους διοικητές και τους επί κεφαλής της υπηρεσίας. Όταν η ενότητα της διοίκησης δεν είναι δυνατή, οι διοικητές προσπαθούν να επιτύχουν την ενότητα της προσπάθειας (του αντικειμενικού σκοπού). Συχνά, οι διαπροσωπικές σχέσεις που συνάπτουν οι διοικητές με τους διϋπηρεσιακούς συνεργάτες τους είναι απαραίτητες.

1-42. Μια προσπάθεια από το σύνολο της κυβερνήσεως ενσωματώνει όλο το δυναμικό της αμερικανικής κυβερνήσεως, προκειμένου να επιτύχει τους εθνικούς στόχους των Η.Π.Α. Σε πολλές αντεξεγέρσεις, παραδείγματος χάριν, οι στόχοι πολιτικής περιλαμβάνουν την παροχή βοήθειας στο κράτος όπου διαδραματίζεται η εξέγερση μέσω της διαχείρισης των μη στρατιωτικών πτυχών της εξέγερσης. Ως εκ τούτου, αυτοί οι στόχοι πολιτικής περιλαμβάνουν την εξάλειψη των βαθύτερων αιτιών της εξέγερσης. Ωστόσο, οι διοικητές και οι υπεύθυνοι σχεδιασμού των αντεξεγερτικών επιχειρήσεων, πρέπει να κατανοήσουν ότι, εν κατακλείδι, οι κοινωνίες πρέπει να αντιμετωπίσουν τις δικές τους βασικές αιτίες της εξέγερσης. Η επιβολή μεγάλων μεταρρυθμίσεων ενδέχεται να οδηγήσει σε απρόβλεπτες συνέπειες. Η βοήθεια σε ένα κράτος να αντιμετωπίσει τα βαθύτερα αίτια της εξέγερσης, αυξάνει τις πιθανότητές του να την νικήσει. Όσον αφορά την αντιμετώπιση του είδους των πολύπλοκων κοινωνικοπολιτισμικών προβλημάτων που συχνά αντιμετωπίζουν οι αντεξεγερτικές δυνάμεις, ένα «αρκετά καλό κράτος» είναι συνήθως καλύτερο από αυτό που οι Η.Π.Α. μπορούν να θεωρήσουν ως ιδανικό, εάν ανταποκρίνεται στους στόχους των.

1-43. Η κύρια πρόκληση για την ενσωμάτωση πολιτικών και των στρατιωτικών προσπαθειών σε μια προσπάθεια από το σύνολο της κυβερνήσεως είναι το ποικίλλουν δυναμικό, οι διαφορετικές αντιλήψεις, πολιτισμοί, στόχοι και προσεγγίσεις στους πολιτικούς φορείς εν συγκρίσει προς τα αντίστοιχα των στρατιωτικών δυνάμεων. Μια επιτυχημένη προσπάθεια από το σύνολο της κυβερνήσεως προϋποθέτει ότι όλοι οι δρώντες-

- Εκπροσωπούνται, είναι ενσωματωμένοι και συμμετέχουν ενεργά στην διαδικασία.
- Συμμερίζονται την κατανόηση της καταστάσεως και του προβλήματος που πρέπει να επιλυθεί.
- Αγωνίζονται για την ενότητα της προσπάθειας προς την επίτευξη ενός κοινού στόχου.
- Ενσωματώνουν και συγχρονίζουν το δυναμικό και τις δραστηριότητες.
- Προσδιορίζουν συλλογικώς τους πόρους, τις ικανότητες και τις ενέργειες που απαιτούνται για την επίτευξη του στόχου τους.

1-44. Η σημασία της προσωπικής συμμετοχής του διοικητού στην οικοδόμηση εμπιστοσύνης, κατανόησης, αμοιβαίου σεβασμού και φιλίας μεταξύ των φορέων, δεν μπορεί να υπερεκτιμηθεί. Εάν οι αρχηγοί των οργανωτικών φορέων δεν θέσουν το κατάλληλο ύψος και δεν δημιουργήσουν το απαραίτητο κλίμα, ακόμη και η καλλίτερη προσπάθεια από το σύνολο της κυβερνήσεως θα αποτύχει.

1-45. Η σαφής κατανόηση της επιθυμητής τελικής καταστάσεως και των εθνικών στόχων θα πρέπει να εμποτίσει όλες τις προσπάθειες, ανεξαρτήτως των φορέων ή των ατόμων που είναι επιφορτισμένοι με την εκπλήρωσή τους. Δεδομένης της υπεροχής των πολιτικών εκτιμήσεων (σκοπιμοτήτων, προβληματισμών), οι στρατιωτικές δυνάμεις συχνά υποστηρίζουν τις

πολιτικές προσπάθειες. Ωστόσο, η φύση των αντεξεγερτικών επιχειρήσεων συνεπάγεται ότι η πρωταρχική ευθύνη μετατοπίζεται συχνά μεταξύ των στρατιωτικών και των πολιτικών αρχών, καθώς και των αρχών του κράτους το οποίο βοηθούν. Με άλλα λόγια, όπως οι Η.Π.Α. μετατοπίζουν την πολιτική και την στρατηγική τους, έτσι και οι διάφορες υπηρεσίες αναλαμβάνουν διαφορετικούς ρόλους κατά την διάρκεια μιας επιχειρήσεως. Οι διαφορετικές ή μεταβαλλόμενες σχέσεις με το εν λόγω κράτος μπορούν επίσης να οδηγήσουν σε αλλαγές της πρωταρχικής ευθύνης μεταξύ των διαφόρων αρχών. Οι στρατιωτικοί ηγέτες πρέπει να είναι προετοιμασμένοι να αναλάβουν την τοπική ηγεσία των αντεξεγερτικών αγώνων σε περίπτωση που η πολιτική ηγεσία δεν είναι διαθέσιμη ή δεν έχει πρόσβαση στην περιοχή.

1-46. Οι χερσαίες δυνάμεις των Η.Π.Α., που διεξάγουν τις αντεξεγερτικές επιχειρήσεις, πρέπει να αναγνωρίζουν την νόμιμη εξουσία του Υπουργείου Εξωτερικών, του επί κεφαλής της ομάδας της χώρας τους και του επικεφαλής της αποστολής. Ο επί κεφαλής της αποστολής, που είναι συνήθως ο πρέσβυς, είναι ο κύριος υπεύθυνος αξιωματικός της διπλωματικής υπηρεσίας των Η.Π.Α. Η ομάδα της χώρας είναι το ανώτερο, στο εσωτερικό της χώρας, συντονιστικό και επιβλεπτικό σώμα των Η.Π.Α. Οι διοικητές εξασφαλίζουν ότι κατανοούν τους σκοπούς, τους στόχους και τους περιορισμούς υπό τους οποίους ενεργούν οι διυπηρεσιακοί τους εταίροι. Με την απουσία αυτής της κατανόησης, οι στρατιωτικές και οι μη στρατιωτικές προσπάθειες ενδέχεται να αλληλοεμποδισθούν και να παρέμβει η μία στην άλλη, διότι οι στρατιωτικοί και οι πολιτικοί φορείς λειτουργούν βάσει ξεχωριστών νομοθετικών υποχρεώσεων, οι οποίες μπορεί να οδηγήσουν σε αντικρουόμενες οδηγίες και κατευθυντήριες γραμμές.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

1-47. Μια ολοκληρωμένη προσπάθεια, έστω και κατ'ελάχιστον, ενσωματώνει όλο το δυναμικό των κυβερνήσεων των Η.Π.Α. και του υποβοηθούμενου κράτους, και μπορεί να περιλαμβάνει διακρατικές και περιφερειακές οργανώσεις, καθώς και μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ) για την αντιμετώπιση των βαθύτερων αιτίων της εξεγέρσεως, εν συνδυασμό προς στρατιωτικές επιχειρήσεις, των οποίων στόχος είναι οι ίδιοι οι στασιαστές. Αυτό είναι δύσκολο, διότι πολλές οργανώσεις θα λειτουργούν, ενδεχομένως, στην ίδια περιοχή· μερικές θα διεξάγουν πολεμικές επιχειρήσεις και άλλες θα χρησιμοποιούν μη φονικές μεθόδους, όπως προγράμματα εκπαίδευσεως και ανθρωπιστική βοήθεια. Κάθε οργανισμός θα έχει διαφορετικές απόψεις ή συμφέροντα. Οι ξένοι αξιωματούχοι ενδέχεται να είναι απαραίτητοι για την διασφάλιση πως οι διάφοροι αυτοί οργανισμοί θα εργασθούν καταβάλλοντας μια συνολική προσπάθεια. Κάποιες οργανώσεις που μπορεί να είναι μέρος μιας συνολικής προσπάθειας είναι-

Φορείς άλλων κυβερνήσεων.

Πολυεθνικές δυνάμεις.

Πολυεθνικές εταιρείες και εργολάβοι.

Διακυβερνητικοί οργανισμοί, όπως τα Ηνωμένα Έθνη.

ΜΚΟ, όπως η Διεθνής Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού και οι *Γιατροί Χωρίς Σύνορα*.

Εταιρείες του ιδιωτικού τομέος.

Άλλες οργανώσεις που αποδίδουν διπλωματική, πληροφοριακή και οικονομική ισχύ.

1-48. Αυτές οι διάφορες οργανώσεις μπορούν να εργάζονται με, παράλληλα με, χωριστά από ή σε αντίθεση με την κυβέρνηση των Η.Π.Α. και των πολιτικών φορέων που υποστηρίζουν τις αντεξεγερτικές προσπάθειες. Αυτές οι οργανώσεις, των οποίων οι στόχοι ευθυγραμμίζονται τουλάχιστον εν μέρει προς τους στόχους της αμερικανικής κυβερνήσεως,

έχουν συχνά το δυναμικό το οποίο, εάν συγχρονισθεί και συντονισθεί σωστά, μπορεί να αποβεί καθοριστικό για την επιτυχία των αντεξεγερτικών επιχειρήσεων. Η ευθυγράμμιση του αμερικανικού στρατού, των ΜΚΟ και του δυναμικού των διακυβερνητικών οργανώσεων, απαιτεί την εστίαση της συνεργασίας και της συμπράξεως προς ένα κοινό στόχο. Αυτό ενδέχεται να είναι πιο δύσκολο από την συνεργασία με άλλες υπηρεσίες της αμερικανικής κυβέρνησης. Όπου οι στρατηγικές επιχειρήσεις απαιτούν κατά κανόνα την ενότητα της διοικήσεως, η πρόκληση για τους στρατιωτικούς και πολιτικούς αρχηγούς είναι να σφυρηλατήσουν την ενότητα της προσπάθειας μεταξύ του ποικίλου αυτού φάσματος των δρώντων που εμπλέκονται σε μια αντεξέγερση. Συχνά, οι νομικές, πολιτιστικές και επιχειρησιακές απαιτήσεις κωλύουν την άμεση συνεργασία μεταξύ των αμερικανικών δυνάμεων ξηράς και των μη αμερικανικών πολιτικών οργανώσεων. Οι αμερικανικές δυνάμεις μπορεί να συναντήσουν ΜΚΟ που δεν είναι ευθυγραμμισμένες με καμμία παράταξη των στασιαστών και παρέχουν ανθρωπιστική βοήθεια. Αυτές οι οργανώσεις μπορεί να είναι ουδέτερες ή εχθρικές προς τους πολιτικούς στόχους των Η.Π.Α. Οι διοικητές θα πρέπει να αντιμετωπίζουν τέτοιες ομάδες με προσοχή και επαγγελματισμό. Οι διοικητές εργάζονται για να κατανοήσουν τους στόχους και τις προτεραιότητες του κάθε οργανισμού. Η ενότητα στην προσπάθεια μεταξύ των αμερικανικών δυνάμεων και των δυνάμεων του κράτους το οποίο βοηθούν, είναι ιδιαίτερος κρίσιμη. Η κατανόηση αυτών των οργανώσεων είναι σημαντική για την κατανόηση του επιχειρησιακού περιβάλλοντος και την διαμόρφωση των συνεπειών για τις οργανώσεις που είναι εχθρικές ή ουδέτερες προς τους πολιτικούς στόχους των Η.Π.Α. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τις ΜΚΟ βλπ. JP 3-08.)

ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

1-49. Η *ενότητα της διοικήσεως* είναι η λειτουργία όλων των δυνάμεων υπό ένα μόνον αρμόδιο διοικητή, ο οποίος έχει την απαραίτητη εξουσία να κατευθύνει και να χρησιμοποιεί αυτές τις δυνάμεις για την επιτυχία ενός κοινού σκοπού (JP 3-0). Όπου είναι δυνατόν, αρχηγοί των συμμετεχόντων στην αντεξέγερση, επιτυγχάνουν την ενότητα της διοικήσεως με την δημιουργία και την διατήρηση της επισήμου εντολής ή με την στήριξη των σχέσεων. Ενώ οι αξιωματικοί υπηρεσίας ασκήσουν την ενότητα της διοικήσεως στις στρατιωτικές δυνάμεις, αυτές οι σχέσεις συνήθως δεν περιλαμβάνουν μη στρατιωτικές αμερικανικές κυβερνητικές οργανώσεις, που είναι αναμειγμένες σε μια αντεξεγερτική αποστολή. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την ενότητα της διοικήσεως, βλπ. ADRP 5-0.)

1-50. Η επιβολή της ενότητας της διοικήσεως των στρατιωτικών δυνάμεων είναι επιχειρησιακά επιθυμητή και σημαντική για τον στρατό. Εντούτοις, η ενότητα της διοικήσεως είναι σχεδόν αδύνατον να επιτευχθεί μεταξύ όλων των διαφόρων παραγόντων σε μian αντεξέγερση. Οι διαφορετικοί στόχοι πολιτικής, τα κενά σε εθνικό επίπεδο, οι νομικοί περιορισμοί σχετικά προς την χρήση βίας, και οι ευαισθησίες σχετικά προς την υποταγή των εθνικών δυνάμεων σε αυτές άλλων κρατών ή σε διακυβερνητικούς οργανισμούς, συχνά αποκλείουν τις στενές σχέσεις με την διοίκηση. Μολονότι οι συμφωνίες που καθιερώνουν μια πολυεθνική δύναμη παρέχουν μια νομική βάση για τον προσδιορισμό του περιεχομένου και των περιορισμών των αρχών εξουσίας, των ευθυνών, της εντολής, της υποστηρίξεως ή άλλων σχέσεων, η πραγματικότητα ενδέχεται να είναι λιγότερο σαφής. Η ενότητα στην διοίκηση είναι ένα από τα πιο ευαίσθητα και δυσεπίλυτα ζητήματα σε μian αντεξέγερση.

1-51. Όταν η ενότητα στην διοίκηση με ένα μέρος ή το σύνολο της δυνάμεως, συμπεριλαμβανομένων και των μη στρατιωτικών στοιχείων, δεν είναι εφικτή, οι διοικητές εργάζονται για να επιτευχθεί η ενότητα της προσπάθειας. Η *ενότητα της προσπάθειας*

συνίσταται στον συντονισμό και την συνεργασία για κοινούς στόχους, ακόμη και εάν οι συμμετέχοντες δεν είναι κατ'ανάγκην μέρος κοινής ομάδος ή οργανώσεως, που είναι το αποτέλεσμα της επιτυχημένης ενιαίας δράσεως (JP1). Σε μια αντεξεγερτική επιχείρηση, ένα παράδειγμα προσπάθειας για ενότητα, θα μπορούσαν να είναι ένας στρατιωτικός διοικητής και ένας πολιτικός αρχηγός, οι οποίοι διασφαλίζουν ότι η προσπάθεια για διακυβέρνηση και οικονομικές γραμμές είναι πλήρως συντονισμένη με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις. Η προσπάθεια για ενότητα ανάμεσα σε εθνικώς, πολιτισμικώς και οργανωτικώς διαφορετικούς εταίρους είναι δύσκολο να διατηρηθεί, λαμβανομένων υπ'όψιν των διαφορετικών επιπέδου εντολών. Για να επιτευχθεί ενότητα στην προσπάθεια, είναι απαραίτητο οι συμμετέχοντες να ξεπεράσουν τα πολιτιστικά τους εμπόδια και να παραμερίσουν τις τοπικιστικές τους «ατζέντες». Απαιτείται επίσης η κάθε οργάνωση να κατανοήσει τις δυνατότητες και τους περιορισμούς των άλλων.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ

1-52. Στις αντεξεγερτικές επιχειρήσεις, οι προσπάθειες συντονισμού θα πρέπει να συμπεριλαμβάνουν εξ αρχής τους βασικούς συμμετέχοντες. Ο διακλαδικός διοικητής μέσα από το στρατηγικό σχέδιο συνεργάζεται με τις εμπλεκόμενες πολιτικές οργανώσεις για να οικοδομήσουν ένα σχέδιο συντονισμού μεταξύ των φορέων κατά την διάρκεια του διακλαδικού επιχειρησιακού σχεδιασμού. Οι υφιστάμενοι διοικητές του κοινού επιτελείου και οι διοικητές του στρατού οικοδομούν εξ ίσου την συμμετοχή πολιτικών οργανώσεων στα επιχειρησιακά τους σχέδια. Αυτό είναι απαραίτητο για την ενσωμάτωση των άλλων κυβερνητικών υπηρεσιών και των ΜΚΟ. Μέσα σε μια περιοχή ευθύνης και σε μια περιοχή κοινών επιχειρήσεων, οι κατάλληλες αποφάσεις λαμβάνονται στο επίπεδο της διοικήσεως μάχης, στο επιτελείο της διακλαδικής δυνάμεως επιχειρήσεων, και σε τακτικό επίπεδο, προκειμένου να συντονισθούν και να λυθούν στρατιωτικά, πολιτικά και ανθρωπιστικά ζητήματα.

1-53. Το περίπλοκο διπλωματικό, ενημερωτικό, στρατιωτικό και οικονομικό πλαίσιο της εξεγέρσεως και της αντεξεγέρσεως, αποκλείει τους στρατιωτικούς αρχηγούς από το να ασκούν την ενότητα της διοικήσεως στις διαταγές επί των πολιτικών οργανώσεων- και δεν θα πρέπει να προσπαθήσουν να κάνουν κάτι τέτοιο. Οι διϋπηρεσιακοί συνεργάτες, οι ΜΚΟ και οι ιδιωτικές οργανώσεις έχουν πολλά συμφέροντα και «ατζέντες» που δεν μπορούν να ελέγξουν οι στρατιωτικές δυνάμεις. Επί πλέον, ο βαθμός ανεξαρτησίας των τοπικών θεσμών, επηρεάζει την νομιμοποίησή τους στον πληθυσμό. Οι στρατιωτικοί αρχηγοί όμως θα πρέπει να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για να διασφαλίσουν, ότι οι αντεξεγερτικές ενέργειες είναι όσον το δυνατόν πιο καλά ενσωματωμένες, λαμβάνοντας υπ'όψιν την συγκεκριμένη αποστολή, την ανάγκη για ανεξαρτησία και τις απαιτήσεις ασφαλείας των άλλων οργανώσεων. Ο συντονισμός των διαφόρων φορέων σε μια αντεξέγερση είναι απαραίτητος.

1-54. Οι αμερικανικοί κυβερνητικοί φορείς θα πρέπει να συμμετάσχουν σε συνεδριάσεις συντονισμού για να εξασφαλίσουν την ενσωμάτωση με τα στρατιωτικά σχέδια και τα σχέδια του κράτους στο οποίον εκτυλίσσεται η εξέγερση. Στο επίπεδο του μικτού επιτελείου, ο διοικητής καθορίζει τις διακλαδικές ομάδες συντονισμού μεταξύ των φορέων. Μία τέτοια ομάδα παρέχει στον διοικητή έγκυρες, χρήσιμες πληροφορίες και συμβουλές υπό το πρίσμα της διϋπηρεσιακής οπτικής γωνίας. Οι διακλαδικές ομάδες συντονισμού των φορέων μοιράζονται και ενσωματώνουν πληροφορίες και βοηθούν στον συγχρονισμό, την εκπαίδευση και τις ασκήσεις. Οι ομάδες αυτές μπορεί να περιλαμβάνουν εκπροσώπους από άλλα ομοσπονδιακά υπουργεία και υπηρεσίες, κρατικές και τοπικές αρχές, αξιωματικούς

συνδέσμους άλλων εντολοδόχων καθώς και παραγόντων του Υπ.Αμ. Οι διυπηρεσιακοί εκπρόσωποι και οι αξιωματικοί σύνδεσμοι είναι οι εμπειρογνώμονες για τις αντίστοιχες υπηρεσίες και τους εντολοδόχους τους. Παρέχουν την κρίσιμη γέφυρα επικοινωνίας μεταξύ του διοικητού και των διυπηρεσιακών οργανώσεων. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τον διακλαδικό και διϋπηρεσιακό συντονισμό βλπ. JP 3-08.)

1-55. Ο συντονισμός μεταξύ των ΜΚΟ μπορεί να είναι δύσκολος, ακόμη και αδύνατος. Η άμεση αλληλεπίδραση των διαφόρων οργανώσεων ενδέχεται να είναι ανεφάρμοστη ή ανεπιθύμητη λόγω των διαφορετικών στόχων των ΜΚΟ και της επιθυμίας μιας ΜΚΟ να ιδοθεί από την κοινωνία ως αυτόνομη. Οι διαφορετικοί στόχοι και η θεμελιώδης ανεξαρτησία των ΜΚΟ και των τοπικών οργανώσεων, συνήθως παρεμποδίζουν την δημιουργία επίσημων σχέσεων που διέπονται από την αρμόδια αρχή. Ελλείψει αυτών των σχέσεων, οι στρατιωτικοί αρχηγοί επιδιώκουν να συνεργάζονται με τους άλλους συμμετέχοντες για να συνεισφέρουν στην επιτυχία των αντεξεγερτικών στόχων. Οι ανεπίσημες ή λιγότερο επίσημες σχέσεις περιλαμβάνουν τον συντονισμό και την συνεργασία. Η βασική ευαισθητοποίηση και η γενικού τύπου ανταλλαγή πληροφοριών μπορεί να είναι το μόνο δυνατόν. Παρ'όλα αυτά, οι ΜΚΟ και οι άλλες οργανώσεις, ενδέχεται να αντισταθούν ή να αρνηθούν την συνεργασία λόγω του ότι θα φανεί πως συνεργάζονται με στρατιωτικές δυνάμεις. Ωστόσο, η κυβέρνηση και οι εσωτερικές υπηρεσίες προσφέρουν συνδέσμους με διάφορες ΜΚΟ, ώστε ο συντονισμός να μπορέσει να επιτευχθεί χωρίς την άμεση αλληλεπίδραση με τις ΜΚΟ, η οποία θα μπορούσε να τους προκαλέσει πιθανά ζητήματα ασφαλείας.

1-56. Οι διοικητές είναι υπεύθυνοι για τον συντονισμό των αρμοδιοτήτων των στρατιωτικών δυνάμεων και των συνεργαζόμενων μη στρατιωτικών οργανώσεων στις περιοχές των επιχειρήσεων. Για την υλοποίηση αυτής της ευθύνης, στρατιωτικοί και πολιτικοί αρχηγοί μπορούν να ιδρύσουν ένα συντονιστικό φορέα, όπως μια περιοχή που θα λειτουργεί ως το συντονιστικό κέντρο ή ένα κέντρο πολιτικοστρατιωτικών επιχειρήσεων σε όλη την πολιτική ιεραρχία της κυβερνήσεως του κράτους στο οποίο εκτυλίσσεται η εξέγερση. Οι περιοχές που θα λειτουργήσουν ως κέντρα συντονισμού και τα κέντρα πολιτικο-στρατιωτικών επιχειρήσεων παρέχουν fora για την ανταλλαγή πληροφοριών, την διεξαγωγή του συντονισμού και της διασυνδέσεως καθώς και για την εξασφάλιση αποτελεσματικού και αποδοτικού καταμερισμού εργασίας. Η ενεργός συμμετοχή του διοικητού, εξασφαλίζει τον συντονισμό, θεσπίζει συνδέσμους (τυπικούς και ατύπους), και μοιράζεται πληροφορίες. Η επιρροή και η πειθώ στις ομάδες πέρα της αρμοδιότητος του διοικητού, απαιτεί επιδεξιότητα και λεπτότητα. Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι ανεπίσημες συναντήσεις με μια πολιτική ομάδα σε ένα κέντρο πολιτικο-στρατιωτικών επιχειρήσεων, θα αναπτυχθεί σε μια άτυπη συνεργασία, η οποία θα οδηγήσει τελικώς σε στενή συνεργασία. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τις συντονιστικές δομές βλπ. 3-22.)

1-57. Οι αρχηγοί εξασφαλίζουν ότι οι διάφορες οργανώσεις σε κάθε περιοχή που υποστηρίζουν τις αντεξεγερτικές επιχειρήσεις γνωρίζουν ποιός διοικητής είναι υπεύθυνος για τις αντίστοιχες περιοχές των επιχειρήσεων. Οι πολλαπλές οργανώσεις που δραστηριοποιούνται στην επιχειρησιακή περιοχή ενός διοικητού των δυνάμεων ξηράς- όπως της αμερικανικής κυβερνήσεως, των πολυεθνικών δυνάμεων, του κράτους στο οποίον εκδηλώνεται η εξέγερση, των οργανώσεων διαφόρων φορέων και των ειδικών δυνάμεων- ενδέχεται να αυξήσουν τον κίνδυνο των αδελοφοκτονιών, των εσωτερικών απειλών και των απωλειών αμάχων, και ενδέχεται ακόμη να δημιουργήσουν τακτικά και επιχειρησιακά κενά, τα οποία είναι εις θέσιν να εκμεταλλευθούν οι στασιαστές.

1-58. Είναι πιθανό να μη είναι πάντοτε διαθέσιμοι οι καταλληλότεροι φορείς για την επίτευξη μη στρατιωτικών δράσεων. Σε τέτοιες περιπτώσεις, οι στρατιωτικές δυνάμεις ενδέχεται να χρειασθεί να εκπληρώσουν αυτές τις δράσεις, μέχρι να καταστεί διαθέσιμο το δυναμικό που τελεί υπό την πολιτική ηγεσία. Εντός του στρατού, οι πολιτικές υποθέσεις είναι ο ιδανικά οργανωμένος, εκπαιδευμένος και εξοπλισμένος κλάδος για να βοηθήσει τους διοικητές σε αυτές τις λειτουργίες. Μερικές φορές το δυναμικό έχει ήδη τις δεξιότητες που απαιτούνται και, άλλες φορές, τις μαθαίνει κατά την διάρκεια της εκτελέσεως. Κατά τεκμήριο, οι αμερικανικές και πολυεθνικές στρατιωτικές δυνάμεις έχουν συχνά το μόνον άμεσα διαθέσιμο δυναμικό για να ανταποκριθούν σε πολλές από τις πρωταρχικές ανάγκες του πληθυσμού. Ως εκ τούτου, η αξιολόγηση του δυναμικού των δυνάμεών τους και των άλλων οργανώσεων στο πεδίο της μάχης είναι σημαντική για τους διοικητές.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΚΟΙΝΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ

1-59. Οι δυνάμεις του στρατού και των πεζοναυτών διεξάγουν την αντεξέγερση με συνεργάτες κοινής δράσεως. Οι συνεργάτες κοινής δράσεως είναι αυτές οι στρατιωτικές δυνάμεις, κυβερνητικές και μη κυβερνητικές οργανώσεις, και στοιχεία του ιδιωτικού τομέος με τα οποία οι δυνάμεις του στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών σχεδιάζουν, συντονίζονται, συγχρονίζονται και ενσωματώνονται κατά την διεξαγωγή των επιχειρήσεων. Οι συνεργάτες κοινής δράσεως περιλαμβάνουν κοινές δυνάμεις και παράγοντες, πολυεθνικές δυνάμεις, τους κυβερνητικούς οργανισμούς και τις υπηρεσίες των Η.Π.Α., και ορισμένες διακυβερνητικές και μη κυβερνητικές οργανώσεις. Μερικοί σημαντικοί συνεργάτες κοινής δράσεως σε μία αντεξέγερση είναι-

- Η κυβέρνηση και οι δυνάμεις του κράτους στο οποίο λαμβάνει χώρα η εξέγερση.
- Οι διακλαδικές δυνάμεις.
- Το Υπουργείο Εξωτερικών.
- Πολυεθνικές δυνάμεις.
- ΜΚΟ.
- Άλλες οργανώσεις.

Κυβέρνηση και Δυνάμεις του Υποβοηθούμενου Κράτους

1-60. Ο βασικός συνεργάτης κοινής δράσεως είναι το υποβοηθούμενο κράτος και οι δυνάμεις του. Ο σκοπός των αντεξεγερτικών επιχειρήσεων, από την οπτική των Η.Π.Α., είναι να υποστηρίξουν ή να διευκολύνουν το κράτος αυτό να καταστείλει μια εξέγερση. Στην χειρότερη περίπτωση, αυτό ενδέχεται να απαιτήσει από τις Η.Π.Α. να γίνουν η κύρια αντεξεγερτική δύναμη ή να συνεργασθούν με ομάδες μέσα σε ένα κράτος για να σχηματίσουν μια νόμιμη κυβέρνηση. Ωστόσο, ακόμη και στο χειρότερο δυνατό σενάριο, ο στόχος για το κράτος και τις δυνάμεις του εξακολουθεί να είναι η νίκη επί της εξεγέρσεως.

Διακλαδική Δύναμη

1-61. Ο ναυτικός παράγων διαδραματίζει έναν κρίσιμο ρόλο στον έλεγχο των θαλασσών, που μπορεί να είναι ζωτικής σημασίας για την απομόνωση μιας εξεγέρσεως, τόσο σωματικά, όσο και ψυχολογικά. Ο εκστρατευτικός χαρακτήρας και η πολυμορφία των ναυτικών δυνάμεων, παρέχουν ένα πλεονέκτημα σε περιοχές όπου η πρόσβαση δεν επιτρέπεται ή είναι περιορισμένη. Οι ναυτικές δυνάμεις δύνανται να παρέχουν άμεση υποστήριξη σε μια

διακλαδική δύναμη επιχειρήσεων, η οποία δεν περιλαμβάνει πολεμικές επιχειρήσεις, ώστε να συμπεριλάβει πολιτικο-στρατιωτικές επιχειρήσεις, υλικοτεχνική υποστήριξη, κατασκοπεία, παροχή επικοινωνίας, ανθρωπιστική βοήθεια, ναυτικές πολιτικές υποθέσεις, καθώς και εκστρατευτική ιατρική βοήθεια και εκπαίδευση.

1-62. Οι δυνάμεις της πολεμικής αεροπορίας και οι ικανότητές τους, διαδραματίζουν ζωτικό ρόλο στην στρατιωτική συμβολή σε μια αντεξέγερση. Οι συνεισφορές της Αεροπορίας περιλαμβάνουν υποστήριξη με εκ του σύνεγγυς επιθέσεις ακριβείας, τμήμα αποκαταστάσεως, απαγόρευση πτήσεων, κατασκοπεία, επιτήρηση και αναγνώριση, επικοινωνία, ηλεκτρονικό πόλεμο, υποστήριξη μάχης και αερομεταφορά.

Υπουργείο Εξωτερικών

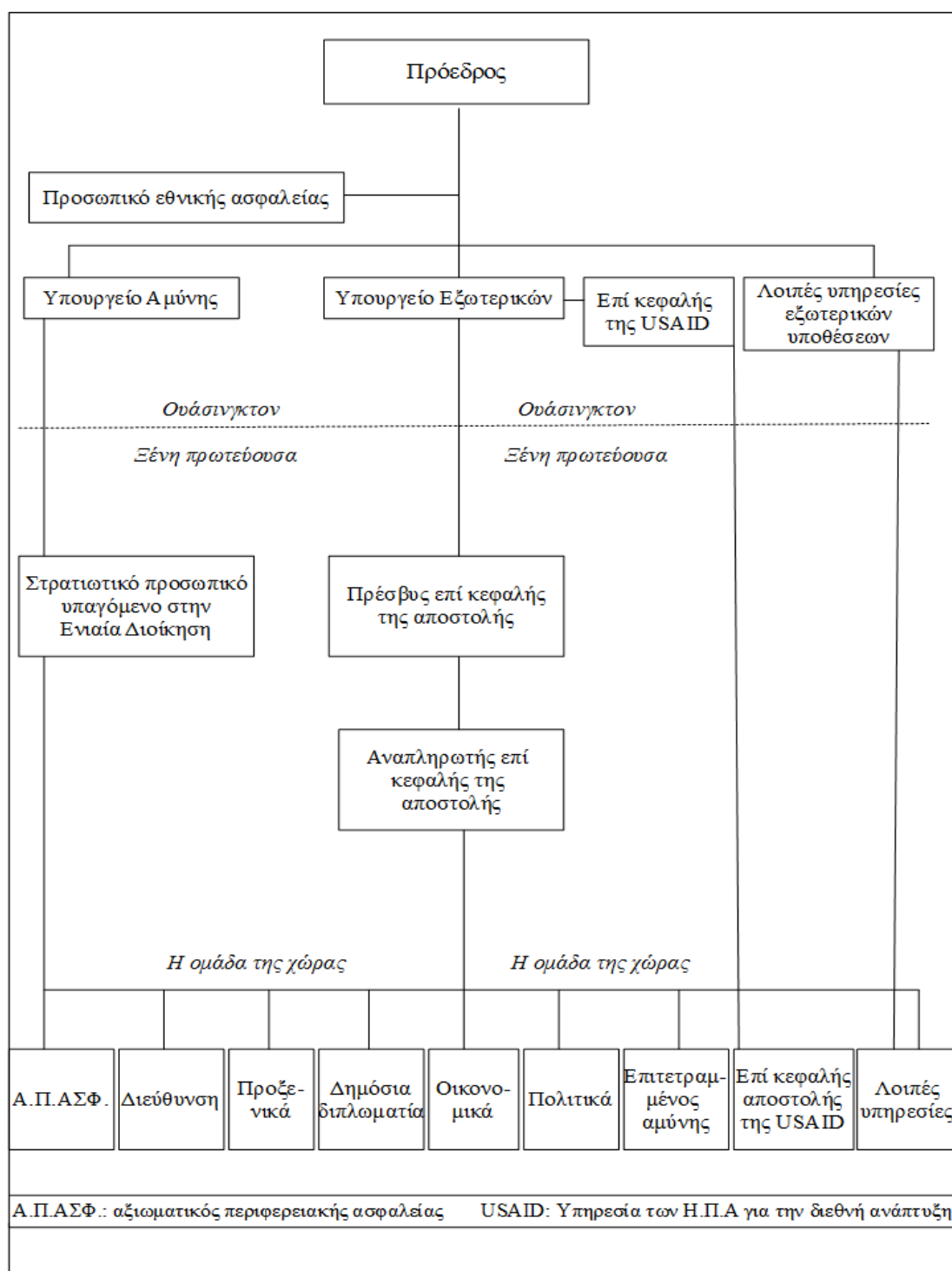
1-63. Το Υπουργείο Εξωτερικών των Η.Π.Α.(U.S. Department of State) έχει την ευθύνη για την εφαρμογή της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής και διπλωματίας και διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στην ενσωμάτωση των ικανοτήτων των Η.Π.Α., των οποίων ηγείται. Επίσης, επιβλέπει την στήριξη της αμερικανικής κυβερνήσεως στις αντεξεγερτικές προσπάθειες. Πολλές υπηρεσίες και γραφεία έχουν ανεξάρτητο ρόλο στην ανάπτυξη και την υλοποίηση της αντεξεγερτικής στρατηγικής. Αυτά τα γραφεία περιλαμβάνουν Γραφείο των Πολιτικο-στρατιωτικών Υποθέσεων (Bureau of Political-Military Affairs), το Γραφείο Συγκρούσεων και Σταθεροποιητικών Επιχειρήσεων (Bureau of Conflict and Stabilization Operations), το Γραφείο Διεθνών Ναρκωτικών και Δημοσίας Τάξεως (Bureau of International Narcotics and Law Enforcement), το Γραφείο Δημοκρατίας, Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, και Εργασίας (Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor) , το Γραφείο Πληθυσμού, Προσφύγων και Μεταναστεύσεως (Bureau of Population, Refugees, and Migration), το Γραφείο Πληροφοριών και Ερευνών (Bureau of Intelligence and Research), και, το Γραφείο του Νομικού Συμβούλου (Legal Advisor's Office). Το Υπουργείο Εξωτερικών είναι υπεύθυνο για τα διπλωματικά προγράμματα που βοηθούν ένα κράτος να αντιμετωπίσει μια εξέγερση. Σε πολλές αμερικανικές στρατιωτικές επιχειρήσεις-όπως η ανάπτυξη ικανοτήτων σε επίπεδο διακυβερνήσεως- το Υπουργείο Εξωτερικών είναι το υποστηριζόμενο αμερικανικό στοιχείο και ο στρατός είναι το στοιχείο υποστηρίζεως.

1-64. Ένα σημαντικό δυναμικό που διατηρεί το Υπουργείο Εξωτερικών είναι το σώμα πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως (civilian response corps). Το σώμα πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως απασχολεί ενεργά μέλη πλήρους απασχολήσεως, των οποίων το αντικείμενο είναι συγκεκριμένα να εκπαιδεύσουν, προετοιμάσουν και να επανδρώσουν υπερπόντιες επιχειρήσεις προλήψεως συγκρούσεων και σταθεροποιήσεως. Τα ενεργά μέλη του σώματος πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως μπορούν να αναπτυχθούν εντός 48ώρου ειδοποιήσεως. Το σώμα πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως διατηρεί επίσης εφέδρους. Είναι εν ενεργεία υπάλληλοι πλήρους απασχολήσεως της αμερικανικής κυβερνήσεως ή συνταξιούχοι της (Αμερικανικής) Υπηρεσίας Εξωτερικών Υποθέσεων. Τα μέλη των εφεδρικών παραγόντων πρέπει να είναι διαθέσιμα να αναπτυχθούν εντός 30 ημερών, και για διάστημα έως 90 ημερών, με την πιθανότητα να παρατείνουν την ανάπτυξή τους. Το έργο των σωμάτων πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως επικεντρώνεται σε έξι κατηγορίες ικανότητας: σχεδιασμό, επιχειρήσεις και διαχείριση· ασφάλεια και κράτος δικαίου· διπλωματία και διακυβέρνηση· βασικές υπηρεσίες· και προστασία των δυνάμεων.

Ομάδα (της) Χώρας

1-65. Η *ομάδα (της) χώρας* είναι το ανώτερο, στο εσωτερικό της χώρας, αμερικανικό σώμα συντονισμού και επιβλέψεως, με επί κεφαλής τον αρχηγό της διπλωματικής αποστολής των Ηνωμένων Πολιτειών και αποτελείται από τα ανώτερα στελέχη που εκπροσωπούν κάθε υπηρεσία ή φορέα των Ηνωμένων Πολιτειών, με τον τρόπο που επιθυμεί ο επικεφαλής της αμερικανικής διπλωματικής αποστολής (JP 3-07.4). Σε μια ξένη χώρα, ο αρχηγός της αποστολής είναι η υψηλότερη πολιτική αρχή των Η.Π.Α. Ο επί κεφαλής της αποστολής οδηγεί την ομάδα της χώρας και είναι υπεύθυνος για την ενσωμάτωση των προσπάθειών στην στήριξη ενός κράτους. Ο αμυντικός ακόλουθος, συνήθως ένας αξιωματούχος ξένης περιοχής, θα συνεργασθεί άμεσα με μια ομάδα χώρας. Ο αμυντικός ακόλουθος παρέχει σημαντικούς συνδέσμους στην ομάδα της χώρας για τον κυβερνήτη. Όπως έχουν οριστικοποιηθεί οι οργανώσεις μεταξύ των διαφόρων φορέων, έτσι και οι ομάδες χώρας αποτελούν ένα ανεκτίμητης αξίας αντεξεγερτικό πόρο. Συχνά εξασφαλίζουν την πολύ σημαντική τοπική γνώση και αλληλεπίδραση με την κυβέρνηση και τον πληθυσμό του κράτους το οποίο βοηθούν. (Για μια παρουσίαση των σχέσεων διοικήσεως της ομάδας της χώρας βλπ. πίνακα 1-1. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τις ομάδες της χώρας βλπ. JP 3-07.4) Μερικές κυβερνητικές υπηρεσίες οι οποίες συνήθως αντιπροσωπεύονται σε μια ομάδα χώρας περιλαμβάνουν —

- Την Υπηρεσία των Ηνωμένων Πολιτειών για την Διεθνή Ανάπτυξη (USAID).
- Το Υπουργείο Δικαιοσύνης (The Department of Justice).
- Το Τμήμα του Υπουργείου Οικονομικών για την Αντιμετώπιση της Τρομοκρατίας και Οικονομικών Πληροφοριών (The Department of Treasury's Office of Terrorism and Financial Intelligence).
- Το Υπουργείο Εσωτερικής Ασφαλείας (The Department of Homeland Security).
- Το Υπουργείο Γεωργίας (The Department of Agriculture).

Εικόνα 1-1. Σχέσεις διοικήσεως στην ομάδα της χώρας

1-66. Ένα σημαντικό μέσον για την εξασφάλιση της ενότητας της προσπάθειας σε μια αντεξέγερση, ειδικά όταν οι Η.Π.Α. υποβοηθούν ένα κράτος με ικανότητες διαφόρων ειδών, είναι οι αξιωματούχοι ξένης περιοχής. Οι αξιωματούχοι αυτοί έχουν την δυνατότητα να γίνουν ο βασικός κρίκος στην ομάδα της χώρας μιας πρεσβείας. Λόγω της εξαιρετικού επιπέδου γλωσσομάθειας και της πολιτιστικής και τοπικιστικής εξειδίκευσής τους, οι αξιωματούχοι ξένης περιοχής ενδέχεται να είναι ζωτικής σημασίας για την ενσωμάτωση των

διαφόρων ειδών ικανοτήτων στις συνεχιζόμενες προσπάθειες του κράτους που προσπαθεί να αντιμετωπίσει μια εξέγερση. Κι ενώ οι αξιωματούχοι ξένης περιοχής συνδέονται συχνά με δραστηριότητες συνεργασίας για την ασφάλεια, όπως η πώληση στρατιωτικού υλικού στο εξωτερικό, έχουν, ιστορικά αποδεδειγμένα, εφοδιάσει την παροχή βοήθειας προς ένα τέτοιο κράτος με την ζωτικής σημασίας στρατηγική σκέψη και τον σχεδιασμό που απαιτούνται. Ως μέλη του πυρήνα των οργανώσεων για την συνεργασία στον τομέα ασφαλείας και του γραφείου των αμυντικών ακολούθων στο εσωτερικό της πρεσβείας της ομάδος της χώρας, οι αξιωματούχοι ξένης περιοχής χρησιμεύουν ως βασικοί σύμβουλοι των πρεσβευτών και των επιχειρησιακών διοικητών. Οι αξιωματούχοι ξένης περιοχής λειτουργούν συνήθως σε ένα περιβάλλον του συνόλου της κυβερνήσεως, κοινό, διακυβερνητικό και πολυεθνικό. Ενδέχεται να είναι απαραίτητοι για την ενσωμάτωση των πόρων, του δυναμικού και των δραστηριοτήτων όλων των αμερικανικών και πολυεθνικών φορέων ώστε να επιτευχθεί η ενότητα στις προσπάθειες και να ολοκληρωθούν οι εθνικοί, αντεξεγερτικοί στόχοι.

Πολυεθνικές Δυνάμεις

1-67. Οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες συνήθως δρουν ως μέρος μιας πολυεθνικής δυνάμεως, για παράδειγμα, με το να υποστηρίζουν τα Ηνωμένα Έθνη ως μέρος του Οργανισμού Νοτιοατλαντικού Συμφώνου (NATO). Κάθε ένας από τους πολυεθνικούς συμμετέχοντες παρέχει τις ικανότητες και την ισχύ που οι αμερικανικές δυνάμεις ενδέχεται να μην έχουν. Στρατιωτικές δυνάμεις πολλών άλλων χωρών παρέχουν πληροφορίες σχετικά με το πολιτιστικό υπόβαθρο, τις ιστορικές εμπειρίες και άλλων ειδών ικανότητες, οι οποίες μπορεί να είναι ιδιαίτερες πολύτιμες στις αντεξεγερτικές δράσεις.

1-68. Τα έθνη εντάσσονται σε πολυεθνικά κλιμάκια για διάφορους λόγους. Παρά το γεγονός ότι οι αποστολές των πολυεθνικών εταίρων μπορεί να φαίνονται παρόμοιες με αυτές των Η.Π.Α., οι κανόνες συμμετοχής, οι πολιτικές του κράτους στο οποίο διαδραματίζεται η εξέγερση, καθώς και οι ευαισθησίες, ενδέχεται να διαφέρουν μεταξύ των εταίρων. Οι Αμερικανοί στρατιωτικοί αρχηγοί απαιτούν από τους άλλους εταίρους των πολυεθνικών στρατευμάτων ισχυρή πολιτιστική και πολιτική επίγνωση. Οι σχεδιαστές των επιχειρήσεων πρέπει να γνωρίζουν ότι οι πολυεθνικές δυνάμεις δύνανται να απαιτούν από τις Η.Π.Α. σημαντικές καταλυτικές ικανότητες, όπως η ιατρική αξιολόγηση και η υλικοτεχνική υποστήριξη. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τους πολυεθνικούς εταίρους, βλπ. JP 3-16 και *Εγχειρίδιο Συμμαχικών Επιχειρήσεων Αμερικής, Βρετανίας, Καναδά και Νέας Ζηλανδίας (ABCA)*.)

Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις

1-69. Μία *μη κυβερνητική οργάνωση* είναι ένας ιδιωτικός, αυτοδιοικούμενος, μη κερδοσκοπικός οργανισμός, αφιερωμένος στον μετριασμό του ανθρωπίνου πόνου· και/ή στην προώθηση της εκπαίδευσης, της υγειονομικής περιθάλψεως, της οικονομικής ανάπτυξεως, της προστασίας του περιβάλλοντος, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της επιλύσεως των συγκρούσεων· και/ή στην ενθάρρυνση της θεσπίσεως δημοκρατικών θεσμών και της κοινωνίας των πολιτών (JP 3-08). Υπάρχουν αρκετές χιλιάδες ΜΚΟ πολλών διαφορετικών τύπων. Οι καταστατικοί χάρτες των οργανώσεων και τα κίνητρα των μελών τους διέπουν τις ενέργειές τους. Ορισμένες ΜΚΟ λαμβάνουν πάντως μέρος της χρηματοδοτήσεώς τους από εθνικές κυβερνήσεις ή διακυβερνητικούς οργανισμούς. Βάσει επιχορηγήσεων και συμβάσεων, κάποιες (ΜΚΟ) μπορεί να γίνουν εκτελεστικοί εταίροι· επί παραδείγματι, η Υπηρεσία Εσωτερικής Αναπτύξεως των Ηνωμένων Πολιτειών, συνάπτει συμβόλαια με

ωρισμένες ΜΚΟ για να εκτελέσουν συγκεκριμένες λειτουργίες. Σε αυτές τις περιπτώσεις, ο χρηματοδότης της οργανώσεως κερδίζει συχνά την εποπτεία και την εξουσία στον τρόπο χρησιμοποίησης των κονδυλίων.

1-70. Για να εξασφαλίσουν την δική τους ασφάλεια και για να αποκτήσουν πρόσβαση σε ευάλωτους πληθυσμούς σε περιοχές συγκρούσεων, οι περισσότερες ΜΚΟ διατηρούν την ουδετερότητα, την αμεροληψία και την ανεξαρτησία τους από όλες τις πλευρές σε μια επιχείρηση καταστολής εξεγέρσεως. Αυτές οι θέσεις παρέχουν προστασία στις ΜΚΟ έναντι των ευνοιοκρατικών αξιώσεων των συμμετεχόντων στις ένοπλες συγκρούσεις και ενισχύουν την αξιοπιστία και την ασφάλεια των εν λόγω οργανισμών.

1-71. Ανάλογα με τον βαθμό που οι ΜΚΟ ακολουθούν αυτές τις αρχές, μπορούν να επιτελέσουν το έργο τους με ένα πολύ πιο διαφορετικό πλαίσιο αναφοράς από αυτό της κυβερνήσεως. Αντί να αντιλαμβάνονται την οργάνωσή τους ως υποστηρικτή της συνολικής αμερικανικής ή πολυεθνικής προσπάθειας σταθεροποίησης, μπορούν να δουν την κατάσταση από την οπτική γωνία των θυμάτων της συγκρούσεως, ανεξαρτήτως από τους δεσμούς τους με τα εμπόλεμα μέρη. Μπορούν να δώσουν προτεραιότητα στα άτομα και τις κοινότητες βάσει της ανάγκης για ανθρωπιστική βοήθεια, παρά βάσει των εκπληρώσεων των επιχειρησιακών στόχων.

1-72. Ενώ μερικές φορές οι ΜΚΟ επιλέγουν να συντονίζουν τις δραστηριότητές τους με την αμερικανική κυβέρνηση για λόγους ασφαλείας, πολιτικής ή χρηματοδότησεως, συχνά διστάζουν από τον φόβο μη τυχόν συνδεθούν με τους πολιτικούς στόχους της κυβερνήσεως στην σύγκρουση. Αυτό έχει ως φυσικό επακόλουθο μια συχνά αναπόφευκτη ένταση στην σχέση. Οι διοικητές μετριάζουν αυτήν την ένταση μέσα από την αμοιβαία κατανόηση των αντιστοίχων εντολών και από την σαφή οριοθέτηση των δράσεων. Επί παραδείγματι, ωρισμένοι οργανισμοί, όπως η Διεθνής Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού, αρνούνται να λάβουν ένοπλους συνοδούς στις ζώνες συγκρούσεων, στηριζόμενοι στην ευρεία αναγνώρισή τους ως φυσικοί, ανεξάρτητοι και αμερόληπτοι φορείς ανθρωπιστικής βοήθειας. Οι διοικητές εξασφαλίζουν ότι η πληροφόρηση είναι διαθέσιμη στις ΜΚΟ για να τους βοηθήσει να θέσουν εκτός πεδίου αντιπαράθεσεως τις οδικές και εναέριες οδούς και τους παρέχουν στοιχεία επικοινωνίας για να συντονίσουν την ασφαλή διέλευση σε περιοχές με ενεργά αμυντικά μέτρα αέρος ή εδάφους. Κατ'ελάχιστον, οι πληροφορίες για τον εναέριο χώρο πρέπει να διαβιβασθούν μέσω ανακοινώσεων του Διεθνούς Οργανισμού Πολιτικής Αεροπορίας προς τους αεροπόρους και στα δημοσιεύματα αεροναυτικών πληροφοριών του κράτους στο οποίο διαδραματίζεται η εξέγερση.

1-73. Πολλές ΜΚΟ δραστηριοποιούνται σε περιοχές συγκρούσεων πολύ πριν την άφιξη εξωτερικών στρατιωτικών δυνάμεων. Αυτές οι ΜΚΟ παραμένουν εκεί και αφ'ότου αναχωρήσουν οι δυνάμεις. Αναλόγως προς την εξουσιοδότησή τους, μπορούν να υποστηρίξουν κρίσιμες ενέργειες της κυβερνήσεως του κράτους όπου εκδηλώνεται μια εξέγερση, ή μπορούν να συνεισφέρουν στις προσπάθειες σταθεροποίησης. Οι διοικητές προσπαθούν να συμπληρώνουν τις ικανότητες των ΜΚΟ στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, παρά να τις παρακάμπτουν. Οι διοικητές καταβάλλουν μεγάλες προσπάθειες για να οικοδομήσουν μια σχέση αλληλοσυμπληρώσεως και εμπιστοσύνης, που έχει ως βάση την αμοιβαία κατανόηση και την σαφή οριοθέτηση των στόχων και των δράσεων.

Άλλοι Οργανισμοί

1-74. Ένας *διακυβερνητικός οργανισμός* είναι ένας οργανισμός που εδημιουργήθη από μια επίσημη συμφωνία μεταξύ δύο ή περισσότερων κυβερνήσεων σε μια παγκόσμια, περιφερειακή ή λειτουργική βάση, για την προστασία και την προώθηση των εθνικών συμφερόντων τα οποία συμερίζονται τα κράτη μέλη (JP 03/08). Οι περιφερειακοί οργανισμοί όπως ο Οργανισμός των Αμερικανικών Κρατών και η Ευρωπαϊκή Ένωση ή διεθνείς οργανισμοί όπως ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών, δύνανται να εμπλακούν σε κάποιες αντεξεγερτικές επιχειρήσεις. Πιο συγκεκριμένα, ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών διαθέτει πολλούς χαμηλόβαθμους και θυγατρικούς φορείς, οι οποίοι δραστηριοποιούνται σε όλον τον κόσμο.

1-75. Στον ιδιωτικό τομέα, οι πολυεθνικές εταιρείες και άλλες επιχειρήσεις, πολλές φορές δραστηριοποιούνται σε περιβάλλον συγκρούσεων. Οι διοικητές θα πρέπει τουλάχιστον να γνωρίζουν ποιές εταιρείες είναι παρούσες στην επιχειρησιακή τους περιοχή και το μέρος στο οποίο αυτές δραστηριοποιούνται. Η ακριβής κατανόηση του κινήτρου για κέρδος αυτών των επιχειρήσεων, θα βοηθήσει τους διοικητές να κατανοήσουν και τις ενέργειές τους στο επιχειρησιακό περιβάλλον.

1-76. Όταν η αμερικανική κυβέρνηση πληρώνει αναδόχους, πρέπει να εφαρμόζεται η αρχή της ενόττητος στην διοίκηση. Οι διοικητές θα πρέπει να επηρεάζουν τους αναδόχους στην εκτέλεση των εργασιών τους μέσω των εποπτικών αρχών συμβάσεων της αμερικανικής κυβέρνησης. Οι διοικητές θα πρέπει να εξακριβώσουν τους αναδόχους που δραστηριοποιούνται στην περιοχή επιχειρήσεών τους και να καθορίσουν την φύση της συμβάσεώς τους, τους μηχανισμούς λογοδοσίας και τις κατάλληλες σχέσεις συντονισμού.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

1-77. Ανεξαρτήτως του τύπου της στρατηγικής και επιχειρησιακής προσεγγίσεως μιας αντεξεγέρσεως, οι διαφορετικές στρατηγικές αρχές είναι συνήθως σχετικές. Είτε οι Η.Π.Α. βοηθούν ένα κράτος εντός του οποίου λαμβάνει χώρα μια εξέγερση με συγκεκριμένες ικανότητες είτε με την άμεση χρήση των χερσαίων δυνάμεών τους, οι καταγεγραμμένες αρχές στις παραγράφους 1-71 έως 1-92 είναι σχετικές με τις περισσότερες αντεξεγερτικές επιχειρήσεις. Ωστόσο, αυτές οι αρχές δεν έχουν σκοπό να καταστούν οι αποκλειστικοί κανόνες κάθε συγκρούσεως. Παρέχονται ως θεμέλιο στους επαγγελματίες και τους σχεδιαστές για το πώς να λαμβάνουν υπ' όψιν τους τον σχεδιασμό και την εκτέλεση των αντεξεγερτικών επιχειρήσεων.

Η ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΟΧΟΣ

1-78. Η ενίσχυση της αναπτύξεως της αποτελεσματικής διακυβερνήσεως από μια νόμιμη κυβέρνηση που μπορεί να παρέχει ασφάλεια και πράττει με γνώμονα τα συμφέροντα του λαού, ενδέχεται να είναι απαραίτητη στην αντιμετώπιση μιας εξεγέρσεως. Η νομιμοποίηση μπορεί να θεωρηθεί η εκούσια αποδοχή μιας κυβερνήσεως από τον πληθυσμό της. Οι αντεξεγερτικές δυνάμεις μπορεί να επιτύχουν αυτόν τον στόχο με την εξισορροπημένη εφαρμογή, τόσο των στρατιωτικών όσο και των μη στρατιωτικών μέσων. Οι κυβερνήσεις νομοθετούν μέσω ενός συνδυασμού συναινέσεως και εξαναγκασμού. Οι κυβερνήσεις οι οποίες είναι «νόμιμες», συνήθως νομοθετούν με την συναίνεση των κυβερνωμένων· αυτές οι

οποίες περιγράφονται ως «παράνομες», τείνουν να βασίζονται κυρίως ή αποκλειστικώς στον εξαναγκασμό. Οι πολίτες των τελευταίων (των παρανόμων, δηλαδή, κυβερνήσεων), τείνουν να υπακούουν το κράτος από φόβο για τις συνέπειες που θα υποστούν εάν δεν το πράξουν, και όχι επειδή αποδέχονται οικειοθελώς την εξουσία του. Η νομιμοποίηση είναι μια αντιληπτή από τον πληθυσμό κατάσταση, η οποία μπορεί να επιτευχθεί μόνον από τις ενέργειες του κράτους στο οποίο εκτυλίσσεται η εξέγερση, οι οποίες οδηγούν στην αποδοχή της υπεροχής της από τον λαό (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την νομιμοποίηση και τον έλεγχο, βλπ. τις παραγράφους 1-27 έως 1-33).

ΟΙ ΑΝΤΕΞΕΓΕΡΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΝΟΟΥΝ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

1-79. Η επιτυχής διεξαγωγή των αντεξεγερτικών επιχειρήσεων εξαρτώνται από την εις βάθος κατανόηση της κοινωνίας και του πολιτισμού εντός των οποίων διεξάγονται. Στις περισσότερες αντεξεγερτικές επιχειρήσεις στις οποίες συμμετέχουν ξένες δυνάμεις, οι στασιαστές κατέχουν ένα σαφές πλεονέκτημα στο επίπεδο των γνώσεών τους στο τοπίο. Ομιλούν την γλώσσα, ελίσσονται εύκολα μέσα στην κοινωνία, και έχουν περισσότερες πιθανότητες να κατανοήσουν τα συμφέροντα του πληθυσμού. Έτσι, για τις ξένες δυνάμεις που συμμετέχουν στις αντεξεγερτικές επιχειρήσεις, συνεπάγεται μια μεγαλύτερη έμφαση σε ορισμένες δεξιότητες, όπως η γλωσσική και πολιτιστική κατανόηση. Η κατανόηση του επιχειρησιακού περιβάλλοντος επιτρέπει στους συμμετέχοντες στην αντεξέγερση να εντοπίσουν τους όρους που έχουν αντίκτυπο στις προϋποθέσεις της εξεγέρσεως και τις βαθύτερες αιτίες που οδηγούν στην αποδοχή της εξεγέρσεως από τον πληθυσμό. Μόνον μέσω της κατανόησης του επιχειρησιακού περιβάλλοντος οι συμμετέχοντες στην εξέγερση μπορούν να σχεδιάσουν και να εκτελέσουν επιτυχείς επιχειρήσεις, ώστε να αντιμετωπίσουν τις συνθήκες που επιτρέπουν κατά πρώτο λόγο την ίδια την ύπαρξη της εξεγέρσεως. Εν τούτοις, οι αμερικανικές δυνάμεις ουδέποτε πρέπει να θεωρούν ότι θα είναι ευπρόσδεκτες από τον τοπικό πληθυσμό. Ενδέχεται να θεωρηθούν ακόμη και ως κατακτητές. (Για μια συζήτηση σχετικά με την ανάπτυξη της κατανόησης του επιχειρησιακού περιβάλλοντος, βλπ. κεφάλαιο 2.)

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ ΤΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

1-80. Οι αποτελεσματικές αντεξεγερτικές επιχειρήσεις διαμορφώνονται από την έγκαιρη, πρόπουσα, επεξεργασμένη, προγνωστική, ακριβή και αξιόπιστη συλλογή πληροφοριών, η οποία συγκεντρώνεται και αναλύεται στο χαμηλότερο δυνατό επίπεδο και διαδίδεται σε όλην την δύναμη. Χωρίς την ακριβή και με δυνατότητα προγνώσεως συλλογή πληροφοριών, είναι συχνά καλλίτερο (οι αντεξεγερτικές δυνάμεις) να μη δράσουν από του να δράσουν. Η απόκτηση κατανόησης των καταστάσεων πριν από την δράση είναι συχνά απαραίτητη για την αποφυγή μακροχρόνιας ζημίας στους στόχους της αποστολής. Σε περιβάλλοντα όπου οι διοικητές δεν κατέχουν την εις βάθος γνώση της καταστάσεως, το πρώτο μέτρο που πρέπει να λάβουν είναι να χρησιμοποιήσουν τις δυνάμεις για να αποκτήσουν αυτήν την γνώση, χωρίς να δημιουργήσουν ακούσιες και μόνιμες ζημίες στην αποστολή.

1-81. Λόγω του διάσπαρτου χαρακτήρος των αντεξεγερτικών επιχειρήσεων, οι ενέργειες των αντεξεγερτικών δυνάμεων είναι οι βασικοί παράγοντες της συλλογής πληροφοριών. Στις αντεξεγερτικές επιχειρήσεις συχνά αναπτύσσεται ένας κύκλος στον οποίον η συλλογή πληροφοριών καθοδηγεί τις επιχειρήσεις και ο οποίος παρέχει επί πλέον πληροφορίες που

διευκολύνουν περαιτέρω τις επιχειρήσεις. Η υποβολή εκθέσεων από τις τακτικές μονάδες και τις πολιτικές υπηρεσίες είναι συνήθως μεγαλύτερης σημασίας από αυτήν των ειδικευμένων εθνικών υπηρεσιών πληροφοριών. Αυτοί οι παράγοντες, εν συνδυασμό με την ανάγκη για την δημιουργία ενός ευνοϊκού ρυθμού (ρυθμού στρατιωτικών επιχειρήσεων), οδηγούν τις προϋποθέσεις για την παραγωγή και διάδοση πληροφοριών μέχρι και του χαμηλότερου πρακτικού επιπέδου. Οι διοικητές είναι υπεύθυνοι για την καθοδήγηση της διαδικασίας συλλογής πληροφοριών.

1-82. Η κατανόηση του επιχειρησιακού περιβάλλοντος εκτείνεται πέρα από τους πολεμιστές και τους αρχηγούς των στασιαστών. Για να αντιμετωπισθεί πραγματικά μια εξέγερση, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις πρέπει να συγκεντρώσουν, να αναλύσουν και να διαβιβάσουν τις πολιτειακές πληροφορίες που αφορούν τον πληθυσμό. Εάν η νομιμοποίηση είναι η βασική αρχή των αντεξεγερτικών επιχειρήσεων, τότε ο εντοπισμός του τί στέκεται εμπόδιο στην νομιμοποίηση είναι εξ ίσου σημαντικός (εάν όχι σημαντικώτερος) με τις πληροφορίες που σχετίζονται με τις ενέργειες του εχθρού. Λόγω του ότι οι δυνάμεις του Στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών διεξάγουν την αντεξέγερση με εταίρους στο πλαίσιο της ενιαίας δράσεως, είναι ζωτικής σημασίας ο διαχωρισμός μεταξύ των πληροφοριών κατασκοπείας και των πληροφοριών που προέρχονται από τους πολίτες. Ορισμένοι εταίροι, ιδίως οι ΜΚΟ, ενδέχεται να μην ανταλλάσσουν πληροφορίες με τις δυνάμεις του Στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών εάν αυτές οι πληροφορίες είναι απροκαλύπτως συνδεδεμένες με την συλλογή πληροφοριών. Η επιτυχία μιας κοινής κατανόησης της καταστάσεως μεταξύ των εταίρων στο πλαίσιο της ενιαίας δράσεως, θα απαιτήσει την ανταλλαγή πληροφοριών εκτός του πεδίου της συλλογής πληροφοριών.

Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΑΤΗ

1-83. Όποτε είναι δυνατόν, οι δυνάμεις ασφαλείας πρέπει να παρέχονται από το κράτος στο οποίο διαδραματίζεται η εξέγερση. Για να θεσμοθετηθεί η νομιμότητα, η πληγείσα κυβέρνηση πρέπει να αγωνισθεί για να μεταβιβάσει το συντομότερον δυνατόν τις δραστηριότητες ασφαλείας από τις στρατιωτικές αρχές, στις αρχές επιβολής νόμου του εν λόγω κράτους. Όταν οι στασιαστές θεωρηθούν εγκληματίες, χάνουν το δημόσιο έρεισμα. Πριν από οποιαδήποτε μετάβαση προς την ανάληψη της πλήρους ευθύνης από το συγκεκριμένο κράτος, ωστόσο, το επίπεδο της βίας πρέπει να μειωθεί αρκετά, ώστε οι αντεξεγερτικές δυνάμεις του κράτους αυτού να διατηρήσουν την τάξη· στην αντίθετη περίπτωση, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις του κράτους δεν θα είναι εις θέσιν να εξασφαλίσουν την ασφάλεια του πληθυσμού και το κράτος ενδέχεται να χάσει την νομιμοποίηση που αποκτήθηκε από την μετάβαση. Οι αμερικανικές αντεξεγερτικές δυνάμεις πρέπει επίσης να κατανοήσουν τον τρόπο με τον οποίο ο πληθυσμός αντιλαμβάνεται τον στρατό και την αστυνομία, και να μη συμπεραίνουν ότι πάντοτε θεωρούνται προστάτες. Ο στόχος της αλλαγής σε δύναμη ασφαλείας του προαναφερθέντος κράτους, είναι μία υπεύθυνη, αυτοτροφοδοτούμενη, ικανή και αξιόπιστη δύναμη, ικανή να ανταποκριθεί στις προκλήσεις ασφαλείας που αντιμετωπίζει το κράτος αυτό και ο πληθυσμός την αντιλαμβάνεται ως νόμιμη.

1-84. Οι δυνάμεις ασφαλείας χρησιμοποιούν ένα νομικό σύστημα το οποίο έρχεται σε αντιστοιχία με την τοπική κουλτούρα και τις πρακτικές για την αντιμετώπιση των στασιαστών και των εγκληματιών, και το οποίο ενισχύει την νομιμοποίηση της πληγείσας κυβερνήσεως. Για να επιτύχει στην καταστολή μιας εξεγέρσεως, η κυβέρνηση του ανωτέρω κράτους πρέπει να αναπτύξει τα συστήματα απονομής δικαιοσύνης και επιλύσεως των

συγκρούσεων, συμπεριλαμβανομένων των αστυνομικών δυνάμεων, του δικαστικού συστήματος και των φυλακών. Η νόμιμη χρήση μέτρων ελέγχου του πληθυσμού, συμπεριλαμβανομένων της απαγορεύσεως της κυκλοφορίας, των περιορισμών στις μετακινήσεις, των αδειών μετακινήσεως, των ταυτοτήτων και της καταγραφής βιομετρικών δεδομένων, μπορεί να βοηθήσει στον εντοπισμό των στασιαστών και στην προστασία του πληθυσμού.

ΟΙ ΑΝΤΕΞΕΓΕΡΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΘΟΥΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΑ ΔΕΣΜΕΥΣΗ

1-85. Οι αντεξεγερτικές επιχειρήσεις μπορεί να είναι παρατεταμένες. Παρ'όλον που οι περισσότερες εξεγέρσεις καταστέλλονται γρήγορα από το κράτος στο οποίο λαμβάνουν χώρα και τις στρατιωτικές του δυνάμεις, η συμμετοχή των Η.Π.Α. έρχεται συνήθως σε εξεγέρσεις οι οποίες δεν καταστέλλονται σε μικρό χρονικό διάστημα. Εάν οι στασιαστές εμφανίζουν αποτελεσματική μη νόμιμη δράση, ενδέχεται να γίνει εξαιρετικά δύσκολος ο εντοπισμός τους, η παρακολούθησή τους και η προσπάθεια να τεθούν υπό καθεστώς απαγορεύσεως. Οι εξεγέρσεις δύνανται να διαρκέσουν για πολλά χρόνια ακόμη και αφ'ότου έχει «σπάσει» η κύρια απειλή. Για τον λόγο αυτόν, οι αντεξεγερτικές επιχειρήσεις μπορεί να απαιτούν σημαντικές δαπάνες χρόνου και πόρων. Ο πληθυσμός πρέπει να έχει εμπιστοσύνη στην αντοχή, τόσο της πληγείσης κυβερνήσεως όσο και των όποιων αντεξεγερτικών δυνάμεων την στηρίζουν. Ο πληθυσμός μπορεί να προτιμά την πληγείσα κυβέρνηση από τους στασιαστές· ωστόσο, οι άνθρωποι δεν υποστηρίζουν ενεργώς μια κυβέρνηση εκτός κι εάν είναι πεπεισμένοι ότι η κυβέρνηση έχει τα μέσα, την ικανότητα, την αντοχή και την θέληση να νικήσει. Η σταθεροποίηση της καταστάσεως ασφαλείας και η μετατροπή μιας αποτυχημένης, καταρρέουσας ή αναποτελεσματικής κυβερνήσεως σε λειτουργική, είναι ένα εξαιρετικά δύσκολο έργο, το οποίο ενδέχεται να διαρκέσει για μεγάλο χρονικό διάστημα ώστε να ολοκληρωθεί.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΔΟΚΙΩΝ

1-86. Οι πληροφορίες και οι προσδοκίες συνδέονται· οι επιδέξιες αντεξεγερτικές δυνάμεις επιτυγχάνουν και τις δύο. Για να περιορίσουν την δυσαρέσκεια και για να οικοδομήσουν την υποστήριξη, η πληγείσα κυβέρνηση και όσες αντεξεγερτικές δυνάμεις τής παρέχουν βοήθεια, δημιουργούν και διατηρούν ένα ρεαλιστικό σύνολο προσδοκιών σχετικά με τον πληθυσμό, τις φίλες στρατιωτικές δυνάμεις και την διεθνή κοινότητα. Τα βασικά εργαλεία για να το επιτύχουν αυτό, είναι επιχειρήσεις για την συλλογή πληροφοριών μέσω του αποτελεσματικού συντονισμού και συγχρονισμού των δυνατοτήτων συλλογής και επεξεργασίας πληροφοριών. Οι αποτελεσματικοί διοικητές που συμμετέχουν σε μια αντεξέγερση, λένουν την αλήθεια· αρνούνται να δώσουν προβλέψεις, και δεν υπόσχονται περισσότερα από αυτά που μπορούν να παρασχεθούν. Η επιτυχία της σταθερής προόδου προς ένα σύνολο λογικών προσδοκιών, μπορεί να αυξήσει την ανοχή του πληθυσμού για τις αναπόφευκτες δυσκολίες των εν εξελίξει αντεξεγερτικών επιχειρήσεων. Όταν μια μεγάλη ξένη δύναμη είναι παρούσα για να συμβάλει στην σύσταση ενός καθεστώτος, η πρόοδος αυτή μπορεί να παρατείνει την περίοδο μέχρις ότου οι ξένες δυνάμεις θεωρηθούν από τον πληθυσμό ως στρατός κατοχής.

1-87. Οι αποδοτικές αντεξεγερτικές δυνάμεις πρέπει να εξασφαλίσουν ότι οι πράξεις τους ταιριάζουν με τα λεγόμενά τους και ότι και τα δύο συνάδουν με το ευρύτερο αφήγημα. Θα πρέπει επίσης να κατανοήσουν ότι η κάθε ενέργεια έχει μια αντίδραση στην συλλογή πληροφοριών. Οι αντεξεγερτικές δυνάμεις θα πρέπει να λάβουν σοβαρά υπ' όψιν τους τον αντίκτυπο αυτών των πληροφοριών στα διαφορετικά κοινά, αυτών που εμπλέκονται ευθέως στην σύρραξη, αλλά και σε όσους ευρίσκονται πλησίον τους. Θα πρέπει να εργασθούν δυναμικώς για να διαμορφώσουν τον αντίλογο που θα δώσει ώθηση στους στόχους τους. Πιο συγκεκριμένως, τα μηνύματα σε διαφορετικό ακροατήριο πρέπει να συνάδουν με αυτό. Στο παγκόσμιο περιβάλλον πληροφόρησης, οι άνθρωποι στην περιοχή των επιχειρήσεων, πρέπει να έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο και την δορυφορική τηλεόραση για να καθορίσουν τα μηνύματα που οι αντεξεγερτικές δυνάμεις στέλλουν στην διεθνή κοινότητα. Η κάθε αισθητή ανακολουθία μειώνει την αξιοπιστία και υπονομεύει τις αντεξεγερτικές προσπάθειες.

ΧΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΥ ΒΑΘΜΟΥ ΙΣΧΥΟΣ

1-88. Η οποιαδήποτε χρήση ισχύος δημιουργεί μια σειρά αντιδράσεων. Θα υπάρξουν στιγμές κατά τις οποίες μια υπέρμετρη προσπάθεια είναι απαραίτητη για να καταστρέψει ή εκφοβίσει έναν αντίπαλο και να καθησυχάσει τον πληθυσμό. Ωστόσο, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις, ανεξαρτήτως αν είναι χερσαίες, ναυτικές ή εναέριας, υπολογίζουν προσεκτικά τον τύπο και την ποσότητα της ισχύος που πρέπει να εφαρμόσουν καθώς και αυτόν που την ασκεί σε κάθε επιχείρηση. Κατά κανόνα, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις μπορούν να χρησιμοποιήσουν την κλιμάκωση των διαδικασιών ισχύος ώστε να ελαχιστοποιήσουν την αναίτια απώλεια ζωής ή την οδύνη. Αυτές οι διαδικασίες είναι ιδιαιτέρως πρόσφορες κατά την διάρκεια οποιασδήποτε επιχειρήσεως στην οποία η αντεξεγερτική δύναμη ασφαλείας αλληλεπιδρά με τον τοπικό πληθυσμό.

1-89. Όλες οι αλληλεπιδράσεις μεταξύ των δυνάμεων ασφαλείας και του πληθυσμού επηρεάζουν άμεσα την νομιμοποίηση, και εάν οι αντεξεγερτικές δυνάμεις ασφαλείας επιδείξουν αυτοσυγκράτηση στα μάτια του πληθυσμού, ολόκληρη η αντεξεγερτική προσπάθεια νομιμοποιείται περαιτέρω. Ο γενικός κανόνας για την χρήση ισχύος για τους συμμετέχοντες στην αντεξέγερση είναι «μη δημιουργείς περισσότερους εχθρούς από όσους μπορείς να εξολοθρεύσεις με τις ενέργειές σου». Η κλιμάκωση της βίας δεν περιορίζει το δικαίωμα της αυτοάμυνας, συμπεριλαμβανομένης της χρήσεως φονικής ισχύος όταν αυτή η ισχύς είναι απαραίτητη για την υπεράσπιση ενάντια σε μία εχθρική ενέργεια ή σε αποδεδειγμένως εχθρική πρόθεση. Ωστόσο, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις θα πρέπει να είναι καταλλήλως εκπαιδευμένες σε τέτοιου είδους διαδικασίες, και, το σημαντικότερο, σε μεθόδους διαμορφώσεως καταστάσεων, έτσι ώστε οι επί κεφαλής του στρατηγικού σχεδιασμού να πρέπει να λαμβάνουν ολιγώτερες αποφάσεις ζωής-ή-θανάτου σε κλάσματα δευτερολέπτου.

ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ

1-90. Μια αποτελεσματική αντεξεγερτική δύναμη είναι ένας οργανισμός μάθησης. Οι στασιαστές που συνδέονται με άλλες οργανώσεις ανταλλάσσουν συνεχώς πληροφορίες σχετικά με τα τρωτά σημεία του εχθρού- ακόμα και με στασιαστές που ευρίσκονται σε απόμακροκρυσμένα θέατρα επιχειρήσεων. Εν τούτοις, οι επιδέξιες αντεξεγερτικές δυνάμεις, μπορούν να προσαρμοσθούν τουλάχιστον το ίδιο γρήγορα με τους στασιαστές. Η κάθε

μονάδα πρέπει να είναι εις θέσιν να διατυπώνει παρατηρήσεις, να καταρτά και να εφαρμόζει μαθήματα και να αξιολογεί τα αποτελέσματα. Οι διοικητές πρέπει να αναπτύσσουν ένα αποτελεσματικό σύστημα για να δημοσιοποιούν τις βέλτιστες πρακτικές μέσω των κελευσμάτων τους. Οι διοικητές ενδέχεται επίσης να χρειασθεί να αναζητήσουν νέες πολιτικές που θα επιτρέπουν αλλαγές ή να προβούν στις απαραίτητες αλλαγές των πόρων. Οι στασιαστές αλλάζουν τις θέσεις τους αναζητώντας αδύναμους συνδέσμους, και αυτό έχει ως αποτέλεσμα να απαιτούνται εκτενείς αρμοδιότητες σε όλην την αντεξεγερτική δύναμη.

ΕΝΔΥΝΑΜΩΣΗ ΤΩΝ ΧΑΜΗΛΩΤΕΡΩΝ ΚΛΙΜΑΚΙΩΝ

1-91. Οι τοπικοί διοικητές έχουν την καλλίτερη δυνατή γνώση των καταστάσεων που αντιμετωπίζουν, αλλ' απαιτούν πρόσβαση στους, ή έλεγχο των, απαιτούμενων πόρων για την παραγωγή έγκαιρης πληροφόρησης, την διεξαγωγή αποτελεσματικών τακτικών επιχειρήσεων, καθώς και την διαχείριση των πληροφοριών και των πολιτικο-στρατιωτικών επιχειρήσεων. Οι διοικητές ενθαρρύνουν τις ατομικές πρωτοβουλίες και διευκολύνουν την εκμάθηση που πρέπει να συντελεσθεί σε κάθε επίπεδο. Οι αποτελεσματικές αντεξεγερτικές επιχειρήσεις είναι αποκεντρωμένες, και οι διοικητές στα ανώτερα κλιμάκια οφείλουν να δίδουν στους υφισταμένους τους όσο το δυνατόν περισσότερες δυνατότητες διοικήσεως. Ωστόσο, αυτό πρέπει να εξισορροπηθεί με την διασφάλιση ότι οι διοικητές του τακτικού επιτελείου έχουν γνώση της καταστάσεως των ευρύτερων επιχειρησιακών και στρατηγικών συνεπειών των ενεργειών τους. Ενώ οι τακτικές αποστολές είναι απαραίτητες, οι διοικητές εξασφαλίζουν, ότι οι τακτικές αποστολές υποστηρίζουν τους γενικούς στόχους για την καταστολή της εξέγερσεως.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΧΩΡΑ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ

1-92. Στην περίπτωση των Η.Π.Α. και των πολυεθνικών δυνάμεων που συμμετέχουν στην παροχή βοήθειας στην κυβέρνηση ενός κράτους που προσπαθεί να αντιμετωπίσει μια εξέγερση με την αντεξεγερτική στρατηγική τους, ο μακροπρόθεσμος στόχος είναι να αφήσουν μια κυβέρνηση ικανή να αντέξει μόνη της. Στο τέλος, το εν λόγω κράτος πρέπει να κερδίσει τους πολίτες του. Η επιτυχία αυτού απαιτεί την ανάπτυξη των βιώσιμων τοπικών αρχηγών και θεσμών. Η εξωτερική αρωγή μπορεί να βοηθήσει, αλλά οι αρχές του κράτους αυτού πρέπει να αναλάβουν την ευθύνη για την επιτυχία της πραγματικής νίκης. Ανάλογα με την κατάσταση της κυβερνήσεως του προαναφερθέντος κράτους (αποτυχημένη, καταρρέουσα, ή βιώσιμη), μια συμπαγής προσέγγιση από το σύνολο της κυβερνήσεως είναι ζωτικής σημασίας για να καταστήσει ικανή αυτήν την κυβέρνηση να αναλάβει αυτές τις ευθύνες. Σε ένα «αποτυχημένο» ή υπό κατάρρευσιν κράτος, ενδέχεται να μην υπάρχει εν λειτουργία κυβέρνηση ή εθνική οικονομία. Επομένως, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις, θα αναγκασθούν να δημιουργήσουν τους θεσμούς που απαιτούνται για την παροχή της διακυβερνήσεως και την στήριξη της οικονομικής αναπτύξεως. Ενώ μπορεί να είναι ευκολώτερον για τις αμερικανικές στρατιωτικές μονάδες να διεξάγουν μόνες τους τις επιχειρήσεις, είναι προτιμώτερο να εργασθούν για την ενίσχυση των τοπικών δυνάμεων και θεσμών, και στην συνέχεια να τους βοηθήσουν. Οι κυβερνήσεις του εν λόγω κράτους έχουν την τελική ευθύνη να επιλύσουν τα προβλήματά τους. Υπάρχει το ενδεχόμενον όλα τα ξένα στρατεύματα να θεωρηθούν παρείσακτα ή κατακτητικά. Όσον συντομότερα η αποφασιστική προσπάθεια μπορέσει να επιφέρει την μετάβαση στους θεσμούς του κράτους χωρίς μια απαράδεκτη υποβάθμιση τόσο το καλλίτερο.

Κεφάλαιο 2

Κατανοώντας ένα Επιχειρησιακό Περιβάλλον

2-1. Οι περιφερειακές και στρατηγικές συνθήκες επηρεάζουν την ανάμειξη των Ηνωμένων Πολιτειών (Η.Π.Α.) απέναντι σε μια εξέγερση. Το πώς και το γιατί οι Η.Π.Α. αναμιγνύονται σε μια εξέγερση είναι σημαντικό. Εν τούτοις, ορισμένες σημαντικές στρατηγικές τάσεις μπορούν επίσης να επηρεάσουν το πλαίσιο μιας εξέγερσης. Οι διεθνείς αυτές τάσεις περιλαμβάνουν τις δημογραφικές αλλαγές, την παγκοσμιοποίηση, την ραγδαία αύξηση των όπλων μαζικής καταστροφής, τον θρησκευτικό εξτρεμισμό και τα «αποτυχημένα κράτη» που οδηγούν σε μια εποχή συνεχών συγκρούσεων. Η συνεχής σύγκρουση είναι η παρατεταμένη σύγκρουση μεταξύ κρατικών, μη κρατικών και μεμονωμένων φορέων, οι οποίοι είναι όλο και πιο πρόθυμοι να ασκήσουν βία για την επιτυχία των πολιτικών και ιδεολογικών τους στόχων. Αυτές οι τάσεις δεν επηρεάζουν μόνον την πιθανότητα συγκρούσεως, αλλά και τις ικανότητες καθώς και την δράση φιλικών, απειλητικών, ουδέτερων και αδέσμευτων φορέων.

2-2. Η εις βάθος γνώση των συνθηκών που ενδέχεται να επηρεάσουν την σταθερότητα ενός κράτους ή μιας περιοχής, βοηθεί τους διοικητές, καθώς επικεντρώνονται σε ένα συγκεκριμένο επιχειρησιακό περιβάλλον για να προσδιορίσουν τις βασικές αιτίες που οδήγησαν στην εξέγερση. Είτε δρουν σε επιχειρησιακό είτε σε τακτικό επίπεδο, οι διοικητές πρέπει να κατανοούν και να προβλέπουν τις συνέπειες των ενεργειών τους καθώς και το πώς εντάσσονται στο ευρύτερο πλαίσιο της αποστολής. Οι Η.Π.Α. μπορούν να εισέλθουν σε καταστάσεις μακροχρόνιων συγκρούσεων με καθιερωμένους τρόπους ζωής που έχουν επιπτώσεις πέρα των ορίων μιας συγκεκριμένης περιοχής επιχειρήσεων. Οι διοικητές καθορίζουν τις σχέσεις εντός αυτής της ζώνης, όπου δύνανται να ασκήσουν εξωτερική επιρροή σε άλλες κυβερνήσεις, οι οποίες έχουν κάθε μία την δική τους ατζέντα για την περιοχή. Οι διοικητές αναγνωρίζουν επίσης ότι στον σύγχρονο, αλληλοεξαρτώμενο κόσμο, οι δράσεις σε οποιοδήποτε επίπεδο ενδέχεται να έχουν πολύ ευρύτερες συνέπειες από ό,τι είχε προβλεφθεί. Αυτό, εν συνδυασμό προς τις διεθνείς τάσεις, μπορεί να προκαλέσει περισσότερες εξεγέρσεις στο μέλλον.

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

2-3. Στο μέλλον, ο κόσμος θα γίνει πιο πυκνοκατοικημένος και αστικοποιημένος. Ο παγκόσμιος πληθυσμός θα αυξηθεί κατά περίπου 1,2 δισεκατομμύρια ανθρώπους μέχρι το 2025 με περισσότερους από 1 δισεκατομμύριο νέους κατοίκους αστικών κέντρων σε αυτό το διάστημα. Η μεγαλύτερη αύξηση του πληθυσμού θα συντελεσθεί στον αναπτυσσόμενο κόσμο. Η αύξηση του πληθυσμού, η αστικοποίηση και ο ανταγωνισμός για τους μη ανανεώσιμους πόρους στην Μέση Ανατολή, την Αφρική και την Νοτιοκεντρική Ασία, θα συμβάλλουν στην ηυξημένη έλλειψη πόρων και μπορεί να θέσουν ζητήματα διακυβερνήσεως. Η κλιματική αλλαγή εν συνδυασμό προς την αύξηση των πληθυσμιακών κέντρων σε, ή κοντά σε, παράκτια περιβάλλοντα, ενδέχεται να μειώσει την ικανότητα των «αποτυχημένων» και ευάλωτων κρατών να αντιμετωπίσουν τις φυσικές καταστροφές. Αυτές οι συνθήκες ενισχύουν την πιθανότητα εξεγέρσεων στις πυκνοκατοικημένες αναπτυσσόμενες χώρες, των οποίων οι κυβερνήσεις στερούνται της ικανότητας να παρέχουν αποτελεσματική διακυβέρνηση, συμπεριλαμβανομένης της ασφαλείας και του κράτους δικαίου. Αυτές οι τάσεις θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε «αποτυχημένα κράτη» και προβλήματα που θα επηρεάσουν την τοπική και παγκόσμια ασφάλεια λόγω της παγκοσμιοποίησης.

2-4. Αστικοποίηση είναι η ανάπτυξη των αστικών περιοχών λόγω, τόσο, μιας απότομης πληθυσμιακής αύξησης όσο και της μεταναστεύσεως. Το 1950, το 29 τοις εκατόν του παγκοσμίου πληθυσμού ζούσε σε αστικές περιοχές· οι επιστήμονες εκτιμούν ότι μέχρι το 2050, το 60 τοις εκατόν του παγκοσμίου πληθυσμού θα ζει σε αστικές περιοχές. Αυτή η ταχεία ανάπτυξη των αστικών περιοχών, καθώς και οι συνοδευτικές συνθήκες συνωστισμού με την προοπτική της υψηλής ανεργίας, δημιουργεί μεγαλύτερες πιθανότητες ότι στο μέλλον μπορεί να προκύψουν εξεγέρσεις στις αστικές περιοχές.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

2-5. Η παγκοσμιοποίηση είναι ένας συνδυασμός των τεχνολογικών, οικονομικών, κοινωνικών, πολιτιστικών και πολιτικών δυνάμεων που φέρει εγγύτερα τα έθνη-κράτη και τους λαούς του κόσμου. Η παγκοσμιοποίηση επηρεάζει μια αντεξέγερση, παρέχουσα μια πιο ελεύθερη ροή των όπλων, των πληροφοριών και του χρήματος σε μια αντεξεγερτική ομάδα ή στους στασιαστές, και επιτρέπει σε αυτήν να έχει μια ευρύτερη στρατηγική επίδραση από ό,τι στο παρελθόν. Για τις εθνικές ή τις ιδεολογικές ομάδες, είναι εύκολο να συνδεθούν σε διεθνές επίπεδο λόγω της παγκοσμιοποίησης. Η παγκοσμιοποίηση παρέχει μια μεγαλύτερη πιθανότητα για την πρόσβαση των στασιαστών σε εξωτερικούς πόρους, ή για το ότι θα προσπαθήσουν να επηρεάσουν τους εκτός περιοχής στόχους. Μέσω της τεχνολογίας, η παγκοσμιοποίηση επιτρέπει σε ένα στασιαστή να αποκτήσει πρόσβαση σε ψηφιακά ηλεκτρομαγνητικά μέσα που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για επίθεση σε οποιαδήποτε χώρα. Καθιστά επίσης τις εξεγέρσεις με ιδεολογικά ή θρησκευτικά κίνητρα πιο κυρίαρχες λόγω της στενότερης επαφής που έχουν οι παραδοσιακές και οι σύγχρονες κοινωνίες.

ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ

2-6. Η εξάπλωση των όπλων μαζικής καταστροφής και των όπλων ακριβείας θα αυξήσει την πιθανότητα καταστροφικών επιθέσεων. Η απειλή ή η χρήση όπλων μαζικής καταστροφής από τρομοκρατικές οργανώσεις είναι τόσο πραγματική όσο και θανατηφόρος. Τα όπλα μαζικής καταστροφής παρουσιάζουν σημαντικές δυνατότητες πέρα από τους φορείς της τρομοκρατίας. Εάν τα αποκτήσει μια ομάδα στασιαστών, τα όπλα αυτά μπορούν να της δώσουν την δυνατότητα να ασκήσει πίεση στο κράτος ή να επιτεθεί σε ένα στόχο που θα έχει σε εθνικές, περιφερειακές ή παγκόσμιες στρατηγικές επιπτώσεις. Τα όπλα αυτά δύνανται να παρέχουν σε μια ομάδα στασιαστών ικανότητες απaráμιλλες στην ιστορία του ατάκτου πολέμου. Η πιθανότητα της αποκτήσεως αυτών των όπλων από μια ομάδα στασιαστών, δεν ήταν ποτέ πιο υψηλή, τόσο λόγω της παγκοσμιοποίησης όσο και (λόγω) του αριθμού των «αποτυχημένων κρατών». Καθώς οι εθνικές και ιδεολογικές ομάδες ενισχύουν δεσμούς που υπερβαίνουν τα εθνικά σύνορα και ομάδες στασιαστών δημιουργούν τεράστιες ζώνες περιοχών ασφαλείας στο εσωτερικό «αποτυχημένων κρατών», η εξάπλωση των όπλων μαζικής καταστροφής, δημιουργεί νέες δυνατότητες για την εμφάνιση εξεγέρσεων. Όχι μόνον οι στασιαστές θα καταβάλλουν εντατικές προσπάθειες για να αποκτήσουν όπλα μαζικής καταστροφής, αλλά η συνεχής διαθεσιμότητα περισσότερων συμβατικών όπλων που έχουν μεγαλύτερη ακρίβεια, είναι πιο φθηνά και πιο θανατηφόρα, θα κάνει τις ενέργειες των στασιαστών πιο θανατηφόρες από ό,τι στο παρελθόν. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τις χημικές, βιολογικές, ραδιενεργές και πυρηνικές επιχειρήσεις, βλπ. FM 3-11 / 3 - 37,1 MCWP.)

ΔΥΝΑΜΕΙ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΑ Ή ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΑ ΚΡΑΤΗ

2-7. Οι κυβερνήσεις εθνών-κρατών αντιμετωπίζουν ολοένα και περισσότερες προκλήσεις για την παροχή αποτελεσματικής στηρίξεως στους αυξανόμενους πληθυσμούς τους. Τα προβλήματα, τόσο των δημογραφικών αλλαγών όσο και των πιέσεων της παγκοσμιοποίησης, της διαφθοράς, της ελλείψεως κυβερνητικών υπηρεσιών και των σαθρών υποδομών, μπορούν να οδηγήσουν σε ένα «αποτυχημένο κράτος». Ένα «αποτυχημένο κράτος», μπορεί να παρέχει σε ομάδες στασιαστών ασφαλή καταφύγια για να δημιουργήσουν τις οργανώσεις τους, αλλά μπορεί επίσης να εμποδίσει την ικανότητά τους να διαδώσουν το μήνυμά και τις δράσεις τους, ελλείψει υποδομών. (Για μία λεπτομερή συζήτηση σχετικά με το πλαίσιο ενός «αποτυχημένου κράτους», βλπ. FM 3-07.)

ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΕΣ ΜΕΤΑΒΛΗΤΕΣ

2-8. Ένα *επιχειρησιακό περιβάλλον* είναι ένα ψηφιδωτό συνθηκών, περιστάσεων και επιρροών που επηρεάζει την αξιοποίηση των ικανοτήτων και επηρεάζει τις αποφάσεις του διοικητού (JP 3-0). Οι διοικητές και τα επιτελεία αναλύουν και περιγράφουν ένα επιχειρησιακό περιβάλλον εξ επόψεως οκτώ αλληλένδετων επιχειρησιακών μεταβλητών : πολιτικής, στρατού, οικονομίας, πληροφοριών, υποδομών, φυσικού περιβάλλοντος, και, χρόνου. Οι επιχειρησιακές μεταβλητές είναι θεμελιώδους σημασίας για την ανάπτυξη της εις βάθος γνώσεως ενός επιχειρησιακού περιβάλλοντος.

2-9. Κατά την παρακολούθηση ενός επιχειρησιακού περιβάλλοντος, είναι σημαντικό να εντοπίζονται οι φιλικοί, οι ουδέτεροι και οι εχθρικοί φορείς. Ωστόσο, στις αντεξεγερτικές επιχειρήσεις είναι πάρα πολύ σημαντικό οι διοικητές και τα επιτελεία να μην αντιλαμβάνονται αυτούς τους φορείς ως στατικούς και αμετάβλητους στην πάροδο του χρόνου. Οι φορείς μπορεί να γίνουν περισσότερο ή λιγότερο εχθρικοί. Αυτό που είναι σημαντικό, είναι η αλληλεπίδραση μεταξύ των φορέων και οι αλλαγές που συντελούνται μεταξύ των αλληλεπιδράσεών τους. Οι φορείς ενδέχεται να έχουν πολλές επιρροές στις ενέργειές τους και αυτές οι επιρροές βοηθούν στο να προσδιορισθεί το εάν ένας φορέας παραμένει ο ίδιος, γίνεται φιλικότερος, ή γίνεται πιο εχθρικός. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με ένα επιχειρησιακό περιβάλλον, βλπ. JP 2-01.3.)

2-10. Στην επαρχία Άνμπαρ (Anbar) του Ιράκ, οι οκτώ αλληλένδετες επιχειρησιακές μεταβλητές δημιούργησαν ένα μοναδικό επιχειρησιακό περιβάλλον. Οι φυλές αλ-Καϊμ (al Qaim), είχαν διαφορετικά συμφέροντα, τόσο πολιτικά όσο και οικονομικά, από τους Αμερικανούς αλλά και από την αλ-Κάεντα. Η θρησκεία, τα οικονομικά συμφέροντα, ο πολιτισμός, καθώς και άλλες μεταβλητές εβοήθησαν στην διαμόρφωση των ενεργειών όλων των δρώντων στο επιχειρησιακό περιβάλλον. Οι πεζοναύτες έπρεπε να δράσουν σε αυτό το περιβάλλον και να προσπαθήσουν να το διαμορφώσουν. Αυτή ήταν μία διαδικασία η οποία απαιτούσε γνώση της καταστάσεως και εκτίμηση του ξεχωριστού αυτού περιβάλλοντος.

Το Επιχειρησιακό Περιβάλλον της Συνοικίας Άνμπαρ

Η συνοικία αλ-Κκαϋμ (al Qaim) της επαρχίας Άνμπαρ (Anbar), έγινε ολοένα και πιο σημαντική για τον Αμπού Μώσαμπ αλ-Ζαρκκάουη (Abu Musab al Zarqawi) της αλ-Κάεντα (al Qaeda) στο Ιράκ μετά τον Νοέμβριο του 2004, όταν έχασε το καταφύγιό του με την επίθεση των αμερικανικών δυνάμεων στην δεύτερη μάχη της Φαλούγγα (Fallujah). Η συνοικία αλ-Κκαϋμ βρίσκεται στα σύνορα του Ιράκ με την Συρία. Παρόλο που η συνοικία εκπροσωπεί μόνο το 10% του πληθυσμού Άνμπαρ, η περιοχή κατέχει στρατηγική σημασία λόγω της τοποθεσίας της κατά μήκος των συνόρων Ιράκ/Συρίας καθώς και του ποταμού Ευφράτη. Η αλ-Κκαϋμ είναι και ήταν ανέκαθεν μια ιδιαίτερα επικερδής οδός του λαθρεμπορίου με προορισμό την μαύρη αγορά, και υπηρέτησε ως η σανίδα σωτηρίας της αλ-Κάεντα στο Ιράκ, ώστε να πλημμυρίσει την Βαγδάτη με ξένους μαχητές, χρήματα και άλλους πόρους που τροφοδότησαν την εξέγερση. Με την απώλεια της Φαλούγγα, η αλ-Κκαϋμ έγινε το καινούριο προπύργιο της αλ-Κάεντα στο Ιράκ.

Η αλ-Κάεντα έφθασε στο Ιράκ με προσφορές συνεργασίας στις φυλές αλ-Κκαϋμ για να νικήσουν και να απομακρύνουν τους Αμερικανούς. Υπεσχέθησαν στον γηγενή πληθυσμό χρήματα και άλλους πόρους σε αντάλλαγμα για την υποστήριξή τους. Ως Μουσουλμάνους και Άραβες, τα μέλη της αλ-Κάεντα στο Ιράκ παρότρυναν αυτό που ήταν η υποχρέωσή τους, το Γκεχάντ (Jihad) (ιερός πόλεμος) τους, να πολεμήσουν τους κατακτητές. Μετά από όλα αυτά, οι Αμερικανοί, πιθανότατα αγνοώντας πλήρως τα φυλετικά έθιμα, την θρησκεία και τις παραδόσεις, φέρονται να είχαν προσβάλει και ατιμάσει τον πληθυσμό της αλ-Κκαϋμ και ένα πατριωτικό κίνημα αντιστάσεως είχε ήδη σχηματιστεί στην περιοχή. Οι φυλές της αλ-Κκαϋμ εξέλαβαν το κίνημα της αλ-Κάεντα ως την απάντηση στο πρόβλημά τους με τους Αμερικανούς. Οι φυλές, μαζί με την αλ-Κάεντα του Ιράκ, αισθάνθηκαν ότι είχε έρθει το πλήρωμα του χρόνου για να απαλλάξουν την περιοχή από τους άπιστους κατακτητές.

Οι φυλές των αλ-Κκαϋμ, είχαν διαφορετικούς διαθέσιμους πόρους και δεν ήταν εις θέσιν να νικήσουν τους Αμερικανούς κατακτητές μόνοι τους. Για παράδειγμα, η φυλή Άλμπου Μάχαλ (Albu-Mahal), η ισχυρότερη φυλή στην περιοχή, οργάνωσε και εξόπλισε το τάγμα Χάμζα (Hamza Battalion) ειδικά για να καταπολεμήσει τους Αμερικανούς. Ωστόσο, αυτό μαζί με τις άλλες φυλετικές πολιτοφυλακές, στερείτο οπλισμού, πυρομαχικών και λοιπού εξοπλισμού για να κερδίσει μια τέτοια μάχη μόνον του. Η προσφορά της αλ-Κάεντα του Ιράκ ήταν δελεαστική και οι περισσότερες φυλές την απεδέχθησαν.

Καθώς διήρχετο ο καιρός, έγινε φανερό ότι η προσφορά της αλ-Κάεντα του Ιράκ ήταν παραπλανητική· η συνεργασία τους δεν ήταν αυτή που φαινόταν. Η αλ-Κάεντα του Ιράκ παρείχε τον πολεμικό εξοπλισμό και την χρηματοδότηση, αλλά ζητούσε σε αντάλλαγμα να ηγηθεί του Γκεχάντ με την πρόθεση πρώτιστα να καταστρέψει και στην συνέχεια να μετασχηματίσει τον κοινωνικό ιστό των φυλών και της αλ-Κκαϋμ. Η αλ-Κάεντα του Ιράκ ξεκίνησε με την ανάληψη των οδών του λαθρεμπορίου, την υφαρπαγή τεραστίων κερδών, και σκοτώνοντας εκείνους που αντιστάθηκαν. Στην συνέχεια, επέβαλε στην κοινότητα μια ριζοσπαστική εκδοχή της Σαρία (Sharia), με φανατικές ποινές για τους παραβάτες. Η θρησκεία χρησιμοποιήθηκε για να δικαιολογήσει τις ενέργειες της αλ-Κάεντα στο Ιράκ, οι οποίες περιελάμβαναν γάμους με τις ντόπιες γυναίκες, με την απαγόρευση των τσιγάρων, της μουσικής και των ταινιών, καθώς και την κοινή τακτική εκφοβισμού με τον αποκεφαλισμό εκείνων που αντιστέκονταν.

Το 3ο Τάγμα του 6ου Συντάγματος Πεζοναυτών (3/6), εξετέλεσε την Επιχείρηση ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΓΡΟΘΙΑ (IRON FIST) την πρώτη εβδομάδα του Οκτωβρίου, επιτιθέμενο από τα ανατολικά προς τα δυτικά μέσω της πόλεως Σάντα (Sadah) και στα ανατολικά της Κάρπαλα (Karabila), σταματώντας τελικά στην Σμαραγδένια Κοιλάδα (Emerald Wadi), στο κέντρο της περιοχής αλ-Κκαϋμ. Έχτισε τέσσερα φυλάκια μάχης, Τσόζιν (Chosin), Ίβο Τζίμα

(Iwo Jima), Μπελλώ Γουντ (Belleau Wood) και Κχέε Σαν (Khe Sahn), αφήνοντας στην θέση του πεζοναύτες και Ιρακινούς, παρέχοντας μια συνδυαστική, μόνιμη και επίμονη παρουσία. Η επόμενη επιχείρηση εκκαθαρίσεως διεξήχθη την πρώτη εβδομάδα του Νοεμβρίου από το 3/6 και το 2/1, διοικούμενα από την Συνταγματική Ομάδα Μάχης 2. Αυτή η επιχείρηση καθάρισε τις περιοχές Χεσαέμπα (Husaybah), Κάρπαλα, Σάντα και Ουμπάυντη (Ubaydi) από όλους τους στασιαστές. Αμέσως μετά την εκκαθάριση των περιοχών, το 3/6 εξεκίνησε την οικοδόμηση φυλακίων μάχης σε όλες τις πόλεις.

Μέχρι τα τέλη Νοεμβρίου, το 3/6 είχε κατασκευάσει 14 φυλάκια μάχης στις περιοχές από την Χεσαέμπα μέχρι την Ουμπάυντη. Κάθε φυλάκιο μάχης αποτελείτο από μία αμερικανική διμοιρία πεζοναυτών και μία διμοιρία του Ιρακινού Στρατού ή της εταιρείας. Οι εν λόγω θέσεις ολοκληρώθηκαν και αντανakλούσαν συνδυαστική, μόνιμη, σταθερή παρουσία, όπου οι πεζοναύτες και ο Ιρακινός Στρατός ζούσαν μαζί και ανάμεσα στον λαό.

Το επόμενο βήμα ήταν να εμπλέξουν τον πληθυσμό. Η ανάλυση της αποστολής οδήγησε στην ανάθεση τοπικών εταιρειών βάσει της φυλετικής κατανομής. Η ιδέα ήταν να συνδέσουν μία εταιρεία με μία φυλή. Αυτό δεν ήταν μια επιστήμη ακριβείας, μιας και οι φυλές ήσαν αναμεμιγμένες, αλλά είχαν καταφέρει να εντοπίσουν εταιρείες σε περιοχές όπου διέμενε η πλειονοψηφία μιας φυλής. Το επόμενο βήμα ήταν μια συντονισμένη προσπάθεια για την πρόσληψη των γηγενών στις αστυνομικές δυνάμεις. Οι πεζοναύτες ζήτησαν βοήθεια από τους σείχηδες, να προτείνουν άνδρες από τις φυλές τους, και άρχισαν να αναπτύσσουν αστυνομικά τμήματα κοντά στα φυλάκια μάχης. Αυτό θα επέτρεπε στους πεζοναύτες και στον Ιρακινό Στρατό να συνεργαστούν με τις τοπικές αστυνομικές δυνάμεις εκείνων των περιοχών και σε μία περαιτέρω ανάπτυξη εμπιστοσύνης από τους ντόπιους πληθυσμούς.

Η μετακίνηση αγαθών στα σύνορα του Ιράκ και της Συρίας, ήταν στενά συνδεδεμένη με την τοπική οικονομία. Η υπονόμηση αυτού του εμπορίου θα έθετε εν κινδύνω μια εύθραυστη σχέση που οι δυνάμεις των Η.Π.Α. ειργάσθησαν σκληρά για να αναπτύξουν. Συγκεκριμένως, οι αμερικανικές δυνάμεις είχαν μάθει από τους σείχηδες πως η διατάραξη του εμπορίου ήταν ένα από τα σημαντικότερα παράπονα που είχαν οι ντόπιοι κατά της αλ-Κάεντα του Ιράκ. Οι τοπικές φυλές συμφώνησαν να επιτρέψουν στις αμερικανικές δυνάμεις να σταματούν και να επιθεωρούν όλα τα οχήματα που εισήρχοντο στην χώρα, για να διασφαλίσουν ότι δεν θα εισήρχοντο στο Ιράκ ξένοι μαχητές, χρήματα ή όπλα. Οι φυλές συμφώνησαν ακόμη να βοηθήσουν με την επιθεώρηση. Η νέα τοπική αστυνομία, πραγματοποίησε με τον Ιρακινό Στρατό σε μεγάλη κλίμακα αυτές τις επιθεωρήσεις (με τους πεζοναύτες να επιτηρούν). Οι φυλές είχαν λάβει το μέρος της κυβερνήσεως στον αγώνα κατά της αλ-Κάεντα του Ιράκ, και ήθελαν να σταματήσουν την εισροή ξένων πολεμιστών, όπλων και χρήματος στο Ιράκ, στον ίδιο βαθμό που το ήθελαν και οι αμερικανικές δυνάμεις.

2-11. Η κατανόηση είναι απαραίτητη για την δρομολόγηση του προγραμματισμού της αρχικής αναπτύξεως των μετρήσεων της αποτελεσματικότητας και της αποδόσεως. Ο διοικητής πρέπει να έχει γνώσει του τί έχει συμβεί σε ένα επιχειρησιακό περιβάλλον, και να καθορίσει την φύση, την έκταση και την σοβαρότητα των προβλημάτων του (:επιχειρησιακού περιβάλλοντος). Η κατάσταση είναι συνήθως πιο περίπλοκη από ό,τι φαίνεται, όταν η στρατιωτική δύναμη λαμβάνει μέρος για πρώτη φορά. Η κατανόηση ενός επιχειρησιακού περιβάλλοντος είναι μια συλλογική προσπάθεια των εταίρων ενιαίας δράσεως. Αυτοί οι εταίροι μπορούν να περιλαμβάνουν στρατιωτικό και πολιτικό προσωπικό της αμερικανικής κυβερνήσεως, διεθνές πολιτικό και στρατιωτικό προσωπικό, καθώς και πολιτικό και στρατιωτικό προσωπικό του κράτους το οποίο καλούνται να συνδράμουν στην καταστολή της εξεγέρσεως. Η στρατιωτική δύναμη και οι εταίροι ενιαίας δράσεως καταβάλουν στον μέγιστο δυνατό βαθμό συνεχείς προσπάθειες για να έχουν μια κοινή κατανόηση της καταστάσεως από την έναρξη μιας επιχειρήσεως. Εάν οι συμμετέχοντες

φορείς δεν έχουν την ίδια κατανόηση της καταστάσεως, ενδέχεται να εύρουν εαυτούς σε σύντομο χρονικό διάστημα να εργάζονται ο ένας σε αντίθεση με τον άλλον. Οι διοικητές θα έχουν σπάνια τον απαιτούμενο χρόνο για να γνωρίσουν εις βάθος ένα επιχειρησιακό περιβάλλον. Η εις βάθος κατανόηση του επιχειρησιακού περιβάλλοντος είναι μια διαρκής και επαναλαμβανόμενη διαδικασία, η οποία θα συνεχίζεται καθ'όλην την διάρκεια της επιχειρήσεως.

2-12. Μια *περιοχή επιχειρήσεων*, είναι μια επιχειρησιακή περιοχή που ορίζεται από τον διοικητή της διακλαδικής δυνάμεως των χερσαίων και ναυτικών δυνάμεων που θα πρέπει να είναι αρκετά μεγάλες για να ολοκληρώσουν τις αποστολές τους και να προστατέψουν τις δυνάμεις τους (JP 3-0). Για τις χερσαίες επιχειρήσεις ένας επιχειρησιακός τομέας περιλαμβάνει και δευτερεύουσες επιχειρησιακές περιοχές.

2-13. Η περιοχή επιχειρήσεων ενός διοικητού μπορεί να είναι σχετικά στατική, αλλά οι άνθρωποι, τα όπλα, τα εμπορεύματα και οι πληροφορίες ρέουν συνεχώς μέσα σε μια επιχειρησιακή περιοχή. Μια περιοχή επιχειρήσεων μπορεί να διασχίζει φυσικές δομές, όπως δρόμους και ποταμούς, και να καλύπτει διαφορετικές πληθυσμικές ομάδες. Τα κατασκευασμένα σύνορα που χωρίζουν φυσικά διαμεμορφωμένες ομάδες, μπορεί να δημιουργήσουν προβλήματα στην κατανόηση μιας περιοχής επιχειρήσεων. Επί παραδείγματι, οι διασυνοριακοί δεσμοί επιτρέπουν στους στασιαστές να έχουν ασφαλή καταφύγιο έξω από την περιοχή επιχειρήσεων μιας τακτικής μονάδος. Η έκταση μιας εξεγέρσεως ενδέχεται να είναι πολύ μεγαλύτερη από την καθορισμένη περιοχή επιχειρήσεων και οι περιοχές έξω από την περιοχή επιχειρήσεων που μπορεί να αφορούν κάποιον διοικητή. Επί παραδείγματι, περιοχές εκτός της περιοχής επιχειρήσεων ενός διοικητού, ενδέχεται να παρέχουν ασφαλές καταφύγιο σε μια εξέγερση, ή, ενδέχεται, ένα γειτονικό κράτος να υποστηρίξει μια εξέγερση. Σε μια εξέγερση, η ζώνη ενδιαφέροντος μπορεί να είναι μεγάλης εκτάσεως.

2-14. Η *ζώνη ενδιαφέροντος*, είναι η περιοχή ενδιαφέροντος του κυβερνήτου, συμπεριλαμβανομένης της ζώνης επιρροής, των παρακειμένων περιοχών και των περιοχών που εκτείνονται στο εχθρικό έδαφος. Η ζώνη αυτή περιλαμβάνει επίσης περιοχές που έχουν καταληφθεί από τις εχθρικές δυνάμεις, οι οποίες θα μπορούσαν να θέσουν εν κινδύνω την εκπλήρωση της αποστολής (JP 3-0). Είναι η περιοχή στην οποία οι εξελίξεις ενδέχεται να έχουν αντίκτυπο στις περιοχές όπου διεξάγονται οι επιχειρήσεις. Μια ζώνη ενδιαφέροντος μπορεί να είναι τεράστια εν σχέσει προς την περιοχή επιχειρήσεων. Κατά τον καθορισμό της ζώνης ενδιαφέροντος οι διοικητές θα πρέπει να λάβουν υπ'όψιν τις επιχειρησιακές μεταβλητές. (Για περισσότερες πληροφορίες για την ζώνη επιρροής, βλπ. JP 3-0.)

2-15. Οι διοικητές αναλύουν τις επιχειρησιακές μεταβλητές για να κατανοήσουν το επιχειρησιακό περιβάλλον, εντός του οποίου διεξάγουν τις επιχειρήσεις. Ένα επιχειρησιακό περιβάλλον δεν μένει στάσιμο· συνεχίζει να εξελίσσεται. Η εισαγωγή μονάδων σε ένα επιχειρησιακό περιβάλλον προκαλεί μετατοπίσεις και αλλαγές. Ως εκ τούτου, οι διοικητές, τα αντίστοιχα επιτελεία τους, καθώς και όλοι οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες, πρέπει να επανεκτιμούν συνεχώς ένα επιχειρησιακό περιβάλλον εξ αιτίας των μεταβαλλόμενων συνθηκών. Επί πλέον, εκτός από την κατανόηση των αμερικανικών συμφερόντων και επιθυμητών τελικών καταστάσεων σε ένα περιβάλλον, ένας διοικητής πρέπει να γνωρίζει εις βάθος το περιβάλλον υπό το πρίσμα τριών επιπρόσθετων οπτικών: εκείνης του κράτους εντός του οποίου λαμβάνει χώρα η εξέγερση, του εχθρού και του πληθυσμού.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

2-16. Η πολιτική μεταβλητή περιγράφει την κατανομή των αρμοδιοτήτων και της εξουσίας σε όλα τα επίπεδα διακυβερνήσεως- επισημως συντεταγμένες αρχές, καθώς και ανεπίσημες ή συγκαλυμμένες πολιτικές δυνάμεις. Ο συμμετέχων στην αντεξέγερση προσπαθεί να κατανοήσει όχι μόνον το επίσημο πολιτικό σύστημα, όπως τα πολιτικά κόμματα και τους εκλεγμένους αξιωματούχους, αλλά και τα άτυπα συστήματα της πολιτικής επιρροής, όπως οι εθνοτικές ομάδες και άλλα κέντρα εξουσίας. Υπάρχει μια σύνδεση μεταξύ της πολιτικής μεταβλητής και της κοινωνικής μεταβλητής. Επί παραδείγματι, μια φυλετική ομάδα ή μια κοινωνική «κάστα» μπορεί να επηρεάσει άμεσα αυτόν τον οποίον θεωρεί νόμιμη αρχή σε μια περιοχή. Επί πλέον, αυτές οι κοινωνικές ομάδες μπορούν να επηρεάσουν και την επίσημη δομή της εξουσίας. Επί παραδείγματι, σε ένα εκλογικό σύστημα, οι ομάδες ψηφίζουν συχνά ως συνασπισμοί, προσδίδοντας στον εαυτόν τους επί πλέον πολιτική δύναμη σε αυτό το επίσημο σύστημα.

2-17. Συχνά, άτυπες ομάδες, όπως οι φυλές ή τα τοπικά συμβούλια, είναι οι ουσιαστικοί φορείς στην κατανομή της πολιτικής εξουσίας, ιδίως σε τοπικό επίπεδο. Η πολιτική εξουσία είναι η ικανότητα επιρροής της συμπεριφοράς. Η μεγαλύτερη επιρροή στην συμπεριφορά είναι συνήθως οι τοπικές ομάδες, οι οποίες μπορούν να δημιουργήσουν μια κανονιστική επίδραση σε ένα πληθυσμό. Οι περισσότερες ομάδες κατέχουν εξουσία μόνον και μόνον επειδή ο πληθυσμός αποδέχεται αυτήν την κατανομή εξουσίας.

2-18. Ωστόσο, μπορεί να συντελεσθεί και το αντίθετο, και το επίσημο πολιτικό σύστημα μπορεί να αλλάξει την ταυτότητα μιας ομάδος και να επηρεάσει τις ενέργειες κάθε κοινωνικής ομάδος. Τα κράτη μπορούν να κατασκευάσουν την ταυτότητα ενός πληθυσμού μέσω της εκπαίδευσης και της πληροφόρησης. Επί παραδείγματι, ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα το οποίον ενσταλάζει εθνικιστικές επόψεις σε ένα άτομο από την παιδική του ηλικία, μπορεί να είναι ένα ισχυρό εργαλείο στην διαμόρφωση της ταυτότητος ενός ατόμου, και εν συνεχεία και στο ποιούς αυτό το άτομο αντιλαμβάνεται ως νόμιμο αρχή. Οι ομαδικές και οι ατομικές ταυτότητες δεν είναι στάσιμες· ούτε και το ποιόν ένας πληθυσμός αποδέχεται ως νόμιμο είναι στάσιμο. Ενώ οι ομάδες έχουν εσωτερικά μέσα για να αντιληφθούν την ταυτότητα, οι εκτός ομάδος μεταβλητές, συμπεριλαμβανομένου και του κράτους στο οποίον διαδραματίζεται μια εξέγερση, επίσης τις επηρεάζουν.

2-19. Η δέσμευση και τα κίνητρα ενός κράτους να καταστείλει την εξέγερση που εκτυλίσσεται στο έδαφός του, είναι ένα σημαντικό κίνητρο. Οι κυβερνήσεις, με περισσότερα από ένα από τα ακόλουθα χαρακτηριστικά, έχουν, ιστορικά αποδεδειγμένα, την τάση να χάνουν, ακόμη και όταν υποστηρίζονται από ικανές και αποφασισμένες εξωτερικές δυνάμεις:

- Κυβερνητικοί χορηγοί ή προστασία αντιλαϊκών οικονομικών και κοινωνικών ρυθμίσεων ή πολιτιστικών θεσμών.
- Η διακυβέρνηση χαρακτηρίζεται από διαφθορά, αυθαιρεσία και συγκέντρωση γύρω από τον ηγέτη.
- Η κυβέρνηση λειτουργεί ως σύστημα κλεπτοκρατίας.
- Η κυβέρνηση ελέγχεται από τις ελίτ με στρεβλά κίνητρα για την συνέχιση των συγκρούσεων.
- Η κυβέρνηση εξαρτάται οικονομικά από εξωτερικούς παράγοντες.

Η σκληρή πραγματικότητα για τις αντεξεγερτικές δυνάμεις, είναι ότι κάποια από αυτά τα αρνητικά χαρακτηριστικά είναι συνήθως παρόντα, και είναι κατά κύριο λόγο οι βασικοί παράγοντες της πυροδοτήσεως των εξεγέρσεων. Ως εκ τούτου, τα συμφέροντα της

κυβερνήσεως του προαναφερθέντος κράτους ευρίσκονται συχνά σε αντίθεση με το ποιές θα ήσαν οι βέλτιστες πρακτικές για την επίλυση των πολιτικών της προβλημάτων. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την νομιμοποίηση και τον έλεγχο, βλπ. τις παραγράφους 1-27 έως 1-33.)

ΣΤΡΑΤΟΣ

2-20. Η στρατιωτική μεταβλητή διερευνά τις στρατιωτικές και παραστρατιωτικές ικανότητες όλων των σχετικών φορέων (εχθρικοί, φιλικοί και ουδέτεροι) σε ένα συγκεκριμένο επιχειρησιακό περιβάλλον. Σε πολλές χώρες ο κύριος σκοπός του στρατού είναι να είναι η στρατιωτική δύναμη που είναι υπεύθυνη για την διατήρηση της εξωτερικής ασφάλειας. Ωστόσο, αυτό δεν είναι γενικός κανόνας, και πολλοί στρατοί συμμετέχουν στην εσωτερική ασφάλεια, ακόμη και στην διακυβέρνηση. Σε ορισμένες περιπτώσεις υπάρχει ένας βαθμός στρατιωτικού ελέγχου επί της κυβερνήσεως, ο οποίος εν συνεχεία συνδυάζει τις πολιτικές και τις στρατιωτικές μεταβλητές. Αυτό μπορεί να κυμαίνεται από μια στρατιωτική δικτατορία σε ένα πραιτοριανού τύπου στρατό, ο οποίος επεμβαίνει ανά περιόδους στην διακυβέρνηση μιας κοινωνίας. Ακόμη και σε περιπτώσεις όπου ένα κράτος-τόπος εξεγέρσεως φαίνεται να έχει τον πλήρη αντικειμενικό έλεγχο των στρατιωτικών του δυνάμεων, αυτές οι στρατιωτικές δυνάμεις μπορούν να αποτελέσουν ένα σημαντικό γραφειοκρατικό και πολιτικόν παράγοντα. Η αλληλεπίδραση μεταξύ της στρατιωτικής και της πολιτικής δομής είναι σημαντική για την κατανόηση της σχέσεως αυτής της μεταβλητής με την πολιτική κατανομή της εξουσίας στην κοινωνία.

2-21. Μια σειρά θεσμών συμπεριλαμβανομένων της αστυνομίας, των παραστρατιωτικών οργανώσεων, των οργανώσεων συλλογής πληροφοριών καθώς και λοιπών οργανώσεων, μπορεί να διατηρήσει την εσωτερική ασφάλεια. Συνεπώς, οι διοικητές και τα επιτελεία πρέπει να λάβουν υπ' όψιν αυτούς τους θεσμούς στο πλαίσιο της στρατιωτικής μεταβλητής. Σε πολλές αυταρχικές κοινωνίες οι μυστικές υπηρεσίες συνιστούν ένα βασικό μέσον ελέγχου της κοινωνίας. Πολλές κοινωνίες διατηρούν τον πολιτικό έλεγχο και την αστική ασφάλεια μέσω ενός αποδεκτού δικαϊκού κανόνα και μιας αστυνομικής δυνάμεως η οποία επιβάλλει το κράτος δικαίου. Σε μian αντεξέγερση το κράτος στο οποίον διαδραματίζεται μια εξέγερση, ενδέχεται να χρησιμοποιήσει τον στρατό ή μία παραστρατιωτική οργάνωση για να καταστείλει την εξέγερση αυτήν.

2-22. Η στρατιωτική μεταβλητή περιλαμβάνει όλες τις δυνάμεις που εμπλέκονται τόσο στην εσωτερική όσο και στην εξωτερική ασφάλεια. Οι Αμερικανοί συμμετέχοντες σε μian αντεξέγερση, πρέπει να γνωρίζουν εις βάθος το πώς το κράτος-τόπος εξεγέρσεως διατηρεί την εσωτερική και την εξωτερική ασφάλεια. Επί πλέον, θα πρέπει να γνωρίζουν τόσο τις ουδέτερες όσο και τις εχθρικές στρατιωτικές δυνάμεις. Η ουδέτερη στρατιωτική δύναμη είναι κάτι κοινό σε μian αντεξέγερση, καθώς ορισμένα κράτη ή ορισμένες πολυεθνικές εταιρείες προσλαμβάνουν ή συνάπτουν συμβόλαια για περιορισμένες δυνάμεις που θα προστατέψουν το προσωπικό, τους πόρους ή τις υποδομές για το δικό τους συμφέρον. Μια ειρηνευτική δύναμη μπορεί να διατηρεί ουδέτερη θέση στην σύγκρουση. Μπορούν επίσης να υπάρχουν άτυπες ομάδες στρατιωτικής ισχύος. Επί παραδείγματι, οι τοπικές συμμορίες, οι ένοπλες πολιτοφυλακές και οι φορείς ιδιωτικής ασφαλείας ενδέχεται να είναι παράγοντες σε τοπικό επίπεδο.

2-23. Οι διοικητές και τα επιτελεία θα πρέπει να αναλύουν τις φίλες, τις ουδέτερες ή τις εχθρικές δυνάμεις, τόσο με ποιοτικά όσο και ποσοτικά κριτήρια. Ορισμένες πτυχές προς εξέταση περιλαμβάνουν-

- Την θέση των δυνάμεων στην εθνική και τοπική κυβερνητική δομή.
- Την γενική οργάνωση, την γενική εκπαίδευση και το γενικό δόγμα.
- Την οικονομική βάση (για να συμπεριλάβουν το σύστημα πιστώσεων).
- Τον αστυνομικό ρόλο στην εσωτερική ασφάλεια της χώρας.
- Την σχέση με τον πληθυσμό.
- Τον αντίκτυπο των λοιπών διεθνών δυνάμεων που ευρίσκονται ήδη εκεί ή ευρίσκοντο στο πρόσφατο παρελθόν.

Οι εκτιμήσεις αυτές είναι ιδιαίτερα σημαντικές αναφορικάς προς τους στασιαστές. Είναι ζωτικής σημασίας το να γνωρίζουμε τί είδους υποστήριξη παρέχουν οι ομάδες και οι πηγές, τόσο εντός της χώρας όπου διαδραματίζεται η σύρραξη όσο και εκτός αυτής (για παράδειγμα οικονομική υποστήριξη, υποστήριξη σε προσωπικό, υλικό και προβλέψεις), καθώς και με ποιές διαδικασίες ή οδούς το πράττουν αυτό. Οι εξεγέρσεις που συνεχίζουν να καλύπτουν τις πρωταρχικές τους ανάγκες είναι δύσκολο να ηττηθούν.

2-24. Η μία εχθρική δύναμη σε μια αντεξέγερση μπορεί να διαφέρει σε μεγάλο βαθμό από την άλλη. Μερικές μπορεί να βασίζονται σε κυτταρικές οργανώσεις, ενώ άλλες μπορεί να είναι πιο ιεραρχικές. Επί πλέον, ενδέχεται να υπάρχει ευρεία διακύμανση στις στρατιωτικές ικανότητες του εχθρού. Μερικές εξεγέρσεις μπορεί να έχουν ικανότητες για την διεξαγωγή επιθέσεων μεγάλης κλίμακος και καλά συντονισμένων επιθέσεων, οι οποίες ενδέχεται να ανταγωνίζονται τον στρατό του κυρίαρχου κράτους. Άλλες μπορεί να έχουν μικρότερες ικανότητες και είναι πιθανόν να στηρίζονται σε τακτικές δράσης μικρών μονάδων.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

2-25. Η οικονομική μεταβλητή συμπεριλαμβάνει ατομικές και ομαδικές συμπεριφορές που σχετίζονται με την πρόσβαση σε πόρους, καθώς και την παραγωγή, την κατανομή και την κατανάλωση των πόρων αυτών. Αυτές οι συμπεριφορές καθορίζουν τα κίνητρα και τα αντικίνητρα που ενθαρρύνουν ή αποθαρρύνουν οικονομικές αποφάσεις. Το άθροισμα αυτών των ατομικών και ομαδικών αποφάσεων ενδέχεται να καθορίσει την παραγωγή, την κατανομή και την κατανάλωση των οικονομικών πόρων. Τυπικώς, μια οικονομία νοείται το νόμισμα, τα αποθέματα, τα βασικά αγαθά, το τραπεζικό σύστημα και το εμπόριο υπό τον έλεγχο και την παρακολούθηση της κυβερνήσεως. Ωστόσο, οι μορφές παραοικονομίας, το εμπόριο ή η οικονομική ανταλλαγή έξω από το πλαίσιο των ελεγχόμενων από το κράτος ή των βασιζόμενων στο χρήμα συναλλαγών, μπορεί να είναι ίσης ή μεγαλύτερης σημασίας για την κατανόηση του επιχειρησιακού περιβάλλοντος, από τις επίσημες μορφές οικονομίας. Ενώ η παγκόσμια οικονομία συνεχίζει να γίνεται όλο και πιο αλληλοεξαρτωμένη, οι τοπικές οικονομίες παραμένουν σχετικώς ανεξάρτητες. Οι διαφορές αυτές επηρεάζουν σημαντικά τις πολιτικές επιλογές, συμπεριλαμβανομένων των αποφάσεων των ατόμων να στηρίζουν ή να ανατρέψουν την υπάρχουσα τάξη. Όταν οι διοικητές και τα επιτελεία αναλύουν μια τοπική οικονομία, λαμβάνουν υπ' όψιν και τις κυβερνητικές πολιτικές και το είδος της τοπικής οικονομίας.

2-26. Τα είδη της οικονομίας ποικίλλουν ευρέως. Κατά την εξέταση των οικονομικών δραστηριοτήτων οι διοικητές και τα επιτελεία προσπαθούν να κατανοήσουν την

αναφερόμενη σημασία των διαφόρων τομέων της οικονομίας. Η σύγκριση του ποσοστού της οικονομίας στον δημόσιο τομέα έναντι του ιδιωτικού τομέος, παρέχει κάποια κατανόηση στην δομή της οικονομίας. Επί πλέον, ο ιδιωτικός και ο δημόσιος τομέας, μπορούν ενδεχομένως να χωρισθούν σε διαφόρους τομείς ανάλογα με το είδος των δραστηριοτήτων. Η γεωργία, οι πρώτες ύλες, οι υπηρεσίες και άλλα είδη παραγωγής, διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στον καθορισμό της οικονομίας μιας περιοχής. Είναι σημαντικό να αναλύουμε τις κυβερνητικές πολιτικές. Η διαφθορά, το κράτος δικαίου και η μακροοικονομική πολιτική διαδραματίζουν κάποιον ρόλο στην δομή της τοπικής οικονομίας.

2-27. Ένας άλλος σημαντικός παράγοντας στην ανάλυση της οικονομικής δραστηριότητας είναι η παραοικονομία. Στα αδύναμα κράτη η κατανόηση της παραοικονομίας είναι το κλειδί για την παροχή πλήρους γνώσεως ενός επιχειρησιακού περιβάλλοντος. Η παραοικονομία είναι αυτές οι οικονομικές αλληλεπιδράσεις και ανταλλαγές που δεν αναγνωρίζονται, δεν ρυθμίζονται, δεν ελέγχονται ή δεν φορολογούνται από την κυβέρνηση ενός κράτους. Σε αυτήν την περίπτωση η παραοικονομία δεν ισούται πάντα με την παρανομία. Επί παραδείγματι, η μαύρη αγορά είναι μία μορφή παραοικονομίας που βασίζεται σε εγκληματικές δραστηριότητες, όπως ο εκβιασμός, το ξέπλυμα χρήματος, η πορνεία, η διακίνηση ναρκωτικών και το λαθρεμπόριο. Εξ ετέρου, οι υπαίθριες αγορές και τα συστήματα ανταλλαγής είναι νόμιμες δραστηριότητες, οι οποίες συμβάλλουν συχνά στην παραοικονομία. Σε κάθε χώρα υπάρχει μια ισορροπία μεταξύ της νομίμου οικονομίας και της παραοικονομίας. Στα «επιτυχημένα κράτη» η παραοικονομία μπορεί να είναι σχετικώς μικρή. Ωστόσο, στα «καταρρέοντα κράτη» η παραοικονομία ενδέχεται να αποτελεί την πλειονοψηφία του συνόλου των οικονομικών δραστηριοτήτων. Ο τοπικός πληθυσμός μπορεί να εξαρτάται από την παραοικονομία για να καλύψει τις περισσότερες από τις βασικές ανάγκες του. Είναι δύσκολο αλλά σημαντικό για τις αντεξεγερτικές δυνάμεις να αναπτύξουν τις γνώσεις τους στον τομέα των μορφών της παραοικονομίας (τόσο για τις νόμιμες όσο και για τις παράνομες). Λόγω του ότι ευρίσκονται έξω από την εποπτεία της κυβερνήσεως του κράτους που προσπαθεί να αντιμετωπίσει μια εξέγερση, οι στασιαστές μπορούν να εκμεταλλευθούν ακόμη και τις πτυχές της νομίμου οικονομίας ως πηγή χρηματοδότησεως. Η μαύρη αγορά, εξ ετέρου, πιθανώτατα να είναι ένας άμεσος αρωγός μιας εξεγέρσεως όσον αφορά τόσο την χρηματοδότηση όσο και την υλικοτεχνική υποστήριξη.

2-28. Οι αντεξεγερτικές δυνάμεις οφείλουν να εξετάζουν και άλλες μορφές παραοικονομίας. Οι περισσότεροι άνθρωποι εργάζονται, αγοράζουν και πωλούν σε αυτού του είδους την οικονομία, δραστηριοποιούμενοι εκτός του νομίμου πλαισίου, αλλά χωρίς να εμπλέκονται σε παράνομη ή εγκληματική δραστηριότητα (εκτός ίσως για φορολογικούς λόγους). Η ευαισθησία στους κανόνες της παραοικονομίας είναι κομμάτι ενδείξεως πολιτισμικής ευαισθησίας προς τον πληθυσμό και γενικώς στο υποβοηθούμενο κράτος. Παραδείγματα των κανόνων της παραοικονομίας περιλαμβάνουν τα κάτωθι:

- Οι άνθρωποι κερδίζουν το εισόδημα με πληρωμές χωρίς μετρητά όπως παροχές ή αγαθά.
- Οι άνθρωποι συχνά εκμεταλλεύονται την γη επί δεκαετίες (ή και επί μακρότερον) μέσω των παραδοσιακών δικαιωμάτων που χορηγούνται από τους αρχηγούς του χωριού και από τους άνευ νομικού τίτλου αρχηγούς.
- Οι άνθρωποι ενδέχεται να εργάζονται αμισθί (με ρυθμίσεις όπως η παραδοσιακή κατανομή οικιακής και γεωργικής εργασίας).

2-29. Επίσης, οι οικονομικές μεταβλητές συνδέονται με άλλα στοιχεία της κοινωνίας. Για παράδειγμα, η κυριότητα ή ο έλεγχος της γης και το χρέος υποδηλώνουν κάτι σχετικά με την δομή της εξουσίας εντός της κοινωνίας. Πολλές αναπτυσσόμενες κοινωνίες έχουν υψηλό βαθμό συγκεντρώσεως ιδιοκτησίας της γης, κάτι το οποίο μπορεί να λειτουργήσει ως

καταλύτης για κοινωνικές συγκρούσεις και δυσaráσκεια. Όποιος κατέχει ή ελέγχει γη, έχει και την δύναμη να την εκμεταλλευθεί για οικονομικό κέρδος. Η διατήρηση αυτής της ιδιοκτησίας ή αυτού του ελέγχου κατά την διάρκεια μιας εξεγέρσεως, δηλώνει τον βαθμό εξουσίας σε μια κοινωνία. Το ίδιο ισχύει και για το χρέος. Η ικανότητα εισπράξεως του χρέους υποδηλώνει ένα βαθμό εξουσίας σε μια κοινωνία. Η γη και το χρέος είναι παραδείγματα του πώς οι οικονομικοί παράγοντες συνδέονται με άλλους κοινωνικούς παράγοντες.

2-30. Εάν ο πληθυσμός θεωρεί τις οικονομικές συνθήκες άδικες, η έλλειψη οικονομικών ευκαιριών μπορεί να γίνει η αιτία της εξεγέρσεως. Στο πλαίσιο της συγκροτήσεως γνώσεων για το επιχειρησιακό περιβάλλον, οι αντεξεγερτικές δυνάμεις αξιολογούν τις τρέχουσες οικονομικές μεταβλητές, τις οικονομικές ευκαιρίες που είναι διαθέσιμες σε διαφορετικά τμήματα του πληθυσμού και την επίδραση που έχουν οι επιχειρήσεις των στασιαστών και των πολεμίων τους στην ικανότητα του πληθυσμού να καλύψει τις βασικότερες οικονομικές του ανάγκες. Η οικονομική επιβίωση, ιδιαίτερα σε μιαν περιοχή, όπου διαδραματίζεται μια εξέγερση, είναι για την οικογένεια μια πρόκληση, τόσο σημαντική και άμεση όσο σχεδόν και η σωματική ασφάλεια. Για αυτόν τον λόγο, οι αρχηγοί όλων των βαθμών της αντεξεγερτικής επιχειρήσεως (συμπεριλαμβανομένων των διμοιριών και των εταιρειών) πρέπει να αξιολογούν τις επιπτώσεις των στρατιωτικών επιχειρήσεων στα ακόλουθα απλά στοιχεία της οικονομικής ευημερίας των νοικοκυριών και των κοινοτήτων:

- Εισόδημα (συμπεριλαμβανομένης της ικανότητας για εξασφάλιση εισοδημάτων στο μέλλον).
- Περιουσιακά στοιχεία και ιδιοκτησία (χρησιμοποιούνται για την απόκτηση εισοδήματος).
- Εργασία (συμπεριλαμβανομένων παραδοσιακών μορφών μη αμειβόμενης εργασίας).

2-31. Οι διοικητές προσπαθούν να κατανοήσουν τον οικονομικό αντίκτυπο της παρουσίας της στρατιωτικής μονάδος σε μιαν περιοχή. Καλώς ή κακώς, η παρουσία μιας μονάδος στρατού ή ενός Σώματος των Πεζοναυτών, επηρεάζει τα συνήθη οικονομικά κίνητρα και αντικίνητρα για την ατομική συμπεριφορά. Η είσοδος ξένου πλούτου μπορεί να έχει απρόβλεπτες αρνητικές συνέπειες. Γι' αυτόν τον λόγο, η προσεκτική σκέψη και ο προσεκτικός σχεδιασμός είναι απαραίτητα στοιχεία για ένα έργο που αποσκοπεί το να έχει οικονομικό αντίκτυπο. Οι διοικητές μελετούν τον οικονομικό αντίκτυπο της αφίξεώς τους και της συνεχούς τους παρουσίας στην περιοχή των επιχειρήσεων. Επί πλέον, οι διοικητές και τα επιτελεία σταθμίζουν προσεκτικώς το κόστος και τα οφέλη που συνδέονται με το σύνολο της οικονομικής δραστηριότητας. Μερικοί παράγοντες προς εξέταση είναι:

- Οι προοπτικές της μακροπροθέσμου βιωσιμότητας.
- Η πιθανότητα πληθωρισμού στις τοπικές τιμές.
- Η αναστάτωση των φυσικών κινήτρων (όπως οι αγρότες να εγκαταλείπουν τα χωράφια για να εργαστούν σε ένα πρόγραμμα αποκομιδής σκουπιδιών).

KOINΩNIA

2-32. Η κοινωνική μεταβλητή περιγράφει την πολιτιστική, θρησκευτική και εθνοτική σύνθεση μέσα σε ένα επιχειρησιακό περιβάλλον και τις πεποιθήσεις, τις αξίες και τις συμπεριφορές της κοινωνίας. Η εις βάθος γνώση της κοινωνίας είναι θεμελιώδης για την κατανόηση της κοινωνικής μεταβλητής. Ως κοινωνία ορίζεται ένας πληθυσμός, του οποίου τα μέλη υπόκεινται στην ίδια πολιτική εξουσία, κατοικούν σε ένα κοινό έδαφος, έχουν μία κοινή κουλτούρα και μοιράζονται την αίσθηση ταυτότητας. Ωστόσο, καμμία κοινωνία δεν

είναι τελείως ομοιογενής. Μια κοινωνία έχει συνήθως μία κυρίαρχη κουλτούρα, αλλά μπορεί να έχει και δευτερεύουσες κουλτούρες. Διαφορετικές κοινωνίες ενδέχεται να μοιράζονται παρόμοιες κουλτούρες, όπως ο Καναδάς και οι Η.Π.Α. Οι κοινωνίες δεν είναι στάσιμες, αλλά μεταβάλλονται με δια της παρόδου του χρόνου.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

2-33. Η μεταβλητή της πληροφορίας περιγράφει την φύση, την έκταση, τα χαρακτηριστικά και τις επιδράσεις των ατόμων, των οργανώσεων και των συστημάτων που συλλέγουν, επεξεργάζονται και διαδίδουν πληροφορίες ή ενεργούν βάσει πληροφοριών. Το *περιβάλλον της πληροφορίας* είναι το σύνολο των ατόμων, των οργανώσεων και των συστημάτων που συλλέγουν, επεξεργάζονται και διαδίδουν πληροφορίες ή ενεργούν βάσει πληροφοριών (JP 3-13). Η εις βάθος γνώση των συστημάτων επικοινωνίας είναι σημαντική διότι επηρεάζουν τα διεθνή, εθνικά, περιφερειακά και τοπικά ακροατήρια. Οι στασιαστές χρησιμοποιούν συχνά την πληροφόρηση και την παραπληροφόρηση για να αποκτήσουν αξιοπιστία και νομιμοποίηση στα μάτια του πληθυσμού, ενώ ταυτοχρόνως υπονομεύουν τους αντιπάλους τους. Η γνώση του τρόπου επικοινωνίας των ανθρώπων και του παράγοντος που τους επηρεάζει σε καθημερινή βάση, είναι απαραίτητη. Αυτό είναι σημαντικό σε όλα τα επίπεδα. Επί παραδείγματι, ο εντοπισμός των κατά τόπους σημείων στα οποία συγκεντρώνεται κόσμος, είναι σημαντικός ώστε να κατανοηθεί ή να επηρεασθεί η διάδοση πληροφοριών, φημών και «κουτσομπολιών».

2-34. Το περιβάλλον της πληροφορίας αποτελείται από τρεις διαστάσεις: την φυσική, την ενημερωτική και την γνωστική. Η *γνωστική διάσταση* περιλαμβάνει τον νου του λήπτη αποφάσεων ή του συγκεκριμένου κοινού και είναι η διάσταση όπου οι άνθρωποι σκέπτονται, αντιλαμβάνονται, απεικονίζουν και αποφασίζουν. Η *ενημερωτική διάσταση* είναι ο τόπος όπου οι πληροφορίες συλλέγονται, επεξεργάζονται, αποθηκεύονται, διαδίδονται, εμφανίζονται και προστατεύονται με τα βασικά συστατικά του περιεχομένου και της ροής πληροφοριών. Η *φυσική διάσταση* αποτελείται από τα συστήματα, τα ανθρώπινα όντα (συμπεριλαμβανομένων των ιθυνόντων, των αρχηγών και των στρατιωτικών δυνάμεων) και την υποστηρικτική υποδομή που επιτρέπουν στους ιδιώτες και στις οργανώσεις να δημιουργήσουν επιδράσεις στην διεξαγωγή των επιχειρήσεων στα πεδία του αέρος, της ξηράς, της θαλάσσης, του διαστήματος και του κυβερνοχώρου σε πολλούς τομείς. (Βλπ. πίνακα 2-1.)

Πίνακας 2-1. Αλληλένδετες διαστάσεις του περιβάλλοντος των πληροφοριών

Διάσταση	Περιγραφή
Γνωστική διάσταση	- Υπάρχει στο μυαλό των ανθρώπων. - Αποτελείται από την ατομική και την συλλογική συνείδηση. - Είναι ο χώρος, όπου οι πληροφορίες χρησιμοποιούνται για την ανάπτυξη των αντιλήψεων και την λήψη αποφάσεων. - Τα σημαντικά χαρακτηριστικά περιλαμβάνουν τις αξίες, τις πεποιθήσεις, τις αντιλήψεις, την επίγνωση και την λήψη αποφάσεων.
Ενημερωτική διάσταση	- Δημιουργήθηκε από την αλληλεπίδραση της φυσικής και της γνωστικής διαστάσεως. - Είναι ο χώρος, όπου οι πληροφορίες συλλέγονται, υποβάλλονται σε επεξεργασία και διαδίδονται. - Τα σημαντικά χαρακτηριστικά είναι το περιεχόμενο και η ροή πληροφοριών.
Φυσική διάσταση	- Ο απτός, πραγματικός κόσμος. - Ο χώρος, όπου το περιβάλλον των πληροφοριών συμπίπτει με τον φυσικό κόσμο. - Αποτελείται από συγκεκριμένα άτομα, οργανώσεις, συστήματα πληροφόρησης καθώς και από τα φυσικά δίκτυα που τα συνδέουν. - Τα σημαντικά χαρακτηριστικά περιλαμβάνουν το έδαφος, τις καιρικές συνθήκες, πληροφορίες της πολιτικής υποδομής, τα μέσα ενημερώσεως, τον λαό και τρίτες οργανώσεις.

2-35. Οι τεχνολογικές εξελίξεις στον τομέα των επικοινωνιών προσφέρουν κάποιες μοναδικές εκτιμήσεις για τις εξεγέρσεις. Πρώτον, η διεθνής επικοινωνία είναι πιο εύκολη από ό,τι στο παρελθόν. Αυτό επιτρέπει στις εξεγέρσεις να επικοινωνούν με τις οργανώσεις που ευρίσκονται έξω από τον φυσικό τους έλεγχο. Η σύνδεση με την διασπορά ή με συμπαθούσες ομάδες, θα μπορούσε να είναι ζωτικής σημασίας για μια εξέγερση. Την ικανότητα της επικοινωνίας, ακολουθεί η ικανότητα κινήσεως πόρων και χρηματοδοτήσεως. Άλλωστε, οι επικοινωνίες δύνανται να είναι ζωτικής σημασίας για την εισαγωγή όπλων ή άλλων προμηθειών σε μια εξέγερση. Η παγκόσμια επικοινωνία μπορεί να είναι απαραίτητη για την αύξηση των στρατιωτικών ικανοτήτων μιας εξεγέρσεως, αυξάνοντας σημαντικά τον ρυθμό των επιχειρήσεων των στασιαστών και την ικανότητά τους να αλλάζουν τακτικές.

2-36. Στο επιχειρησιακό και τακτικό επίπεδο, οι επικοινωνίες επιτρέπουν τον αποτελεσματικό συντονισμό των επιθέσεων. Οι οργανισμοί μπορούν να επικοινωνούν μέσω κινητών τηλεφώνων, διαδικτύου, ή διαφόρων άλλων γρήγορων μέσων. Αυτό επιτρέπει τις συντονισμένες επιθέσεις μεγάλης κλίμακος, ακόμη, και από διασκορπισμένες οργανώσεις. (Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το περιβάλλον της πληροφορίας, βλπ. FM 3-13.)

ΥΠΟΔΟΜΗ

2-37. Η μεταβλητή των υποδομών αποτελείται από τις εγκαταστάσεις (κτίρια και εξοπλισμός), το προσωπικό και τις υπηρεσίες που απαιτούνται για την λειτουργία μιας

κοινότητας ή μιας κοινωνίας. Οι κοινωνίες έχουν διαφορετικές ανάγκες σε υποδομές. Επί παραδείγματι, η προσδοκία ως προς τις ώρες διαθέσιμης ηλεκτροδοτήσεως ποικίλλει ευρέως. Οι αντεξεγερτικές δυνάμεις προσπαθούν να κατανοήσουν τις ανάγκες υποδομών ώστε να ανταποκριθούν στις ανάγκες των χρηστών και όχι στις δικές τους.

2-38. Η μεταβλητή της υποδομής είναι αλληλένδετη με άλλες μεταβλητές. Επί παραδείγματι, η ανάπτυξη ενός συστήματος εθνικών οδών θα επηρεάσει την ικανότητα των ανθρώπων να μετακινούνται και να αλληλεπιδρούν. Η δημιουργία μιας κοινωνίας στην οποία οι άνθρωποι μπορούν εύκολα να κινηθούν με βάση τις οικονομικές τους ανάγκες ή απλές επιθυμίες, αυξάνει σημαντικώς τα είδη των ομάδων που θα συναντήσει ένας άνθρωπος. Αυτές οι αλληλεπιδράσεις και οι νέες σχέσεις μπορούν να αλλάξουν τον τρόπο με τον οποίον ένας άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον κόσμο και να αλλάξουν και τις αξίες αυτού του ανθρώπου. Ένα σύστημα επικοινωνίας, όπως ένα κυτταρικό δίκτυο, μπορεί να έχει την ίδια επίδραση. Αυτά τα συστήματα επιτρέπουν την επικοινωνία πέρα του τόπου κάποιου ατόμου καθώς και την μετάδοση νέων ιδεών και εννοιών.

2-39. Οι διοικητές και τα επιτελεία που διεξάγουν τις αντεξεγερτικές επιχειρήσεις πρέπει να εξετάζουν την σχέση μεταξύ των υποδομών και της οικονομικής μεταβλητής. Μια αποτελεσματική υποδομή, μπορεί να επιτρέπει την εύκολη μετακίνηση των ανθρώπων, των αγαθών και των ιδεών. Πολλές επιχειρήσεις απαιτούν την ύπαρξη υποδομών. Κι ενώ είναι αληθές πως ένας τοπικός πληθυσμός μπορεί να μη έχει την απαίτηση για ηλεκτρικό ρεύμα 24 ώρες την ημέρα, ένα εργοστάσιο παραγωγής ενδέχεται να το κάνει. Επί πλέον, οι υποδομές, όπως τα σχολεία, μπορούν να αυξήσουν το ανθρώπινο κεφάλαιο σε μια περιοχή και να δώσουν ώθηση στην οικονομική ανάπτυξη.

2-40. Η μεταβλητή της υποδομής, έχει επίσης επιπτώσεις και στην στρατιωτική μεταβλητή. Οι δυνάμεις του κράτους που ζητεί βοήθεια για να καταστείλει μια εξέγερση, μπορούν να χρησιμοποιούν ένα καλό σύστημα μεταφορών, αλλά το ίδιο μπορεί να κάνει και η εξέγερση. Το οδικό δίκτυο παρέχει ένα μέσον μεταφοράς για όλους, όχι μόνον για τον πληθυσμό και την κυβέρνηση. Επί πλέον, οι υποδομές μπορεί να είναι σημαντικές για τον πληθυσμό και για τον ρόλο της κυβερνήσεως στην διατήρηση του ελέγχου των πολιτών και της ασφαλείας. Η επίθεση στις υποδομές, ενδέχεται να υπονομεύσει την νομιμοποίηση της κυβερνήσεως σε μια περιοχή. Ωστόσο, και τουναντίον είναι εξ ίσου αληθές. Η επίθεση στις υποδομές ενδέχεται επίσης να υπονομεύσει την εξέγερση σε περίπτωση που ο πληθυσμός επιρρίψει τις ευθύνες στην εξέγερση και στραφεί προς την κυβέρνηση.

ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

2-41. Το φυσικό περιβάλλον περιλαμβάνει την γεωγραφία και τις τεχνητές κατασκευές, καθώς και το κλίμα και τις καιρικές συνθήκες σε μία περιοχή επιχειρήσεων. Το φυσικό περιβάλλον επηρεάζει τις τακτικές και τις επιχειρήσεις, τόσο των στασιαστών όσο και των αντιπάλων τους. Οι ακραίες συνθήκες, όπως σε χώρες που ευρίσκονται σε υψηλότερα υψόμετρα, μπορούν να δυσχεράνουν τα επαναστατικά κινήματα κατά την διάρκεια του χειμάνος. Οι κινήσεις και οι τακτικές οιασδήποτε στρατιωτικής δυνάμεως θα επηρεασθούν από το φυσικό περιβάλλον της περιοχής στην οποία διεξάγονται οι επιχειρήσεις. Το φυσικό περιβάλλον θα επηρεάσει τα κρησφύγετα των στασιαστών, την ικανότητά τους να κρύβουν τους πόρους καθώς και την ικανότητά τους να συγκεντρώνουν δυνάμεις. Η εις βάθος γνώση του φυσικού περιβάλλοντος είναι απαραίτητη για την κατανόηση της εξεγέρσεως.

2-42. Το φυσικό περιβάλλον σχετίζεται επίσης και με τις άλλες μεταβλητές. Μια ορεινή, περικλειστή χώρα θα δυσκολευθεί να κατασκευάσει την υποδομή που απαιτείται για το μεγάλης κλίμακος διεθνές εμπόριο. Επί πλέον, εάν το φυσικό περιβάλλον αποκλείει την δυνατότητα παραγωγής πλεονάσματος τροφίμων, είναι δύσκολο να αποσπασθεί αρκετό εργατικό δυναμικό σε άλλες πρωτοβουλίες. Αυτό ενδέχεται να εμποδίσει την ανάπτυξη μιας ιδιαιτέρως εξειδικευμένης οικονομίας. Μια αύξηση στην παραγωγή τροφίμων συχνά προηγείται μιας σημαντικής αυξήσεως της βιομηχανικής παραγωγής.

ΧΡΟΝΟΣ

2-43. Ο χρόνος περιγράφει την χρονική στιγμή και την διάρκεια των δραστηριοτήτων, εκδηλώσεων ή συνθηκών μέσα σε ένα επιχειρησιακό περιβάλλον, καθώς και το πώς οι διάφοροι φορείς σε ένα επιχειρησιακό περιβάλλον αντιλαμβάνονται τον χρόνο και την διάρκεια. Ο χρόνος έχει επίσης μιαν αλληλένδετη σχέση με τις άλλες μεταβλητές. Επί παραδείγματι, μια πολυεθνική συμμαχία ενδέχεται να εκλάβει τις προσπάθειές της σε μιαν αντεξέγερση ως περιορισμένες από τους εθνικούς στόχους ή από την πίεση της κοινής γνώμης. Άλλοις λόγους, οι εξωτερικοί παράγοντες μπορούν πάντοτε να εγκαταλείψουν μιαν αντεξέγερση. Εξ ετέρων, για το κράτος στο οποίο διαδραματίζεται η εξέγερση, οι στασιαστές και ο πληθυσμός που μάχονται, περιορίζονται λιγότερο από τον χρόνο από ό,τι μια πολυεθνική συμμαχία. Μια εξέγερση μπορεί να χρησιμοποιήσει την μεταβλητή του χρόνου προς όφελός της, ενώ η μεταβλητή του χρόνου λειτουργεί συνήθως ενάντια σε μια εξωτερική αντεξεγερτική δύναμη.

2-44. Ο χρόνος μπορεί επίσης να διαδραματίσει ένα ρόλο στην κοινωνική μεταβλητή. Οι συνεχιζόμενες συγκρούσεις επιβαρύνουν τις κοινωνίες. Οι πληθυσμοί μπορεί να αρχίσουν να ενδιαφέρονται λιγότερο για την ταραχή μιας συγκρούσεως και να ενδιαφέρονται περισσότερο για την απλή ειρήνη. Δια της παρόδου του χρόνου, ένας πληθυσμός μπορεί να ενδιαφέρεται περισσότερο για το ποιος είναι πιθανότερο να νικήσει μια εξέγερση παρά για το κίνητρο που έχει η κάθε πλευρά στην σύγκρουση αυτή. Οι αντεξεγερτικές δυνάμεις μπορεί επίσης να βλέπουν τον χρόνο να δουλεύει υπέρ τους ή και εναντίον τους.

ΜΕΤΑΒΛΗΤΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ

2-45. Κατά την παραλαβή μιας αποστολής, οι διοικητές «φιλτράρουν» τις πληροφορίες που κατηγοριοποιούνται από τις επιχειρησιακές μεταβλητές, σε σχετικές με την αποστολή πληροφορίες. Χρησιμοποιούν τις μεταβλητές της αποστολής, εν συνδυασμό προς τις επιχειρησιακές μεταβλητές για να βελτιώσουν τις γνώσεις τους σχετικά προς την κατάσταση και για να απεικονίσουν, να περιγράψουν και να κατευθύνουν τις επιχειρήσεις. Οι μεταβλητές της αποστολής είναι η αποστολή, ο εχθρός, η μορφολογία του εδάφους, οι καιρικές συνθήκες, τα διαθέσιμα στρατεύματα και οι διαθέσιμες ενισχύσεις, ο διαθέσιμος χρόνος και οι πολιτικές εκτιμήσεις. Εντός των μεταβλητών της αποστολής, οι πολιτικές εκτιμήσεις είναι μοναδικής σημασίας για την αντεξέγερση. Οι πολιτικές εκτιμήσεις είναι η επιρροή των τεχνητών υποδομών, των κοινωνικών θεσμών και οι δραστηριότητες των πολιτικών αρχηγών, των πληθυσμών και των οργανώσεων μέσα σε μια επιχειρησιακή περιοχή αναφορικά προς την διεξαγωγή των στρατιωτικών επιχειρήσεων. Οι πολιτικές εκτιμήσεις περιλαμβάνουν έξι χαρακτηριστικά που εκφράζονται στο βοήθημα μνήμης ASCOPE: τις περιοχές (areas), τις δομές (structures), τις ικανότητες (capabilities), τις

οργανώσεις (organizations), τον κόσμο (people) και τα γεγονότα (events). (Για πληροφορίες σχετικά με την χρήση του ASCOPE, βλπ. FM 2-01.3/MCRP 2-3A.)

2-46. Η τελειοποίηση των πληροφοριών για την αποστολή τους και για την συγκεκριμένη επιχειρησιακή περιοχή που κάνουν οι διοικητές, είναι απαραίτητη. Το ASCOPE μπορεί να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στον προσδιορισμό των δομών ή των γεγονότων που θα έχουν επίδραση στην περιοχή επιχειρήσεων μιας μονάδας. Ως εκ τούτου, το ASCOPE είναι ένα σημαντικό εργαλείο για την μονάδα για τον καθορισμό των σημαντικών πολιτικών εκτιμήσεων σε μια αντεξέγερση. Οι μονάδες σε μιαν αντεξέγερση χρησιμοποιούν το ASCOPE για να προσδιορίσουν και να βελτιώνουν συνεχώς τις γνώσεις τους για την επιχειρησιακή περιοχή δια της παρόδου του χρόνου. Οι διοικητές και τα επιτελεία εξετάζουν το ASCOPE από την πλευρά του πληθυσμού, των στασιαστών και των αντεξεγερτικών δυνάμεων. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό για τις αντεξεγερτικές επιχειρήσεις. (Για λεπτομερείς επεξηγήσεις του ASCOPE, βλπ. JP 3-57, FM 3-57, MCWP 3-33.1, και ADRP 2-0.)

Μετάφραση και μεταφραστικά σχόλια κύριων όρων

strategic: Ο όρος αυτός αφορά την στρατηγική και συναντάται με τις εξής μορφές:

- στρατηγικό πλαίσιο (τίτλος, Μέρος Πρώτο, 1-1)
- στρατηγικό περιβάλλον (Μέρος Πρώτο)
- στρατηγικές επιπτώσεις (Μέρος Πρώτο, 2-6)
- στρατηγικές αποφάσεις (Μέρος Πρώτο)
- στρατηγικούς στόχους / στρατηγικών στόχων (1-4, 1-40 / 1-7, 1-11)
- στρατηγικών επιλογών (1-4, 1-12)
- στρατηγική περιοχή (1-15)
- στρατηγικό κίνδυνο / στρατηγικού κινδύνου (1-15 / 1-21)
- στρατηγικό σχέδιο (1-52)
- στρατηγική σκέψη (1-66)
- στρατηγικές αρχές (1-77)
- στρατηγικών συνεπειών (1-91)
- στρατηγικές συνθήκες (2-1)
- στρατηγικές τάσεις (2-1)
- στρατηγική επίδραση (2-5)
- στρατηγική σημασία (Στην πρώτη παράγραφο του χωρίου για το «Επιχειρησιακό Περιβάλλον της Συνοικίας Άνμπαρ»)

operational environment: επιχειρησιακό περιβάλλον

insurgency: εξέγερση

tactical: Ο όρος αυτός αφορά την τακτική και συναντάται με τις εξής μορφές:

- τακτικές ενέργειες (Μέρος Πρώτο, 1-40)
- τακτικές δράσεις (1-10)
- τακτικής (1-15)
- τακτικό «ρίσκο» (1-37)
- τακτικής καταστάσεως (1-38)
- τακτικό επίπεδο (1-52, 2-2, 2-36)
- τακτικά κενά (1-57)
- τακτικές μονάδες / τακτικής μονάδος (1-81 / 2-13)
- τακτικών επιχειρήσεων (1-91)
- διοικητές του τακτικού επιτελείου (1-91)
- τακτικές αποστολές (1-91)

counterinsurgency: αντεξέγερση

counterinsurgency operation: αντεξεγερτική επιχείρηση

host nation: Ο συγκεκριμένος όρος αποδίδεται περιφραστικώς και όχι μονολεκτικώς διότι μέχρι στιγμής δεν υπάρχει κάποια επίσημη μονολεκτική μετάφραση και προς αποφυγήν με την κατά λέξιν μετάφραση «κράτος υποδοχής» το οποίον αναφέρεται σε κράτος υποδοχής προσφύγων.

- κράτος εντός του οποίου λαμβάνει χώρα η εξέγερση (1-1, 1-77, 2-15)
- στο εν λόγω κράτος (1-5)
- ένα κράτος στο οποίον λαμβάνει χώρα η εξέγερση (1-5, 1-22, 1-59)
- ένα κράτος στο οποίον λαμβάνουν χώρα εξεγέρσεις (1-85)

- του κράτους αυτού (1-5, 1-22, 1-35, 1-83, 1-92)
- του κράτους (1-29, 1-30, 1-31, 1-32, 1-38, 1-83)
- ενός κράτους (1-65)
- το προαναφερθέν κράτος (1-6)
- το εν λόγω κράτος (1-35, 1-45, 1-92)
- κράτους στο οποίο λαμβάνει χώρα η εξέγερση (1-7, 1-27)
- του κράτους το οποίο συνδράμουν στην καταστολή της εξεγέρσεως (1-8)
- μιας χώρας (1-17)
- το κράτος στο οποίο εκτυλίσσεται η εξέγερση (1-20, 1-54, 1-56, 1-78)
- του προαναφερθέντος κράτους (1-22, 1-26, 1-83, 1-92, 2-19)
- του εν λόγω κράτους (1-22, 1-83, 1-92)
- το κράτος αυτό (1-25)
- το κράτος (1-27, 1-60, 1-83)
- ένα κράτος (1-42, 1-63, 1-66)
- ένα τέτοιο κράτος (1-66)
- στο κράτος, όπου εκδηλώνεται μια εξέγερση (1-25, 1-73)
- στο κράτος, όπου εκδηλώνεται η εξέγερση (1-57)
- ένα κράτος που ζητεί βοήθεια για να καταστείλει μια εξέγερση (1-27)
- ένα κράτος που ζητεί βοήθεια για να καταστείλει την εξέγερση (1-34)
- ενός κράτους που ζητεί βοήθεια για να καταστείλει μια εξέγερση (2-40)
- του κράτους που προσπαθεί να αντιμετωπίσει μια εξέγερση (1-31, 1-66, 1-92, 2-27)
- του ανωτέρω κράτους (1-34)
- του κράτους στο οποίο διαδραματίζεται η εξέγερση (1-35, 1-42, 1-68, 1-83, 2-18, 2-21, 2-43)
- του κράτους το οποίο καλούνται να συνδράμουν στην καταστολή της εξεγέρσεως (1-37, 2-11)
- του κράτους το οποίο βοηθούν (1-45)
- του κράτους (1-48)
- του υποβοηθούμενου κράτους (1-47, 1-60, 2-28)
- το συγκεκριμένο κράτος (1-83)
- ενός κράτους να καταστείλει την εξέγερση που εκτυλίσσεται στο έδαφός του (2-19)
- κράτος-τόπος εξεγέρσεως (2-20, 2-22)
- του κυρίαρχου κράτους (2-24)

a whole-of-government: από το σύνολο της κυβερνήσεως

conventional warfare: συμβατικός πόλεμος

irregular warfare: ανορθόδοξος πόλεμος

legitimacy: νομιμοποίηση

insurgents: στασιαστές

counterinsurgents: αντεξεγερτικές δυνάμεις

commanders and staffs: οι διοικητές και τα επιτελεία

tasks: δράσεις

primary enablers: κύριοι παράγοντες

operational approach / operational approaches: επιχειρησιακή προσέγγιση (1-9, 1-13, 1-20, 1-77) / επιχειρησιακές προσεγγίσεις (1-12)

capability / capabilities: ικανότητα/ικανότητες . Είναι η κύρια μετάφραση του όρου αυτού. Στις συγκεκριμένες παραγράφους όμως, μεταφράζεται ως: -ισχύ επιβολής (1-21)
-στρατιωτικού δυναμικού (1-21)
-στρατιωτικών δυνάμεων (1-22)
-δυναμικό (1-48 και 1-58)
-δυνατότητες (1-51 και 1-91)

panhandle: στενή χερσόνησος

geographic combatant commanders: επιχειρησιακοί διοικητές με δικαιοδοσία περιοχής

security cooperation activities: δραστηριότητες συνεργασίας για την ασφάλεια

optimal strategy: βέλτιστη στρατηγική

joint force: διακλαδική δύναμη

land forces: δυνάμεις ξηράς

unified action: ενιαία δράση

requesting government: κυβέρνηση που υποβάλλει αίτημα

domestic intelligence apparatus: εγχώριες υπηρεσίες πληροφοριών

professional ethic: επαγγελματική δεοντολογία

moral basis: ηθική βάση

force multiplier: πολλαπλασιαστική ισχύος

ethical application of force: ηθική εφαρμογή της ισχύος

ethical leaders: αρχηγοί που τηρούν τους κανόνες δεοντολογίας

honorable service: ευδοκίμου υπηρεσίας (1-36)

lethal force: φονικής ισχύος (1-36)
φονική ισχύ (1-38)

lethal power: φονική ισχύς

warrior ethos: πολεμική αρετή

moral compass: ηθική πυξίδα

combat multiplier: πολλαπλασιαστής ισχύος

unity of command: ενότητα της διοικήσεως

political objectives: στόχοι πολιτικής . Αναφέρεται στους στόχους που έχει η πολιτική την οποία ακολουθεί ένα κράτος και όχι στους πολιτικούς στόχους που μπορεί να έχει το κυβερνών κόμμα.

area of operations: περιοχή των επιχειρήσεων. Για λόγους όμως αποφυγής της επαναλήψεως, αναφέρεται και ως «επιχειρησιακή περιοχή». Πιο συγκεκριμένα:

- επιχειρησιακή περιοχή (1-57, 2-45 και 2-46)
- στην επιχειρησιακή περιοχή (1-75)
- περιοχή επιχειρήσεων τους (1-76)
- περιοχής επιχειρήσεων (2-2, 2-12)
- περιοχή επιχειρήσεων (2-12, 2-14, 2-41, 2-46)
- περιοχή των επιχειρήσεων (2-31)
- της περιοχής στην οποία διεξάγονται οι επιχειρήσεις (2-41)

civilian response corps: σώμα πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως . Δεν υπάρχει επίσημη μετάφραση του συγκεκριμένου όρου και η εν λόγω απόδοση έγινε βάσει νοήματος.

country team: η ομάδα της χώρας

defense attaché: αμυντικός ακόλουθος

foreign area officers: αξιωματούχοι ξένης περιοχής

combatant commanders: επιχειρησιακών διοικητών

multinational forces: πολυεθνικές δυνάμεις

nongovernmental organizations: μη κυβερνητικές οργανώσεις

intergovernmental organization: διακυβερνητικός οργανισμός

biometric sensus: καταγραφή βιομετρικών δεδομένων

deadly force: φονική ισχύς

area of interest: ζώνη ενδιαφέροντος

corrupt and arbitrary personalistic rule: αυθαιρεσία και συγκέντρωση γύρω από τον ηγέτη

ΟΡΟΙ

γενικές πηγές πληροφοριών

Προϊόντα πληροφοριών ή/και οργανώσεις και δραστηριότητες που ενσωματώνουν όλες τις πηγές πληροφοριών για την παραγωγή της τελικής πληροφορίας. (JP 2-0)

περιοχή ενδιαφέροντος

Αυτή η περιοχή που απασχολεί τον διοικητή, και συμπεριλαμβάνει την ζώνη επιρροής, τις περιοχές πλησίον αυτής, και επεκτείνεται στο εχθρικό έδαφος. Η περιοχή αυτή περιλαμβάνει επίσης περιοχές οι οποίες έχουν καταληφθεί από εχθρικές δυνάμεις που θα μπορούσαν να θέσουν σε κίνδυνο την εκπλήρωση της αποστολής. (JP 3-0)

χώρος των επιχειρήσεων

Ένας επιχειρησιακός χώρος που ορίζεται από τον διοικητή της διακλαδικής δυνάμεως των δυνάμεων ξηράς και θαλάσσης, ο οποίος θα πρέπει να είναι αρκετά μεγάλος για να ολοκληρώσουν τις αποστολές τους και να προστατεύσουν τις δυνάμεις τους. (JP 3-0)

βιομετρικά στοιχεία

Η διαδικασία αναγνώρισεως ενός ατόμου βασιζόμενη σε ανατομικά, φυσιολογικά και συμπεριφοριστικά χαρακτηριστικά. (JP 2-0)

αντεξέγερση

Συνολικές πολιτειακές και στρατιωτικές προσπάθειες που αποσκοπούν στην ταυτόχρονη ήττα και αναχαίτιση της εξεγέρσεως και στην αντιμετώπιση των βαθύτερων αιτίων αυτής. (JP 3-24)

ομάδα (της) χώρας

Το ανώτερο, στο εσωτερικό της χώρας, σώμα συντονισμού και εποπτείας των Ηνωμένων Πολιτειών, που διευθύνεται από τον επικεφαλής της διπλωματικής αποστολής των Ηνωμένων Πολιτειών και αποτελείται από το ανώτερο μέλος κάθε αντιπροσωπευόμενου υπουργείου ή υπηρεσίας των Ηνωμένων Πολιτειών σύμφωνα με την επιθυμία του επικεφαλής της διπλωματικής αποστολής των Ηνωμένων Πολιτειών. (JP 3-07.4)

τελική κατάσταση

Το σύνολο των απαιτούμενων προϋποθέσεων που ορίζει την επίτευξη των στόχων του διοικητού. (JP 3-0)

περιβάλλον πληροφοριών

Το άθροισμα των ατόμων, των οργανώσεων και των συστημάτων που συλλέγουν, επεξεργάζονται, διαδίδουν ή ενεργούν (σύμφωνα με) πληροφορίες. (JP 3-16)

εξέγερση

Η οργανωμένη χρήση της υπονομεύσεως και της βίας για να καταλάβει, να καταργήσει ή να αμφισβητήσει τον πολιτικό έλεγχο μιας περιοχής. Η εξέγερση μπορεί επίσης να αναφέρεται στην ίδια την ομάδα. (JP 3-24)

διακυβερνητικός οργανισμός

Ένας οργανισμός που δημιουργείται από μια επίσημη συμφωνία μεταξύ δύο ή περισσότερων κυβερνήσεων σε παγκόσμια, περιφερειακή ή λειτουργική βάση για την προστασία και την προώθηση των κοινών εθνικών συμφερόντων των κρατών μελών. (JP 3-08)

εσωτερική άμυνα και ανάπτυξη

Το πλήρες φάσμα των μέτρων που λαμβάνονται από ένα έθνος για την προώθηση της επεκτάσεώς του και για να προστατεύσει τον εαυτό του από την ανατροπή, την ανομία, την εξέγερση, την τρομοκρατία και άλλες απειλές για την ασφάλειά του. (JP 3-22)

άτακτος πόλεμος

Μια βίαιη πάλη μεταξύ κρατικών και μη κρατικών δρώντων για νομιμότητα και επιρροή στον αντίστοιχο πληθυσμό (/στους αντίστοιχους πληθυσμούς). (JP 1)

βοήθεια έθνους

Βοήθεια που παρέχεται σε ένα έθνος από ξένες δυνάμεις εντός της επικρατείας αυτού του έθνους και που βασίζεται σε από κοινού συναφθείσες συμφωνίες μεταξύ των εθνών. (JP 3-0)

μη κυβερνητική οργάνωση

Μια ιδιωτική, αυτοδιοικούμενη, μη κερδοσκοπική οργάνωση αφιερωμένη στην ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου· ή/και στην προώθηση της εκπαίδευσης, της υγειονομικής περιθάλψεως, της οικονομικής αναπτύξεως, της προστασίας του περιβάλλοντος, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την επίλυση των διενέξεων· ή/και στην καθιέρωση των δημοκρατικών θεσμών και της κοινωνίας των πολιτών. (JP 3-08)

επιχειρησιακή προσέγγιση

Μια περιγραφή των γενικών δράσεων τις οποίες πρέπει να λάβει η δύναμη, ώστε να μετατρέψει τις τρέχουσες συνθήκες στις επιθυμητές κατά την τελική κατάσταση. (JP 3-0)

επιχειρησιακό περιβάλλον

Μια σύνθεση των όρων, των συνθηκών και των επιδράσεων που επηρεάζει την χρήση των δυνατοτήτων και στηρίζεται στις αποφάσεις του διοικητού. (JP 3-0)

δημόσιες σχέσεις

Εκείνες οι δραστηριότητες δημοσίων πληροφοριών, πληροφοριών εντολών και κοινοτικής δεσμεύσεως, οι οποίες στρέφονται τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό κοινό, συνοδευόμενες από το Υπουργείο Αμύνης. (JP 3-61)

κανόνες εμπλοκής

Οδηγίες που εκδίδονται από την αρμόδια στρατιωτική αρχή και σκιαγραφεί τις συνθήκες και τους περιορισμούς υπό τους οποίους οι δυνάμεις των Ηνωμένων Πολιτειών θα ξεκινήσουν ή/και θα συνεχίσουν την εμπλοκή σε μάχη με άλλες δυνάμεις που έχουν

αντιμετωπίσει. (JP 1-04)

δύναμη συνδρομής για την ασφάλεια

Οι δραστηριότητες του Υπουργείου Αμύνης οι οποίες συμβάλλουν στην ενιαία δράση της κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών για να στηρίζουν την ανάπτυξη της ικανότητας και της ισχύος των ξένων δυνάμεων ασφαλείας και των θεσμών που τις στηρίζουν. (JP 3-22)

κοινό-στόχος

Ένα άτομο ή μία ομάδα η οποία επιλέγεται για άσκηση επιρροής. (JP 3-13)

ενιαία δράση

Ο συγχρονισμός, ο συντονισμός ή/και η ενσωμάτωση των δραστηριοτήτων των κυβερνητικών και των μη κυβερνητικών φορέων με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις για να επιτύχουν την ενότητα της προσπάθειας. (JP 1)

ενότητα διοικήσεως

Η λειτουργία όλων των δυνάμεων υπό μόνον ένα αρμόδιο διοικητή, ο οποίος έχει την απαραίτητη εξουσιοδότηση να κατευθύνει και να χρησιμοποιεί αυτές τις δυνάμεις κατά την επίδιωξη ενός κοινού σκοπού. (JP 3-0)

ενότητα της προσπάθειας

Συντονισμός και συνεργασία προς κοινούς στόχους, ακόμη κι εάν οι συμμετέχοντες δεν είναι κατ'ανάγκη μέρος της ίδιας διοικήσεως ή του ιδίου οργανισμού, που είναι το προϊόν της επιτυχημένης ενιαίας δράσεως. (JP 1)

ΓΛΩΣΣΑΡΙ ΟΡΩΝ

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
Strategic Objectives	Στρατηγικοί στόχοι	1-4. ...to accomplish strategic objectives για να επιτύχουν τους στρατηγικούς (τους) στόχους.
Operational Environment	Επιχειρησιακό περιβάλλον	1-14. In some instances an operational environment ... Σε ορισμένες περιπτώσεις, ένα επιχειρησιακό περιβάλλον ...
Insurgency	Εξέγερση	1-2. ... in addressing the root causes of the insurgencyνα αντιμετωπίσει τις βασικές αιτίες της εξεγέρσεως .
Tactical level	Τακτικό επίπεδο	2-2. Whether operating at the operational or tactical level ... Είτε δρουν σε επιχειρησιακό είτε σε τακτικό επίπεδο ...
Counterinsurgency	Αντεξέγερση	1-3. Counterinsurgency is comprehensive civilian and military efforts... Η αντεξέγερση είναι οι ολοκληρωμένες πολιτικές και στρατιωτικές προσπάθειες...
Counterinsurgency operation	Αντεξεγερτική Επιχείρηση	1-11. ...this manual provides a doctrinal framework for counterinsurgency operations .

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
		Αυτό το εγχειρίδιο παρέχει το θεωρητικό πλαίσιο για τις αντεξέγερτικές επιχειρήσεις...
Host nation (i)	κράτος εντός του οποίου λαμβάνει χώρα μια εξέγερση	1-77. Whether the U.S. is enabling a host nation ... Είτε οι Η.Π.Α. βοηθούν ένα κράτος εντός του οποίου λαμβάνει χώρα μια εξέγερση
Host nation (ii)	στο κράτος όπου εκδηλώνεται η εξέγερση,	1-73. Depending on their mandate, they can support critical host-nation government functions ... Αναλόγως προς την εξουσιοδότησή τους, μπορούν να υποστηρίξουν κρίσιμες ενέργειες της κυβερνήσεως του κράτους όπου εκδηλώνεται μια εξέγερση...
Host nation (iii)	κράτος-τόπος εξεγέρσεως	2-20. Even in cases where a host nation appears to have... Ακόμα και σε περιπτώσεις όπου ένα κράτος-τόπος εξεγέρσεως φαίνεται να έχει...
A whole-of-government	Από το σύνολο της κυβερνήσεως	1-2. ... demands a whole-of-government approach. ... απαιτεί μια προσέγγιση από το σύνολο της κυβερνήσεως .
Conventional warfare	Συμβατικός πόλεμος	1-3. In conventional warfare , there are clear determinants of victory. Στον συμβατικό πόλεμο , υπάρχουν σαφείς καθοριστικοί παράγοντες νίκης..

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
Irregular warfare	Ανορθόδοξος πόλεμος	1-2. Irregular warfare favors indirect approaches... Ο ανορθόδοξος πόλεμος ευνοεί τις έμμεσες προσεγγίσεις...
Legitimacy	Νομιμοποίηση	1-27. The population of a particular society determines who has legitimacy to establish the rules and the government for that society. Ο πληθυσμός μιας συγκεκριμένης κοινωνίας καθορίζει το ποιος έχει την νομιμοποίηση να καθορίσει τους κανόνες και την κυβέρνηση γι' αυτήν την κοινωνία..
Insurgents	Στασιαστές	1-18. If an insurgency develops, it will require resources to defeat the insurgents . Αν μια εξέγερση αναπτυχθεί, θα χρειασθούν πόροι για να κατασταλούν οι στασιαστές .
Counterinsurgents	Αντεξεγερτικές δυνάμεις	1-10. ... on how counterinsurgents may organize tactical tasks... ...για το πώς οι αντεξεγερτικές δυνάμεις μπορούν να οργανώσουν τις τακτικές τους δράσεις...
Commanders and staffs	Διοικητές και επιτελεία	1-14. Commanders and staffs must assess the possibility of an insurgency in any operational environment... Οι διοικητές και τα επιτελεία πρέπει να αξιολογήσουν την πιθανότητα μιας εξεγέρσεως σε οποιοδήποτε επιχειρησιακό περιβάλλον...
Tasks	Δράσεις	1-8. ...the Army and Marine Corps may play a supporting role by performing security cooperation tasks .

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
		... ο στρατός και το Σώμα των Πεζοναυτών μπορεί να διαδραματίσουν ένα υποστηρικτικό ρόλο με το να εκτελούν τις δράσεις συνεργασίας για την ασφάλεια.
Primary enablers	Κύριοι Παράγοντες	1-8. ...while the U.S. uses other instruments of national power as the primary enablers of a host nation. ... εν όσω οι Η.Π.Α. χρησιμοποιούν άλλα μέσα ασκήσεως εθνικής εξουσίας ως κύριους παράγοντες του κράτους, το οποίο. συνδράμουν στην καταστολή της εξεγέρσεως.
Operational approach	Επιχειρησιακή προσέγγιση	1-13. Commanders may find their operational approach is mainly direct, indirect, or a mixture of both. Οι διοικητές μπορεί να θεωρήσουν ότι η επιχειρησιακή προσέγγισή τους είναι κατά κύριο λόγο άμεση, έμμεση, ή συνδυασμός αυτών των δύο.
Capability	Ικανότητα	1-14. In this environment, the U.S. may make a decision to use some type of military capability . Σε αυτό το περιβάλλον οι Η.Π.Α. μπορεί να αποφασίσουν να χρησιμοποιήσουν κάποιας μορφής στρατιωτική ικανότητα .
Geographic combatant commanders	Επιχειρησιακοί διοικητές με δικαιοδοσία περιοχής	1-11. ... geographic combatant commanders employ theater strategy to align and shape efforts... ...οι επιχειρησιακοί διοικητές με δικαιοδοσία περιοχής , χρησιμοποιούν την (επιχειρησιακή) στρατηγική θεάτρου για να ευθυγραμμίσουν .
Security cooperation activities	Δραστηριότητες συνεργασίας για την ασφάλεια	1-17. If the U.S. is performing security cooperation activities in a country...

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
		Εάν οι Η.Π.Α. πραγματοποιούν δραστηριότητες συνεργασίας για την ασφάλεια σε μια χώρα...
Optimal strategy	Βέλτιστη στρατηγική	1-12. ...to decide the optimal strategy to meet the security needs of the U.S.για να αποφασίσουν την βέλτιστη στρατηγική για να ανταποκριθούν στις ανάγκες ασφαλείας των Η.Π.Α. ...
Joint force	Διακλαδική δύναμη	1-12. The joint force provides a range of capabilities that it integrates into the overall strategy. Η διακλαδική δύναμη παρέχει ένα φάσμα ικανοτήτων, το οποίο ενσωματώνει στην συνολική στρατηγική.
Land forces	Χερσαίες Δυνάμεις	1-15. ...the President may deploy land forces to counter an insurgency and restore stability. ... ο Πρόεδρος μπορεί να αποστείλει χερσαίες δυνάμεις για να αντιμετωπίσουν την εξέγερση και να αποκαταστήσουν την σταθερότητα..
Unified action	Ενιαία δράση	1-34. Unified action is essential for all types of involvement in any counterinsurgency. Η ενιαία δράση είναι απαραίτητη για όλους τους τύπους της συμμετοχής σε οποιαδήποτε αντεξέγερση.
Requesting government	Κυβέρνηση που υποβάλλει αίτημα	1-16. When a requesting government is capable and functioning, the U.S. can offer a wide range of capabilities. Όταν μια κυβέρνηση που υποβάλλει ένα τέτοιο αίτημα είναι ικανή και λειτουργεί, οι Η.Π.Α. μπορούν να

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
		προσφέρουν ένα ευρύ φάσμα ικανοτήτων.
Domestic intelligence apparatus	Εγχώριες υπηρεσίες πληροφοριών	1-33. Many states and insurgencies have used domestic intelligence apparatus ... Πολλά κράτη και πολλές εξεγέρσεις έχουν χρησιμοποιήσει εγχώριες υπηρεσίες πληροφοριών ...
Professional ethic	Επαγγελματική δεοντολογία	1-36. Army and Marine Corps leaders should clearly understand how adherence to a professional ethic ... Οι αρχηγοί του στρατού και του Σώματος των Πεζοναυτών θα πρέπει να κατανοήσουν ξεκάθαρα το πώς η προσήλωση στην επαγγελματική δεοντολογία ...
Moral basis	Ηθική βάση	1-36. ...provides the moral basis for unified action... ... παρέχει την ηθική βάση για την ενιαία δράση...
Force multiplier	Πολλαπλασιαστής ισχύος	1-36. ...how it becomes a force multiplier in all operations. ...το πώς μετατρέπεται σε ένα πολλαπλασιαστή ισχύος σε όλες τις επιχειρήσεις.
Ethical application of force	Ηθική εφαρμογή της ισχύος	1-36. ...are framed by the disciplined, ethical application of forceπλαισιώνονται από την πειθαρχημένη, ηθική εφαρμογή της ισχύος .
Ethical leaders	Αρχηγοί που τηρούν τους κανόνες δεοντολογίας	1-36. Effective, ethical leaders must communicate... Οι αποτελεσματικοί αρχηγοί που τηρούν τους κανόνες δεοντολογίας

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
		πρέπει να κοινωνούν...
Honorable service	Ευδόκιμος υπηρεσία	1-36. This instills in them the concept of honorable service ... Αυτό ενσταλάζει μέσα τους την έννοια της ευδοκίμου υπηρεσίας ...
Lethal force	Φονική ισχύς	1-36. Unified action requires the judicious use of lethal force ... Η ενιαία δράση απαιτεί την συνετή χρήση φονικής ισχύος ...
Lethal power	Φονική ισχύς	1-36. ...Soldiers and Marines cannot afford to misuse the lethal power provided to them by the U.S. government. ... οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες δεν έχουν την πολυτέλεια να καταχραστούν την φονική ισχύ που τους παρέχεται από την αμερικανική κυβέρνηση .
Warrior Ethos	Πολεμική αρετή	1-37. Accepting prudent risk is an essential part of the warrior ethos and an obligation of honorable service. Η αποδοχή της λελογισμένης αναλήψεως κινδύνου αποτελεί σημαντικό μέρος της πολεμικής αρετής , υποχρέωση ευδοκίμου υπηρεσίας στις ένοπλες δυνάμεις.
Moral compass	Ηθική πυξίδα	1-4. Those in leadership positions must provide the moral compass for their subordinates... Αυτοί οι οποίοι ευρίσκονται σε αρχηγικές θέσεις πρέπει να παρέχουν την ηθική πυξίδα στους υφισταμένους τους...

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
Combat multiplier	Πολλαπλασιαστής ισχύος	1-40. U.S. forces must use the combat multiplier of seeking and maintaining the moral high ground in a counterinsurgency. Οι αμερικανικές δυνάμεις πρέπει να χρησιμοποιήσουν ως πολλαπλασιαστή ισχύος την αναζήτηση και διατήρηση του ηθικού πλεονεκτήματος σε υψηλό επίπεδο σε μια αντεξέγερση.
Unity of command	Ενότητα της διοικήσεως	1-49. Where possible, counterinsurgency leaders achieve unity of command by establishing and maintaining formal command or support relationships. Όπου είναι δυνατόν, αρχηγοί των συμμετεχόντων στην αντεξέγερση, επιτυγχάνουν την ενότητα της διοικήσεως με την δημιουργία και την διατήρηση της επισήμου εντολής ή με την στήριξη των σχέσεων.
Political Objectives	Στόχοι πολιτικής	1-42. Therefore, these political objectives include eliminating the root causes of the insurgency. . Ως εκ τούτου, αυτοί οι στόχοι πολιτικής περιλαμβάνουν την εξάλειψη των βαθύτερων αιτίων της εξεγέρσεως.
Area of operations	Περιοχή των επιχειρήσεων	2-12. An area of operations is an operational area defined by the joint force commander for land and maritime forces... Μια περιοχή επιχειρήσεων, είναι μια επιχειρησιακή περιοχή που ορίζεται από τον διοικητή της διακλαδικής δυνάμεως των χερσαίων και ναυτικών δυνάμεων...

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
Civilian response corps	Σώμα πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως	1-64. The civilian response corps also maintains standby members. Το σώμα πολιτοφυλακής ταχείας αντιδράσεως διατηρεί επίσης εφέδρους.
Country team	Ομάδα (της) χώρας	1-65. As permanently established interagency organizations, country teams represent a priceless counterinsurgency resource. Όπως έχουν οριστικοποιηθεί οι οργανώσεις μεταξύ των διαφόρων φορέων, έτσι και οι ομάδες χώρας αποτελούν ένα ανεκτίμητης αξίας αντεξεγερτικό πόρο.
Defense attaché	Αμυντικός ακόλουθος	1-65. The defense attaché provides important links to the country team for the commander. Ο αμυντικός ακόλουθος παρέχει σημαντικούς συνδέσμους στην ομάδα της χώρας για τον κυβερνήτη.
Foreign area officers	Αξιωματούχοι ξένης περιοχής	1-66. ... foreign area officers can be critical in helping to integrate various capabilities... ... οι αξιωματούχοι ξένης περιοχής ενδέχεται να είναι ζωτικής σημασίας για την ενσωμάτωση των διαφόρων ειδών ικανοτήτων...
Combatant commanders	Επιχειρησιακοί διοικητές	1-66. ...foreign area officers serve as key advisors to ambassadors and combatant commandersοι αξιωματούχοι ξένης περιοχής χρησιμεύουν ως βασικοί σύμβουλοι των πρεσβευτών και των επιχειρησιακών διοικητών .
Multinational forces	Πολυεθνικές δυνάμεις	1-92. In the situation of U.S. and multinational forces committed to

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
		assisting a host-nation government... Στην περίπτωση των Η.Π.Α. και των πολυεθνικών δυνάμεων που συμμετέχουν στην παροχή βοήθειας στην κυβέρνηση ενός κράτους που προσπαθεί να αντιμετωπίσει μια εξέγερση...
Nongovernmental organizations	Μη κυβερνητικές οργανώσεις	1-69. A nongovernmental organization is a private, self-governing, not-for-profit organization... Μία μη κυβερνητική οργάνωση είναι ένας ιδιωτικός, αυτοδιοικούμενος, μη κερδοσκοπικός οργανισμός...
Intergovernmental organization	Διακυβερνητικός οργανισμός	1-74. An intergovernmental organization is an organization created by a formal agreement between two or more governments on a global, regional, or functional basis... Ένας διακυβερνητικός οργανισμός είναι ένας οργανισμός που εδημιουργήθη από μια επίσημη συμφωνία μεταξύ δύο ή περισσότερων κυβερνήσεων σε μια παγκόσμια, περιφερειακή ή λειτουργική βάση...
Biometric census	Καταγραφή βιομετρικών δεδομένων	1-84. ...and biometric census may assist in identifying... ...και της καταγραφής βιομετρικών δεδομένων, μπορεί να βοηθήσει στον εντοπισμό...
Deadly force	Φονική ισχύς	1-89. ...including the use of deadly force when such force is necessary... ...συμπεριλαμβανομένης της χρήσεως φονικής ισχύος όταν αυτή η ισχύς είναι απαραίτητη...
Area of interest	Ζώνη ενδιαφέροντος	2-14. The area of interest is that area

Αγγλικά	Ελληνικά	Παραπομπή
		of concern to the commander... Η ζώνη ενδιαφέροντος , είναι η περιοχή ενδιαφέροντος του κυβερνήτου...
Corrupt and arbitrary personalistic rule	Αυθαιρεσία και συγκέντρωση γύρω από τον ηγέτη	2-19. Government is involved in corrupt and arbitrary personalistic rule . Η διακυβέρνηση χαρακτηρίζεται από διαφθορά, αυθαιρεσία και συγκέντρωση γύρω από τον ηγέτη .

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ

PART ONE

Strategic and Operational Context

When the United States (U.S.) conducts or supports counterinsurgency operations, it does so in a unique strategic and operational environment. While this is true for all operations, this is of particular importance when the U.S. is countering an insurgency. Tactical actions often have strategic effects in a counterinsurgency. This makes it essential to understand both the strategic and operational context when countering an insurgency. In this manual, part one provides an overview for commanders and staff to understand the environment and context of an insurgency and the decision to counter that insurgency. Chapter 1 provides the strategic context of a counterinsurgency. When the U.S. becomes involved in a counterinsurgency, policy and strategic decisions affect operations. Chapter 2 provides an overview of an operational environment and operational variables. In a counterinsurgency, there are unique considerations that operators and planners consider. Of particular importance in a counterinsurgency is culture.

Chapter 1

Understanding the Strategic Context

1-1. Any decision by the President to commit United States (U.S.) forces must be understood within the larger sphere of U.S. policy. Soldiers and Marines must first understand the strategic context that the U.S. is acting in to best plan, prepare, conduct, and assess a counterinsurgency operation to protect national interests. Countering an insurgency should incorporate previous or continuing security cooperation efforts and other activities, U.S. and host-nation objectives, and U.S. and host-nation whole-of-government efforts to address the root causes of the conflict. (For more information on root causes, see paragraphs 4-14 through 4-22.) Despite its irregular nature and generally less intense level of combat, counterinsurgency may be just as critical to U.S. vital interests as conventional warfare.

1-2. *Irregular warfare* is a violent struggle among state and non-state actors for legitimacy and influence over the relevant population(s) (JP 1). Irregular warfare favors indirect approaches, though it may employ the full range of military and other capacities in order to erode an adversary's power, influence, and will. Because of its irregular nature, U.S. involvement in a counterinsurgency demands a whole-of-government approach. Defeating an insurgency requires a blend of both civilian and military efforts that address both assisting the host-nation government in defeating the insurgents on the battlefield and enabling the host nation in addressing the root causes of the insurgency. Moreover, after large scale combat or in an ungoverned space, there may not be a functioning host-nation government. In those cases, U.S. forces must work with population groups in the area and enable them to build governmental capacity. In either case, U.S. civilian and military participants in counterinsurgency cannot compensate for lack of will, acceptance of corruption, or counterproductive behavior on the part of the supported government or the population.

1-3. Insurgency in the most basic form is a struggle for control and influence, generally from a position of relative weakness, outside existing state institutions. Insurgencies can exist apart from or before, during, or after a conventional conflict. Elements of a population

often grow dissatisfied with the status quo. When a population or groups in a population are willing to fight to change the conditions to their favor, using both violent and nonviolent means to affect a change in the prevailing authority, they often initiate an insurgency. An *insurgency* is the organized use of subversion and violence to seize, nullify, or challenge political control of a region. Insurgency can also refer to the group itself (JP 3-24). *Counterinsurgency* is comprehensive civilian and military efforts designed to simultaneously defeat and contain insurgency and address its root causes (JP 3-24). Warfare remains a clash of interests and will between organized groups characterized by the use of force. In conventional warfare, there are clear determinants of victory. However, achieving victory for an insurgent may depend less on defeating an armed opponent and more on a group's ability to garner support for its political interests (often ideologically based) and to generate enough violence to achieve political consequences.

1-4. Counterinsurgency is not a substitute for strategy. When counterinsurgents attempt to defeat an insurgency, they perform a range of diverse methods intended to counter an insurgency. Commanders must effectively arrange these diverse methods in time and space to accomplish strategic objectives. The U.S. can use a range of methods to aid a host nation or group in defeating an insurgency. The various combinations of these methods with different levels of resourcing provide the U.S. with a wide range of strategic options to defeat an insurgency. The strategy to counter an insurgency is determined by the ends the U.S. wishes to achieve, the ways it wishes to achieve those ends, and the resources or means it uses to enable those ways. (See paragraphs 1-10 through 1-13 for more information on strategy.)

1-5. There is a spectrum of involvement in countering an insurgency. The U.S. could enable a host nation by not providing forces that are directly involved in securing the population or attacking the insurgents. For example, the U.S. could provide training or intelligence support to a host nation. Moreover, even if the U.S. is directly involved in defeating the insurgency, its primary role can be only to enable a host nation. A host nation may be capable of providing civil control and security. The U.S. commander can integrate a force into the host-nation's efforts that provides a force to perform direct action or fires provided by airpower or field artillery. U.S. involvement can range from a modest and supporting commitment to a major ground force commitment that may, for a time, take the role of primary counterinsurgent force while host-nation forces become better able to take on that role themselves.

1-6. Ideally, the host nation is the primary actor in defeating an insurgency. Even in an insurgency that occurs in a country with a nonfunctioning central government or after a major conflict, the host nation must eventually provide a solution that is culturally acceptable to its society and meets U.S. policy goals. The conclusion of any counterinsurgency effort is primarily dependent on the host nation and the people who reside in that nation. Ultimately, every society has to provide solutions to its own problems. As such, one of the Army and Marine Corps' primary roles in counterinsurgency is to enable the host nation.

1-7. A counterinsurgency can occur as part of a major combat operation, but it often occurs without a major conflict. For example, an external threat may sponsor an insurgency, and this could be part of an effort to attain other strategic objectives. As such, the objectives of a counterinsurgency must be contextual to that insurgency. Creating objectives that are relevant to a particular insurgency is essential to defeating that insurgency. Effective counterinsurgency requires clearly defined and obtainable objectives that result in an end state acceptable to the host-nation government, the populace, and the governments providing forces. When the U.S. directly involves itself in a

counterinsurgency, stability may be essential. Although all tasks executed to establish the conditions to reach a desired end state are significant, stability operations may be critical in a counterinsurgency. (The Army understands all operations are made up of offensive, defensive, and stability tasks. See ADRP 3-07 and FM 3-07 for more information on operations focused on stability.)

1-8. The military role should be coordinated with the other instruments of national power that include diplomatic, informational, and economic parts. The Army and Marine Corps are only part of the instruments of national power that the U.S. can use to counter an insurgency. At times, they may be used in a supporting role. For example, Soldiers and Marines may be withdrawn from active counterinsurgency efforts while the U.S. uses other instruments of national power as the primary enablers of a host nation. In such cases, the Army and Marine Corps may play a supporting role by performing security cooperation tasks.

1-9. The Laos insurgency highlights the unique nature of an insurgency. This insurgency took place in the context of Vietnam. Here, internal groups with various interests and outside groups from North Vietnam and the U.S. created a unique context for the Laos insurgency. Moreover, the corrupt and ineffective host government was not able to wage its own counterinsurgency campaign effectively. To effectively counter the insurgency in Laos, the U.S. needed an operational approach that would work in that environment, if a successful operational approach were possible. Unfortunately, U.S. forces failed to create an effective strategy to counter the insurgency in Laos. Thus, the U.S. government failed to find the needed ways and means to meet the policy goal.

The Laos Insurgency

Lamented as “the forgotten war,” the insurgency in Laos was heavily influenced (and often overshadowed) by the conflict in neighboring Vietnam. A victim of geography, half-hearted fighting between the different factions in Laos may well have worked itself out in a lasting compromise if not for pressure from North Vietnamese communists to control areas of Laos for the infiltration of men and materiel into South Vietnam (along the Ho Chi Min trail) and U.S. efforts to oppose communist presence and influence.

Beginning in earnest in 1959, fighting pitted variously rightist Royal Lao forces supported by Hmong guerillas against the leftist Pathet Lao (indigenous communists) and their North Vietnamese supporters. These participants were at times joined by other players, including U.S. advisors, Filipino troops, U.S. air power, Thai commandos and artillery formations, as well as “neutralist” Lao forces. During the period of conflict, Laos was underdeveloped in every way, including its government, its economy, and its military. The government and military were corrupt and ineffective and the economy was wholly dependent on outside support.

As the United States became more invested in Vietnam, it also increased support to Laos; by the end of 1955, the U.S. provided 100% of the Lao military budget. North Vietnamese backers of the Pathet Lao sought to grow that force, supporting a significant recruiting campaign and sending many of the recruits to North Vietnam for schooling and training. This led to greater investment by the U.S. in materiel and training for government forces, and included, beginning in 1957, efforts to arm Hmong guerillas, who would play an important role later in the conflict.

Vietnamese interest in Laos was primarily in securing the so called “panhandle” region, through which the Ho Chi Min trail allowed the North Vietnamese to infiltrate men and materiel into South Vietnam. A secondary consideration was the support of a fellow communist movement (the Pathet Lao). Once fighting began in 1959, the

Vietnamese used government chaos to their benefit, increasing attacks on government forces and expanding the territory under their influence or control. During this period, many attacks took the form of North Vietnamese Army regulars attacking and overwhelming a position, and then letting their Pathet Lao allies occupy the area and claim the victory, thus at least paying lip service to maintaining the neutralization of Laos.

These North Vietnamese Army-led attacks and several attempted counterattacks by Royal Lao Forces against Pathet Lao positions revealed the gross incompetence of the government's regular forces. This lack of capability stemmed from several sources, including a half-hearted martial tradition in general, a preoccupation with profiteering and political games by the senior leadership, lack of efforts by the French who were responsible for their training until late 1958, and a fundamental lack of motivation. Despite the vigorous efforts of U.S. trainers and millions of dollars in materiel throughout the course of the conflict, Royal Lao Forces would never become a consequential fighting force. In this phase, the only effective forces on the government side were the Hmong tribesmen, trained and provisioned by the Central Intelligence Agency and fighting as guerillas.

International pressure (from the United States as well as from China and Russia preferring to avoid unnecessarily provoking the United States) and support (from the United States and other allies) prevented the complete collapse of the government of Laos in 1962 and pushed for neutralization through a coalition government. The North Vietnamese were content to allow negotiations to take place, as they had succeeded in securing what they needed: the Ho Chi Min trail. After months of wrangling, 1962 finally saw another Geneva agreement, this time for a neutralized Laos with a coalition government representing the three major factions: the rightists, the leftists, and the neutralists. Part of the neutralization agreement included the removal of foreign forces from Laos. While U.S. and allied personnel who had been fighting on the side of the Royal Lao Government were withdrawn from the country, very few of the substantial number of North Vietnamese Army forces withdrew. Nor did the Central Intelligence Agency cease its work with the Hmong.

The new coalition government proved shaky. Turmoil again rocked the Lao government with continued political maneuvering by greedy generals and a string of coups. Military region commanders ran their zones like private fiefdoms, rarely dispatching their troops outside the Mekong River valley. A series of spectacular failures by the Royal Lao forces all but ensured those forces would never seek to take the initiative and act in other than a strictly defensive capacity again. Between 1964 and 1968, the conflict was primarily between the U.S.-supported paramilitaries (backed by U.S. airpower), and the Pathet Lao. The cycle of dry season and wet season, each favoring one side or the other, saw very modest back and forth movement between the two primarily irregular forces, with little change from year to year. That all changed in 1969. The communist dry season offensive of 1968 did not end with the onset of the rainy season, and gains were substantial. In early 1970, the communists seized a provincial capital for the first time, and later that year they seized another.

In the now traditional way, Hmong guerillas counterattacked. However, after nearly a decade of war, the Central Intelligence Agency's secret army was nearly fought out. Fighting against superior numbers of regular troops, the Hmong became more and more reliant on U.S. airpower and on support from Thai artillery. Bombing in southern Laos expanded such that by 1971, it was more extensive than bombing in South Vietnam and Cambodia combined.

The communist dry season offensive that started in December of 1971 brought extraordinary pressure on the government. For the first time, North Vietnamese Army forces used significant armor, as well as large tube artillery. The Hmong

were battered and quickly thrown back. After another year of significant communist gains, the Lao government and its international supporters once again sought a ceasefire.

By the time of the 1973 ceasefire and neutralization, the government of Laos controlled little more than the capital and the Mekong river valley, and that only by virtue of the Hmong and U.S. airpower. With the withdrawal of U.S. support (both airpower and funding) in 1973, the Hmong were demobilized and the Lao government was left to its fate, which was to fall relatively quickly to the communists.

UNITED STATES' STRATEGY AND POLICY TO COUNTER AN INSURGENCY

1-10. When and how the U.S. government provides assistance to other states to counter an insurgency is a question of policy and strategy. Commanders and staffs should understand that the U.S. can respond with a range of measures, many of which do not directly involve U.S. forces securing the population or performing offensive operations, in a counterinsurgency. This manual provides the reader with information on how counterinsurgents may organize tactical tasks in time and space to reach an end state. It cannot and should not be the only reference to conduct counterinsurgency operations for someone who wishes to fully understand the policy tools available to the U.S. to aid a host nation in fighting a counterinsurgency. (See JP 3-24, Allied Joint Publication 3.4.4, and the *U.S. Government Guide to Counterinsurgency* for more information on counterinsurgency policy tools.)

1-11. Effective counterinsurgency operations require an understanding of the military profession. The tasks counterinsurgents perform in countering an insurgency are not unique. It is the organization of these tasks in time and space that is unique. For example, geographic combatant commanders employ theater strategy to align and shape efforts, resources, and tasks to support strategic goals and prepare for conflict and contingencies in their region. In support of this goal, theater strategies normally emphasize security cooperation activities, building partner capacity and force posture, and preparing for contingencies and other tasks those are not unique to counterinsurgency operations. For example, a unit can perform security cooperation tasks in support or not in support of countering an insurgency. (See FM 3-22 for more information on security cooperation tasks.) Those units that carry out security cooperation tasks to support a counterinsurgency should understand security cooperation and the tasks they are performing and teaching. Moreover, they should understand how these tasks are used in defeating an insurgency. Soldiers and Marines must start from a foundation of professional knowledge and competence to have a framework for understanding and aiding a host nation in defeating an insurgency. Whether a unit is directly performing the tasks to defeat an insurgency or indirectly supporting a host nation, this manual provides a doctrinal framework for counterinsurgency operations. However, to be effective, Soldiers and Marines must be professionally competent. This is the foundation in understanding another nation's or group's actions to defeat an insurgency and in providing aid to that nation or group. (See ADRP 1 for more information on professional competence.)

1-12. Political leaders and commanders must have a dialogue to decide the optimal strategy to meet the security needs of the U.S and states or groups the U.S. supports. Different capabilities provide different choices that offer different costs and risks. U.S. strategy is defined by how it combines these capabilities (the ways), resources them (the means), and its willingness to accept risk in attaining its policy goals. Commanders inform political leaders about the prospects for victory and the different costs and risks of various options, and political leaders weigh these costs and risks against their importance to

U.S. national interests. Once U.S. policymakers have determined the goals (the ends) of the U.S., the military evaluates operational approaches to conduct counterinsurgency efforts depending on the ends, ways, means, and acceptable risk. The joint force provides a range of capabilities that it integrates into the overall strategy. For example, in a functioning state that is facing an insurgency, the joint force may employ a range of security cooperation tools. Moreover, other tools fall outside of security cooperation, such as direct action and counter threat financing, that the U.S. can integrate into the mix of ways that it will use to defeat or contain an insurgency. The U.S. government integrates the various instruments of national power to create a range of strategic options, of which military involvement is only one part. (For a further discussion on strategy, see MCDP 1-1.)

Table 1-1. Ends, ways, means, and risk in countering an insurgency

Ends	Ways	Means	Risk
Defeat or contain an insurgency.	Direct methods	Unified action	Determined by a mismatch in the ends, ways, and means.
Support strategic goals and end state defined by policy makers.	Indirect methods	• Military force. • Other governmental capabilities	

1-13. An *operational approach* is a description of the broad actions the force must take to transform current conditions into those desired at end state (JP 3-0). The commander may use direct or indirect approaches to counter threats. Commanders may find their operational approach is mainly direct, indirect, or a mixture of both. The approach is the manner in which a commander contends with a center of gravity. A direct approach attacks the enemy's center of gravity or principal strength by applying combat power directly against it. An indirect approach attacks the enemy's center of gravity by applying combat power against a series of decisive points that lead to the defeat of the center of gravity while avoiding the enemy strength. Commanders may use a single direct or indirect approach or, more likely, may employ a combination of approaches to counter an insurgency and its influence. Additionally, the emphasis on or combination of approaches may have to evolve as the security situation and insurgent networks evolve. The commander's intent and the approach(es) the commander selects will drive the methods used by counterinsurgents. These methods may be direct or indirect. Approaches and methods must be nested and clearly linked, since they often involve support from diplomatic, economic, and informational efforts by non-military forces. (See chapter 9 for more information on direct methods and chapter 10 for more information on indirect methods. See JP 5-0 for more information on direct and indirect approaches.)

LAND FORCES AND THE RANGE OF MILITARY OPERATIONS

1-14. The U.S. Army and Marine Corps can prevent or defeat an insurgency across the range of military operations. This is true if an insurgency starts in the context of a major combat operation or if it starts during peace. Across the range of military operations and in accordance with U.S. strategy, U.S. land forces take actions and set priorities to shape an environment to reduce the possibility of insurgencies. In some instances an operational environment and its related variables are unstable or fragile and hostile actions against a host-nation government begin. In this environment, the U.S. may make a decision to use

some type of military capability. Commanders must understand the effects that the actions and priorities of the U.S. force have on an operational environment. When acting in this environment, commanders must have situational understanding of the environment and the effects of U.S. actions in that environment. This influences how the commander attempts to shape the environment. An insurgency can also occur in the context of another conflict. For example, during major combat operations, land forces must take actions to prevent insurgencies from occurring during operations and once the opposing conventional force is defeated. While an insurgency is only a possibility in a major combat operation, it could occur during major operations or afterwards. Commanders and staffs must assess the possibility of an insurgency in any operational environment and take actions to prevent one from occurring. These actions can include a range of stability operations and security cooperation activities. (See ADRP 3-07 for more information on stability operations and FM 3-22 for more information on security cooperation.)

1-15. The circumstances of U.S. involvement in a counterinsurgency are important in understanding the operational and tactical actions of U.S. forces. The type and scale of involvement, whether the Army and Marine Corps are involved temporarily as the primary counterinsurgent forces or are providing modest indirect and direct support to a counterinsurgency effort, will be determined by the circumstances of U.S. involvement. U.S. forces participate at the direction of the President, based on national security interests. One example circumstance is the collapse of a fragile state in a geographically strategic area. Even if U.S. land forces are not in place when the government collapses, the President may deploy land forces to counter an insurgency and restore stability. The use of indirect capabilities in a failed state is complex because the commander often has to work with groups outside of the legitimately constituted government. Building capacity and enabling existing capabilities is difficult when a state lacks functional institutions. Because these areas lack state institutions to provide various governmental functions to include security forces, large scale direct involvement is often resource intensive. The U.S. can use smaller direct capabilities to support groups outside the legitimately constituted government, but this also adds to uncertainty and strategic risk.

1-16. U.S. forces can participate at the request of a government that seeks to counter an insurgency in its country with assistance from the U.S. When a requesting government is capable and functioning, the U.S. can offer a wide range of capabilities. Having a capable government changes the relationship between ends, ways, and means. A capable government could require fewer resources to intervene, or it could only require indirect and direct enablers in order to be successful. However, as with any involvement to counter an insurgency, often unforeseen risks could lead to greater U.S. involvement.

1-17. U.S. involvement can also occur in a country where there are ongoing security cooperation activities. If the U.S. is performing security cooperation activities in a country and an insurgency develops, continued security cooperation efforts could result in U.S. involvement in a host nation's counterinsurgency efforts. Efforts to train and equip host-nation forces will likely be seen as U.S. involvement by both the insurgents and the international community. Moreover, U.S. forces could also transition to direct involvement in an insurgency. Whatever the degree of involvement, a clear policy decision should be made to include the development of a national strategy.

1-18. Insurgencies could also be part of large scale combat or fueled by a regional or global adversary. In a protracted large scale operation, an insurgency often develops in controlled areas with populations sympathetic to the enemy. As such, planning for prevention of an insurgency and integrating stability operations into a prolonged operation is essential. If an insurgency develops, it will require resources to defeat the insurgents.

This will reduce the resources available to defeat the enemy in large-scale combat. In addition, an adversary can fuel an insurgency in a host nation to undermine U.S. interests. In this case, the insurgency is part of an adversary's overall strategy and policy. (See FM 3-05, chapter 2, for more information on unconventional warfare. It provides a U.S. perspective on enabling an insurgency.)

1-19. An insurgency can also occur at the conclusion of a large scale combat operation when an organized movement seeks to challenge the authority of the U.S. and its partners. The organized movement may be remnants of the defeated force or an opportunistic movement that seeks to obtain power using a political-military challenge to the existing authority. In either case, U.S. land forces, along with other unified action partners, must be prepared at all stages of conventional warfare to assess the capability of an insurgency occurring either during the conflict or after hostilities cease. Soldiers and Marines must also recognize that the presence of U.S. forces in the region can lead to the conditions for an insurgency. U.S. land forces can help to prevent an insurgency from occurring in the manner in which they conduct conventional warfare and in the conduct of post-conflict operations. Should prevention fail, U.S. forces will be exponentially more successful in countering an insurgency if they shape the environment during and immediately following conventional warfare for an effective transition to counterinsurgency.

1-20. In the military operations, U.S. forces can prevent an insurgency from occurring in large scale combat operations by integrating stability operations. If an insurgency does begin, U.S. forces can shape its formation and make it easier to defeat. U.S. land forces can also prevent an insurgency from occurring in peacetime through security cooperation activities and other capabilities that support the host nation or other groups. If there is an insurgency, the U.S. can integrate a number of capabilities into an overall operational approach to defeat that insurgency.

1-21. From the U.S. land forces' perspective, insurgencies range along a spectrum depending on the scale of effort and resources the Army and Marine Corps must take to counter them. In a worst-case scenario, an extremely capable insurgency that has a significant impact on the population exists in a failed state region in which there is little or no host-nation government capability. The U.S. may have to commit significant combat power to offset the momentum of the insurgency. While the U.S. can avoid using land forces in direct combat, the use of other capabilities will often support groups that are not the recognized government. In such cases, the U.S. would be enabling one group to gain control over the state. For example, the U.S. could equip groups within a state and empower them to take control over an area. While the initial cost may be lower, this course of action is fraught with possible unintended consequences. The group that counterinsurgents enable, which is essentially another insurgency, may act in ways that are counter to U.S. interests once it gains control of the area. On the other hand, direct involvement could be extremely costly and provoke a wider conflict. If the U.S. operates in a failed state to defeat an insurgency, it must create a policy and strategy that matches its goals and the resources that it is willing to spend. Moreover, it must be willing to accept a large degree of uncertainty and strategic risk.

1-22. The best-case scenario is when the host nation has the capability to defeat an insurgency and the U.S. plays only a supporting role in enabling the insurgencies' defeat with equipment, training, or intelligence. A middle case occurs when a functional state has an insurgency in a remote area where the host-nation government cannot exert complete control. The existing insurgency is not a challenge to the continued authority of the host-nation government, but it may seek to gain control of a specific region or area. This type of scenario can require much fewer resources for U.S. land forces to counter the insurgency

than the worst-case scenario. Since the capacity of the host-nation security forces exists to contain the insurgency to a specific region or area, the U.S. can integrate a number of capabilities into the host government's efforts to increase the effectiveness and capabilities of the host nation. While every insurgency is unique, this basic framework offers the U.S. the opportunity to achieve policy goals while spending fewer resources and offering less uncertainty and risk. However, as with any conflict, unintended consequences can change the insurgency and increase the cost and uncertainty of U.S. involvement.

1-23. In all cases, specific national policies govern U.S. land forces' actions to counter an insurgency. An insurgency's goals and actions are influenced by the conditions the insurgency develops in. An insurgency's objectives are not exclusive to the condition of the state, but each can occur anywhere along the range of state conditions. However, the operational environment an insurgency develops in will affect how it understands its goals and will affect its actions (See chapter 2 for more information on an operational environment and section II for more information on understanding the actions of an insurgency).

1-24. There may be multiple insurgencies in an operational environment. A networked insurgency may have conflicting goals within its organization and its actions are not controlled by a command structure. These insurgencies can have links to other insurgencies or criminal organizations. Networked insurgencies might divide or combine with groups. In such cases it is difficult to analyze an insurgency or insurgencies if they are treated as monolithic actors. Instead, counterinsurgents must understand the dynamics within the insurgency or multiple insurgencies. (See paragraphs 4-88 through 4-103 for more information on networked insurgencies.)

1-25. Victory in a counterinsurgency may not be as clear as winning in a conventional conflict. U.S. national ends determine the criteria for success, regardless of how the U.S. land force is deployed to conduct counterinsurgency operations. As it applies to U.S. national objectives, success in an insurgency often depends on developing host-nation capacity to contain, reduce, and defeat the insurgency without requiring direct U.S. involvement. In a counterinsurgency, the host nation often determines the criteria for success. U.S. counterinsurgents should avoid judging host-nation criteria based on their own cultural expectations. Achieving success may depend less on defeating the armed element of the insurgency and more on the ability to legitimize host-nation institutions to the populace. Short and mid-term success in counterinsurgency may be developing a host-nation government that has sufficient capability to secure itself and address an insurgency on its own. This success allows the U.S. to continue to support the host nation through a long-term relationship that addresses that nation's legitimacy. Success includes enabling the development of resiliency within the host-nation population and host-nation institutions to sustain the ability to counter the insurgency in the future and prevent the conditions in the area from allowing an insurgency to gain strength. Achieving the conditions for success may require a mix of application of force, information operations, cultural acceptance, and building capacity and competency within host-nation institutions. Counterinsurgents may either persuade the people to support the government or dissuade them from supporting the insurgents. What capabilities the U.S. uses to counter an insurgency is dependent on the context of that insurgency and U.S. national interests.

1-26. U.S. forces should expect that the host-nation government will have its own interests that may not coincide with U.S. national interests. It may not be willing to undertake the political changes necessary to address the root causes of the insurgency. The commitment of U.S. forces may depend upon the degree to which U.S. policy makers consider the affected government to be receptive to assistance, advice, and reform. How Soldiers and

Marines are employed will also require a clear determination by national decisionmakers as to what post-conflict commitments by military and civilian organizations will be required. Outside counterinsurgents, however, can never fully compensate for lack of will, incapacity, or counterproductive behavior on the part of the supported government. If a government is unambiguously committed to the defeat of insurgency, it is more likely to defeat it, regardless of the actions (or commitment level) of an outside supporter.

LEGITIMACY AND CONTROL

1-27. Legitimacy, the acceptance of an authority by a society, and control are the central issues in insurgencies and counterinsurgencies. This is true however the U.S. enables a host nation to defeat an insurgency. The population of a particular society determines who has legitimacy to establish the rules and the government for that society. A population's values and cultural norms will determine who that society perceives as a legitimate authority. Both the insurgency and the host nation attempt to control the population by some mixture of consent and coercion. Insurgents use all available tools, including political (diplomatic), informational (including appeals to religious, ethnic, historical, national, class, political, tribal or ideological beliefs), and social, military, and economic tools to overthrow or undermine an existing authority. Likewise, the host nation will use all available tools to maintain acceptance of its authority. This authority may be an established government or an interim governing body. It may be a generally accepted social order. Control of a population, however, may not be the end state desired by an insurgent. A criminal enterprise might seek to undermine existing political power in order to enable it to continue its criminal activities or insurgents could seek political power in order to impose an ideological (or religious) system on an unwilling population. In counterinsurgencies, if the affected government wants to end the insurgency, it should use all instruments of its national power to prove its legitimacy, to defeat the insurgency, and to reduce the likelihood of another crisis emerging.

1-28. Legitimacy is essential to understanding the political variable in an insurgency. Who a population accepts as legitimate is dependent on the norms and values within that particular population. Legitimacy can change as a society evolves and groups or individuals change their conceptualization of who they are and what authority they accept. Sometimes large changes, such as the American War of Independence or the unification of Germany in 1871, create a change in group identity and accepted authority. Sometimes group identity changes by slow evolution, as is the case with the European Union. However, at the core, who a group accepts as providing legitimate authority to govern their actions is that group's legitimate authority. (See paragraphs 2-16 through 2-19 for information on the political variable.)

1-29. Legitimacy provides willing acceptance of authority and thus requires fewer resources to enforce its authority than illegitimacy. Most populations are controlled through a combination of consent and coercion. The host-nation government generally needs some level of legitimacy among the population in order to retain power. This provides some level of consent. Legitimacy is an indicator of the extent to which systems of authority, decisions, and conduct are accepted by the local population. Political legitimacy of a government determines the degree to which the population will voluntarily or passively comply with the decisions and rules issued by a governing authority. Legitimacy determines the transaction costs of political and governmental power. Low legitimacy may breed contempt on the part of the population and may require extensive prodding and incentives by the government to secure compliance of the population; high legitimacy generally

invites compliance by the population and therefore requires less effort by the government to ensure compliance. An illegitimate government's only method of controlling its population is coercion, which can be resource intensive. A legitimate government has to use coercion for policing power, but its population, in general, sees the rules and directions of its government as intrinsically correct. A population will follow a legitimate government's rules and norms passively, and those who break those rules or norms are disapproved of by the society. Who the population sees as a legitimate authority is a central issue of a counterinsurgency.

1-30. All population groups are controlled by some combination of consent and coercion. Some governments may use a range of coercive methods to control the population. Coercive methods can damage legitimacy if the methods cannot be justified under the values and norms of the population. However, counterinsurgents should not think of coercion and consent as counter forces to one another. If coercive acts by the government or insurgency are justifiable under the norms and values of the population, those acts do not necessarily undermine the legitimacy of the government or host nation. Acts by both the government and the insurgency must be viewed from the perspective of the population experiencing those acts and not from an outside perspective that will bring its own bias to viewing actions of the host government or insurgency.

1-31. The struggle for legitimacy with the population is typically a central issue of an insurgency. The insurgency will attack the legitimacy of the host-nation government while attempting to develop its own credibility with the population. The host-nation government should reduce the credibility of the insurgency while strengthening its own legitimacy. A government that is seen as legitimate magnifies the resources and capabilities needed to defeat an insurgency and allows the host nation to concentrate finite resources on targeting the insurgency. However, legitimacy is a condition perceived by the population. Who the population sees as legitimate will be determined by that population's norms and values. For example, if a population does not see outside forces as legitimate, this can undermine the legitimacy of the host-nation government trying to counter an insurgency.

1-32. The legitimacy of the host-nation government is achieved because the population accepts its authority and how it governs can be justified in terms of the population's beliefs. It is not enough for the host-nation government to be simply seen as effective and credible. The governmental structure must be justifiable to the population and that justification must be based on the population's norms and values. In some situations, providing effective governance may be essential to establish legitimacy among the population. However, this is not a uniform rule. The key is that legitimacy is ultimately decided in the minds of the population. Counterinsurgents must understand how the population will perceive a government. A host nation that is less efficient but perceived as legitimate by the population will be more effective than an efficient host-nation government that cannot be justified by the values and norms of the population.

1-33. Even if a population does not see an insurgency or a government as legitimate, control can be established effectively by coercion. Many states and insurgencies have used domestic intelligence apparatus or other means to control every aspect of their populations. Illegitimate governments often use distrust and divisions within a population to effectively control a society. Moreover, a population is not monolithic. It is made up of many groups and subgroups. In many autocratic regimes, various groups within a population have a vested interest in continuing the current government, even if it is repressive. Likewise, an insurgency might receive support from elements within the population, even if it is repressive and uses coercive methods. Legitimacy must be seen from the different perspectives of the different groups within a society.

UNDERSTANDING UNIFIED ACTION

1-34. Once the U.S. decides to become involved in a counterinsurgency, all instruments of national power provide the U.S. important capabilities to defeat an insurgency. Unified action is essential for all types of involvement in any counterinsurgency. *Unified action* is the synchronization, coordination, and/or integration of the activities of governmental and nongovernmental entities with military operations to achieve unity of effort (JP 1). Paragraphs 1-34 through 1-76 provide commanders and staffs with an understanding of how civilian agencies and military departments and forces synchronize and integrate their operations to achieve unity of effort. Paragraphs 1-41 through 1-48 explain both a whole-of-government and a comprehensive approach to defeat insurgencies and achieve U.S. and host-nation objectives. Paragraphs 1-59 through 1-76 also explain the roles of intergovernmental, nongovernmental, multinational forces, private sector organizations, and host-nation government and host-nation forces in counterinsurgency.

1-35. Unified action must be integrated into the overall host-nation efforts. The focus of U.S. efforts is to support the host nation's internal defense and development. *Internal defense and development* is the full range of measures taken by a nation to promote its growth and protect itself from subversion, lawlessness, insurgency, terrorism, and other threats to its security (JP 3-22). Internal defense and development focuses on building viable institutions that respond to the needs of society. Security cooperation activities must work with and support a nation's own internal defense and development programs. Within the context of counterinsurgency, commanders and staffs must understand and support a host nation's internal defense and development strategy. In the long run, the host nation, and not the U.S., will either defeat or be defeated by the insurgency. Supporting a host nation's internal defense and development plan is one of the more effective ways in which the U.S. enables a host nation to defeat an insurgency. (See JP 3-22 for more information on internal defense and development.)

ETHICAL APPLICATION OF LANDPOWER IN UNIFIED ACTION

1-36. Army and Marine Corps leaders should clearly understand how adherence to a professional ethic provides the moral basis for unified action and how it becomes a force multiplier in all operations. The actions of Army and Marine Corps professionals are framed by the disciplined, ethical application of force. This is the foundation for unified action. Effective, ethical leaders must communicate to their Soldiers and Marines that American values affect every aspect of how U.S. forces fight and win a counterinsurgency. This instills in them the concept of honorable service and builds esprit de corps, two essential characteristics of the military profession, while enhancing resilience and preventing or reducing moral injuries to Soldiers and Marines. Unified action requires the judicious use of lethal force balanced with restraint and tempered by professional judgment. Combat in counterinsurgency often obligates leaders, Soldiers, and Marines to apply force in a precise manner to accomplish the mission without causing unnecessary loss of life or suffering. To maintain U.S. legitimacy, to ensure international credibility, and to safeguard the U.S., Soldiers and Marines cannot afford to misuse the lethal power provided to them by the U.S. government.

1-37. Soldiers and Marines are not permitted to use force disproportionately or indiscriminately. Typically, more force reduces tactical risk in the short term. But in counterinsurgency, the more force that is used, the less effective it can be. It is more likely

that counterinsurgents will achieve an end state by protecting a population, not the counterinsurgency force. When military forces remain in secure compounds, they lose touch with the situation, appear to be indifferent to the population, simplify enemy intelligence operations, or appear afraid to engage the insurgents. In effect, they concede the initiative to the insurgents. To be successful, counterinsurgency forces must work with and share risks with the host-nation forces and the population. Soldiers and Marines must accept some risk to minimize harm to noncombatants. Accepting prudent risk is an essential part of the warrior ethos and an obligation of honorable service.

1-38. Leaders must accept ambiguity and risk, which are inherent to decentralized operations. The presence of a local population within which insurgents may disappear creates a high degree of ambiguity. Operationally adaptable leaders observe the rapidly changing situation, identify its key characteristics, determine what has to be done in consultation with subordinates and host-nation forces, and determine the best method to accomplish the mission. They must assess and accept prudent risk, and they must adjust rapidly as conditions change. They must be able to shift operational tasks from capacity building to combat and back again in days, or even hours. Alert junior leaders recognize the dynamic context of a tactical situation and can use their professional judgment to apply informed lethal and non-lethal force to achieve the commander's intent. Any use of force generates a series of reactions. The general rule for the use of force for the counterinsurgents is "do not create more enemies than you eliminate with your action." The more force is applied, the greater the chance of collateral damage and mistakes. There will be times when an overwhelming effort is necessary to destroy or intimidate an opponent and reassure the populace. However, counterinsurgency forces should calculate carefully the type and amount of force to be applied and who wields it for any operation. Using force precisely and discriminately strengthens the rule of law that needs to be established in the host nation. Normally, counterinsurgency forces can use escalation of force procedures to minimize unnecessary loss of life or suffering. These procedures are especially appropriate during an operation in which the counterinsurgent security force interacts with the local population. All interactions between security forces and the population directly impact legitimacy. (See chapter 13 for legal information on the use of force).

1-39. Who wields force is also important. If the police have a reasonable reputation for competence and impartiality, it may be better for them to execute urban raids than military forces because the population is more likely to view their application of force as legitimate. This is true even if the police are not as well armed or as capable as military forces. Local circumstances, however, affect this decision. For example, if the police are seen as part of an ethnic or sectarian group oppressing the general population, their use may be counterproductive. (See chapter 10 regarding the development of host-nation security forces and chapter 12 regarding assessing counterinsurgency operations. For further discussions on use of force, see chapter 13.)

1-40. The environments where counterinsurgency operations exist can be much more ethically complex than those associated with conventional conflicts. Many leadership and ethical imperatives are prominent and, in some cases, unique to counterinsurgency. The dynamic and ambiguous environment of modern counterinsurgency places a premium on leadership at every level, from sergeant to general. Application of decentralized authority and decisionmaking is more prevalent in counterinsurgency than other types of military operations. Combat in a counterinsurgency is frequently a small-unit leader's fight; however, senior leaders set the conditions and the tone for all actions by subordinates. Today's Soldiers and Marines must rapidly adapt cognitively and emotionally to the

perplexing challenges of counterinsurgency and master new competencies in dynamic contexts. Those in leadership positions must provide the moral compass for their subordinates as they navigate this complex environment. Underscoring these imperatives is the fact that exercising leadership in the midst of ambiguity requires intense, discretionary professional judgment. Army and Marine Corps leaders are expected to demonstrate their competence, character, and commitment to their professional ethic. All leaders must continually reconcile mission effectiveness, ethical standards, and thoughtful stewardship of the nation's precious resources—human and material—in the pursuit of national aims. Leaders must link tactical actions to strategic objectives and to the host nation's essential political goals. U.S. forces must use the combat multiplier of seeking and maintaining the moral high ground in a counterinsurgency. Doing so guarantees maintaining trust with the American people and upholds the ideals of the profession of arms.

A WHOLE-OF-GOVERNMENT EFFORT

1-41. Accomplishing U.S. policy objectives in any conflict requires government expertise and resources outside of the Department of Defense (DOD). Policy objectives, especially during a conflict, require a whole-of-government effort. A whole-of-government approach integrates the collaborative efforts of the departments and agencies of the U.S. government to achieve unity of effort toward a shared goal. A whole-of-government effort is vital to achieving the balance of resources, capabilities, and activities that reinforce progress made by one of the instruments of national power while enabling success among the others. It relies on coordination among the agencies of the U.S. government, including DOD, to ensure that the full range of available capabilities are used, synchronized, and applied to a given policy objective. Government agencies usually agree upon relationships and authorities in a memorandum of agreement or understanding. Military commanders exercise only the authority outlined in these agreements and are often directed by another agency. The terms in these documents may form the basis for establishing some form of relationship between commanders and agency chiefs. When unity of command is not possible, commanders strive to achieve unity of effort. Often, the interpersonal relationships that commanders establish with their interagency partners are essential.

1-42. A whole-of-government effort incorporates all of the capabilities of the U.S. government to achieve U.S. national objectives. In many counterinsurgencies, for example, political objectives include assisting the host nation with managing the nonmilitary aspects of the insurgency. Therefore, these political objectives include eliminating the root causes of the insurgency. However, counterinsurgency commanders and planners must understand that, in the end, societies must address their own root causes of insurgency. Imposing major reforms may result in unintended consequences. Enabling a host nation to address the insurgency's root causes increases its chances of defeating it. In dealing with the sorts of complex socio-cultural problems that counterinsurgents frequently face, "host-nation good enough" is normally better than what the U.S. would consider perfect, if it meets U.S. objectives.

1-43. A primary challenge for integrating civilian and military efforts into a whole-of-government effort is the differing capabilities, capacities, cultures, objectives, and approaches in civilian agencies compared to those of military forces. A successful whole-of-government effort requires that all actors—

- Are represented, integrated, and actively involved in the process.
- Share an understanding of the situation and problem to be resolved.
- Strive for unity of effort toward achieving a common goal.

- Integrate and synchronize capabilities and activities.
- Collectively determine the resources, capabilities, and activities necessary to achieve their goal.

1-44. The importance of the commander's personal involvement in building interorganizational trust, understanding, mutual respect, and friendships cannot be overstated. If organizational leaders do not set the appropriate tone and establish the necessary climate, the best whole-of-government plan will fail.

1-45. A clear understanding of the desired end state and national objectives should infuse all efforts, regardless of the agencies or individuals charged with their execution. Given the primacy of political considerations, military forces often support civilian efforts. However, the nature of counterinsurgency operations means that lead responsibility often shifts among military, civilian, and host-nation authorities. In other words, as the U.S. shifts its policy and strategy, different agencies take on different roles during an operation. Different or changing relationships with the host nation may also drive shifts in lead responsibility between different authorities. Military leaders prepare to assume local leadership for counterinsurgency efforts if civilian leadership is unavailable or cannot access the area.

1-46. U.S. land forces conducting counterinsurgency operations must recognize the legal authority of the Department of State, their chief country team, and the chief of mission. The chief of mission, who is normally the ambassador, is the principal officer in charge of a diplomatic facility of the U.S. The country team is the senior, in-country, U.S. coordinating and supervising body. Commanders ensure that they gain an understanding of the purposes, goals, and restrictions under which their interagency partners are operating. Without such an understanding, the military and nonmilitary efforts may frustrate and interfere with one another because the military and civilian organizations are functioning under separate statutory obligations that may lead to conflicting guidance and direction.

COMPREHENSIVE EFFORT

1-47. A comprehensive effort, at a minimum, incorporates all the capabilities of U.S. and host-nation governments, and may include intergovernmental and regional organizations, and nongovernmental organizations (NGOs) to address the root causes of the insurgency, in conjunction with military operations aimed at the insurgents themselves. This is difficult because many organizations will be operating in the same area, some conducting combat operations and others using non-lethal methods such as education programs and humanitarian assistance. Each organization will have different perspectives or interests. Foreign area officers may be essential in ensuring these various organization work in a comprehensive effort. Some organizations that may be part of a comprehensive effort are—

- Other governments' agencies.
- Multinational forces.
- Multinational corporations and contractors.
- Intergovernmental organizations, such as the United Nations.
- NGOs, such as the International Committee of the Red Cross and *Medecins Sans*

Frontieres.

- Private sector corporations.
- Other organizations that wield diplomatic, informational, and economic power.

1-48. These various organizations may work with, in parallel to, separately from, or counter to U.S. government and civilian agencies supporting counterinsurgency efforts. Those organizations whose goals align at least partially with U.S. government goals frequently have capabilities that, if properly synchronized and coordinated, can be critical to achieving success in counterinsurgency operations. Aligning U.S. military, NGO, and intergovernmental organization capabilities requires collaboration and cooperation focused toward a common goal. This can be more difficult than working with other U.S. government agencies. Where military operations typically demand unity of command, the challenge for military and civilian leaders is to forge unity of effort among the diverse array of actors involved in a counterinsurgency. Often, the legal, cultural, and operational requirements prevent direct collaboration between U.S. land forces and non-U.S. civilian organizations. U.S. forces may encounter NGOs not aligned with any insurgent faction who are providing humanitarian assistance. These organizations can be neutral or hostile to U.S. policy goals. Commanders should handle such groups carefully and professionally. Commanders work to understand the objectives and priorities of each organization. Unity of effort between U.S. forces and host-nation forces is particularly critical. Understanding these organizations is essential to understanding the operational environment and shaping effects on organizations that are hostile or neutral to U.S. policy goals. (See JP 3-08 for more information on NGOs.)

UNITY OF COMMAND AND EFFORT

1-49. *Unity of command* is the operation of all forces under a single responsible commander who has the requisite authority to direct and employ those forces in pursuit of a common purpose (JP 3-0). Where possible, counterinsurgency leaders achieve unity of command by establishing and maintaining formal command or support relationships. While designated officers will exercise unity of command of military forces, such relationships will not usually include nonmilitary U.S. government organizations engaged in a counterinsurgency mission. (See ADRP 5-0 for more information on unity of command.)

1-50. Unity of command of military forces is operationally desirable and important for the military to establish. However, unity of command is almost impossible to achieve among all of the various actors in a counterinsurgency. Differing political objectives, national caveats, the legal limitations on the use of force, and sensitivities about subordinating national forces to those of other states or intergovernmental organizations often preclude strong command relationships. While agreements that establish a multinational force provide a legal foundation for determining the scope and limitations on authorities, responsibilities, command, support, or other relationships, the reality might be less clear. Unity of command is one of the most sensitive and difficult to resolve issues in a counterinsurgency.

1-51. When unity of command with part or all of the force, including nonmilitary elements, is not possible, commanders work to achieve unity of effort. *Unity of effort* is coordination and cooperation toward common objectives, even if the participants are not necessarily part of the same command or organization, which is the product of successful unified action (JP 1). In a counterinsurgency operation, an example of unity of effort could be a military commander and a civilian leader ensuring that governance and economic lines of effort are fully coordinated with military operations. Unity of effort among nationally,

culturally, and organizationally distinct partners is difficult to maintain, given their different layers of command. To achieve unity of effort requires participants to overcome cultural barriers and set aside parochial agendas. It also requires that each organization understand the capabilities and limitations of the others.

COORDINATION

1-52. In counterinsurgency operations, coordination efforts should include key participants from the outset. The joint commander, through the strategic concept, works with the engaged civilian organizations to build an interagency coordination plan during the joint operation planning process. Subordinate joint force commanders and Army commanders also build civilian organization participation into their operations plans. This is essential in integrating other government agencies and NGOs. Within an area of responsibility and a joint operations area, appropriate decisionmaking structures are established at combatant command, joint task force headquarters, and tactical levels in order to coordinate and resolve military, political, and humanitarian issues.

1-53. The complex diplomatic, informational, military, and economic context of insurgency and counterinsurgency precludes military leaders from exercising unity of command over civilian organizations—and they should not try to do so. Interagency partners, NGOs, and private organizations have many interests and agendas that military forces cannot control. In addition, the degree of independence of local institutions affects their legitimacy to the population. However, military leaders should make every effort to ensure that counterinsurgency actions are as well integrated as possible, taking into consideration the distinct mission, need for independence, and security requirements of other organizations. Coordination between the various actors in a counterinsurgency is essential.

1-54. U.S. government agencies should participate in coordination meetings to ensure integration with military and host-nation plans. At the joint headquarters level, the commander establishes joint interagency coordination groups. A joint interagency coordination group provides timely, usable information and advice from an interagency perspective to the commander. Joint interagency coordination groups share and integrate information and assist with synchronization, training, and exercises. Joint interagency coordination groups may include representatives from other federal departments and agencies, state and local authorities, and liaison officers from other commands and DOD components. The interagency representatives and liaison officers are the subject matter experts for their respective agencies and commands. They provide the critical bridge between the commander and interagency organizations. (See JP 3-08 for more information on joint and interagency coordination.)

1-55. Coordination between NGOs may be difficult or impossible. Direct interaction among various organizations may be impractical or undesirable because of various goals of NGOs and a NGO's desire to be seen by the society as autonomous. The differing goals and fundamental independence of NGOs and local organizations usually prevent formal relationships governed by command authority. In the absence of such relationships, military leaders seek to cooperate with other participants to contribute to achieving counterinsurgency objectives. Informal or less authoritative relationships include coordination and liaison. Basic awareness and general information sharing may be all that is possible. Nevertheless, NGOs and other organizations may resist or refuse cooperation because of the appearance of cooperating with military forces. However, government and internal agencies offer links to the various NGOs so coordination can be accomplished without directly interacting with NGOs and causing potential security issues for them.

1-56. Commanders are responsible for coordinating the activities of military forces and cooperative nonmilitary organizations in their areas of operations. To carry out this responsibility, military and civilian leaders may establish a coordinating structure, such as an area coordination center or civil-military operations center at each subordinate political level of the host-nation government. Area coordination centers and civil-military operations centers provide forums for sharing information, conducting coordination and liaison, and ensuring an effective and efficient division of labor. Active commander involvement ensures coordination, establishes liaison (formal and informal), and shares information. Influencing and persuading groups outside a commander's authority requires skill and subtlety. In some cases, informal meetings with a civilian group at a civil-military operations center will grow to an informal liaison that eventually leads to close cooperation. (See JP 3-22 for more information on coordinating structures.)

1-57. Leaders ensure the various organizations supporting counterinsurgency operations in each area know which commander is responsible for the respective areas of operation. Multiple organizations operating within a land force commander's area of operations—such as U.S. government, multinational forces, host nation, interagency organizations, and special operations forces—might increase the risk of fratricide, insider threats, and civilian casualties and may create tactical and operational gaps that insurgents can exploit.

1-58. Entities best qualified to accomplish nonmilitary tasks may not always be available. In such cases, military forces may need to perform those tasks until civilian-led capabilities become available. Within the Army, civil affairs is the branch ideally organized, trained, and equipped to assist commanders in these functions. Sometimes forces already have the skills required, and at other times they learn them during execution. By default, U.S. and multinational military forces often possess the only readily available capability to meet many of the local population's fundamental needs. As such, it is important for commanders to assess the capabilities of their forces and other organizations on the battlefield.

UNIFIED ACTION PARTNERS

1-59. Army and Marine forces conduct counterinsurgency with unified action partners. Unified action partners are those military forces, governmental and nongovernmental organizations, and elements of the private sector with whom Army and Marine Corps forces plan, coordinate, synchronize, and integrate during the conduct of operations. Unified action partners include joint forces and components, multinational forces, U.S. government agencies and departments, and some intergovernmental and NGOs. Some important unified action partners in a counterinsurgency are—

- Host-nation government and forces.
- Joint forces.
- Department of State.
- Multinational forces.
- NGOs.
- Other organizations.

Host-Nation Government and Forces

1-60. The essential unified action partner is the host nation and its own forces. The purpose of counterinsurgency operations, from the viewpoint of the U.S., is to support or enable the host nation to defeat an insurgency. In the worst case situation, this may require the U.S. becoming the primary counterinsurgent or working with groups inside a state to build a legitimate government. However, even in the worse case, the goal is still for the host nation and its forces to defeat an insurgency.

Joint Force

1-61. The maritime component plays a critical role in controlling the seas, which may be vital to isolating an insurgency, both physically and psychologically. The expeditionary character and versatility of maritime forces provide an advantage in areas where access is denied or limited. Maritime forces may provide direct support to a joint task force that does not include combat operations, to include civil-military operations, logistic support, intelligence, communication sharing, humanitarian relief, maritime civil affairs, and expeditionary medical aid and training.

1-62. Air forces and capabilities play a vital role in the military contribution to a counterinsurgency. Air contributions include close air support precision strikes; personnel recovery, air interdiction, intelligence, surveillance, and reconnaissance, communications, electronic warfare, combat support, and air mobility.

Department of State

1-63. The U.S. Department of State is responsible for implementing U.S. foreign policy and diplomacy efforts and plays a key role in integrating the capabilities of the U.S. The Department of State leads. It also oversees U.S. government support to counterinsurgency efforts. Several functional bureaus and offices have substantive roles in the development and execution of counterinsurgency strategy. These offices include the Bureau of Political-Military Affairs; the Bureau of Conflict and Stabilization Operations; the Bureau of International Narcotics and Law Enforcement; the Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor; the Bureau of Population, Refugees, and Migration; the Bureau of Intelligence and Research; and the Legal Advisor's Office. The Department of State is responsible for diplomatic programs that assist a host nation with countering an insurgency. In many U.S. military operations—such as governance capacity building—the Department of State is the U.S. supported element and the military is the supporting element.

1-64. One important capability that the State Department maintains is the civilian response corps. The civilian response corps maintains active members who are full time responders whose specific job is to train for, prepare, and staff overseas conflict prevention and stabilization operations. Active members of the civilian response corps can deploy on a 48-hour notice. The civilian response corps also maintains standby members. They are current full-time employees of the U.S. government or retirees of the U.S. Foreign Service. Members in the standby component must be available to deploy within 30 days, for up to 90 days, with the possibility to extend their deployment. The civilian response corps' work focuses on six skill sets: Planning, operations, and management; security and rule of law; diplomacy and governance; essential services; and force protection.

Country Team

1-65. The *country team* is the senior, in-country, United States coordinating and supervising body, headed by the chief of the United States diplomatic mission, and composed of the senior member of each represented United States department or agency, as desired by the chief of the United States diplomatic mission (JP 3-07.4). In a foreign country, the chief of mission is the highest U.S. civil authority. The chief of mission leads the country team and is responsible for integrating U.S. efforts in support of the host nation. The defense attaché, usually a foreign area officer, will work directly with a country team. The defense attaché provides important links to the country team for the commander. As permanently established interagency organizations, country teams represent a priceless counterinsurgency resource. They often provide significant local knowledge and interaction with the host-nation government and population. (See figure 1-1 for an illustration of country team command relationships. See JP 3-07.4 for more information on the country teams.) Some of the government agencies normally represented on a country team include—

- The United States Agency for International Development.
- The Department of Justice.
- The Department of Treasury's Office of Terrorism and Financial Intelligence.
- The Department of Homeland Security.
- The Department of Agriculture.

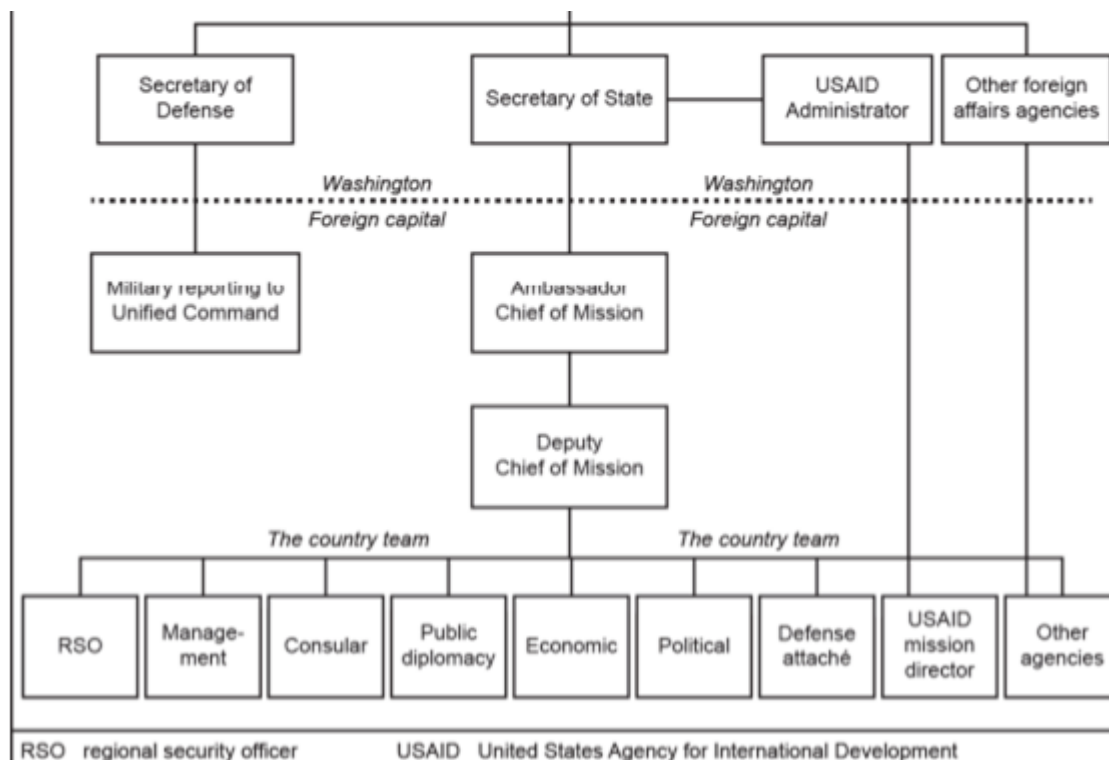

Figure 1-1. Country team command relationships

1-66. An important enabler for ensuring unity of effort in countering an insurgency, especially when the U.S. is enabling a host nation with various capabilities, is foreign area officers. These officers can be an essential link to an embassy's country team. By virtue of unique language proficiency and cultural and regional expertise, foreign area officers can be critical in helping to integrate various capabilities into the host nation's ongoing efforts. While foreign area officers are often associated with security cooperation activities, such as foreign military sales, foreign area officers have historically provided essential strategic thinking and planning necessary to enable a host nation. As core members of the security cooperation organization and defense attaché office within the embassy country team, foreign area officers serve as key advisors to ambassadors and combatant commanders. Foreign area officers routinely operate in a whole-of-government, joint, intergovernmental, and multinational environment. They can be essential in integrating resources, capabilities, and activities throughout U.S. and multinational agencies to achieve unity of effort and accomplish national counterinsurgency objectives.

Multinational Forces

1-67. Soldiers and Marines normally function as part of a multinational force, for example, by supporting the United Nations or as part of the North Atlantic Treaty Organization. Each multinational participant provides capabilities and strengths that U.S. forces may not have. Many other countries' military forces provide cultural backgrounds, historical experiences, and other capabilities that can be particularly valuable to counterinsurgency efforts.

1-68. Nations join multinational efforts for various reasons. Although the missions of multinational partners may appear similar to those of the U.S., rules of engagement, host-nation policies, and sensitivities may differ among partners. U.S. military leaders require a strong cultural and political awareness of other multinational military partners. Planners must be aware that multinational forces may also require significant U.S. enabling capabilities such as medical evaluation and logistic support. (See JP 3-16 and the *American, British, Canadian, Australian, and New Zealand (ABCA) Coalitions Operations Handbook* for more information on multinational partners.)

Nongovernmental Organizations

1-69. A *nongovernmental organization* is a private, self-governing, not-for-profit organization dedicated to alleviating human suffering; and/or promoting education, health care, economic development, environmental protection, human rights, and conflict resolution; and/or encouraging the establishment of democratic institutions and civil society (JP 3-08). There are several thousand NGOs of many different types. Organizational charters and their members' motivations govern their actions. Some NGOs receive at least part of their funding from national governments or intergovernmental organizations. Some may become implementing partners according to grants or contracts. For example, the United States Agency for Internal Development contracts some NGOs to perform certain functions. In these cases, the funding organization often gains oversight and authority over how to use the funds.

1-70. To ensure their own security and gain access to vulnerable populations in theaters of conflict, most NGOs maintain neutrality, impartiality, and independence from all sides in a counterinsurgency. These positions provide NGOs protection against claims of favoritism by the parties to armed conflict and enhance the credibility and security of these organizations.

1-71. Depending on the degree to which NGOs follow these principles, NGOs may carry out their work with a very different frame of reference from that of the government. Rather than perceiving their organization as supporting the overall U.S. or multinational stabilization effort, they may view the situation from the perspective of the victims of conflict, regardless of their affiliation with belligerent parties. They may give preference to individuals and communities based on humanitarian need, rather than meeting operational objectives.

1-72. While NGOs sometimes choose to coordinate their activities with the U.S. government for security, policy, or funding, often they are reluctant for fear of being associated with the government's political goals in conflict. This creates a natural but often unavoidable tension in the relationship. Commanders ease this tension through a mutual understanding of respective mandates and a clear delineation of tasks. For example, some organizations, such as the International Committee of the Red Cross, refuse to take armed escorts in conflict zones, relying instead on their wide recognition as neutral, independent, and impartial humanitarian actors. Commanders ensure information is available to NGOs to allow them to deconflict ground and air routes and provide contact information for them to coordinate safe passage in areas with active air or ground defense measures. At a minimum, air information should be passed through International Civil Aviation Organization notices to airmen and host-nation aeronautical information publications.

1-73. Many NGOs may operate in conflict areas long before external military forces arrive. These NGOs may remain after forces depart. Depending on their mandate, they can support critical host-nation government functions, or can contribute to the stabilization effort. To the greatest extent possible, commanders attempt to complement rather than override their capabilities. Commanders strive to build a complementary, trust-based relationship based on mutual understanding and a clear delineation of objectives and tasks.

Other Organizations

1-74. An *intergovernmental organization* is an organization created by a formal agreement between two or more governments on a global, regional, or functional basis to protect and promote national interests shared by member states (JP 3-08). Regional organizations like the Organization of American States and European Union or global organizations such as the United Nations may be involved in some counterinsurgency operations. The United Nations, in particular, has many subordinate and affiliated agencies active worldwide.

1-75. In the private sector, multinational corporations and other businesses often operate in a conflict environment. At a minimum, commanders should know which companies are present in their area of operations and where those companies are conducting business. Understanding the overall profit motivation of these business will help commanders understand their actions in the operational environment.

1-76. When the U.S. government pays contractors, the principle of unity of command should apply. Commanders should influence contractors' performance through U.S. government contract supervisors. Commanders should identify contractors operating in their area of operations and determine the nature of their contract, accountability mechanisms, and appropriate coordination relationships. (See FM 4-92 for more information on contractors.)

STRATEGIC PRINCIPLES

1-77. Whatever type of strategy and operational approach that a counterinsurgency takes,

several strategic principles are normally relevant. Whether the U.S. is enabling a host nation with certain capabilities or directly using its land forces, the principles listed in paragraphs 1-78 through 1-92 are relevant to most counterinsurgency operations. However, these principles are not meant to be exclusive rules for every conflict. They are provided for the practitioner and planner as a foundation for how they think about planning and executing counterinsurgency operations.

LEGITIMACY IS THE MAIN OBJECTIVE

1-78. Fostering development of effective governance by a legitimate government that can provide security and acts in the best interests of its people may be essential to countering an insurgency. Legitimacy can be seen as the willing acceptance of a government by its population. Counterinsurgency forces may achieve this objective by the balanced application of both military and nonmilitary means. Governments rule through a combination of consent and coercion. Governments that are “legitimate” normally rule with the consent of the governed; those described as “illegitimate” tend to rely mainly or entirely on coercion. Citizens of the latter tend to obey the state for fear of the consequences of doing otherwise, rather than because they voluntarily accept its rule. Legitimacy is a perceived condition by the population that can only be achieved by host-nation government actions that lead to an acceptance of its primacy by the people. (See paragraphs 1-27 through 1-33 for more information on legitimacy and control.)

COUNTERINSURGENT FORCES MUST UNDERSTAND THE ENVIRONMENT

1-79. Successful conduct of counterinsurgency operations depends on thoroughly understanding the society and culture within which they are being conducted. In most counterinsurgency operations in which foreign forces participate, insurgents hold a distinct advantage in their level of local knowledge. They speak the language, move easily within the society, and are more likely to understand the population’s interests. Thus, for foreign forces participating in counterinsurgency operations, they require a greater emphasis on certain skills, such as language and cultural understanding. Understanding the operational environment allows the counterinsurgent to identify the conditions which impact the prerequisites for the insurgency and the root causes that are driving the population to accept the insurgency. Only through understanding the operational environment can the counterinsurgent plan and execute successful operations to counter the conditions that allow the insurgency to exist in the first place. Nevertheless, U.S. forces must never assume they will be welcomed by a local population. They may even be viewed as occupiers. (See chapter 2 for a discussion on developing an understanding of the operational environment.)

INTELLIGENCE DRIVES OPERATIONS

1-80. Effective counterinsurgency operations are shaped by timely, relevant, tailored, predictive, accurate, and reliable intelligence, gathered and analyzed at the lowest possible level and disseminated throughout the force. Without accurate and predictive intelligence, it is often better to not act rather than to act. Gaining situational understanding before action is often essential in avoiding long term damage to mission objectives. In environments where commanders do not have situational understanding, the first action they should take is to use forces to gain that understanding while not creating unintended and lasting harm to the mission. (See chapter 11 for more information on intelligence.)

1-81. Because of the dispersed nature of counterinsurgency operations, the actions of counterinsurgency forces are key generators of intelligence. In counterinsurgency operations, a cycle often develops where intelligence drives operations, which produces additional intelligence that facilitates subsequent operations. Reporting by tactical units and

civilian agencies is often of greater importance than reporting by specialized national intelligence assets. These factors, along with the need to generate a favorable tempo (rate of military operations) drive the requirement to produce and disseminate intelligence at the lowest practical level. Commanders are responsible for driving the intelligence process.

1-82. Understanding the operational environment extends beyond insurgent combatants and insurgent leaders. To truly counter an insurgency, counterinsurgents must gather, analyze, and disseminate civil information pertaining to the population. If legitimacy is the primary principle of counterinsurgency operations, then identifying what is preventing legitimacy is as important, if not more so, than intelligence pertaining to enemy actions. Since Army and Marine Corps forces conduct counterinsurgency with unified action partners, it is vital to separate intelligence and civil information. Some partners, particularly NGOs, may not exchange information with Army and Marine Corps forces if that information is overtly tied to intelligence collection. Achieving a common situational understanding with unified action partners will require exchanging information outside of the intelligence realm.

SECURITY UNDER THE RULE OF LAW IS ESSENTIAL

1-83. Whenever possible, security forces should be provided by the host nation. To establish legitimacy, the affected government must strive to transition security activities from military authorities to host-nation law enforcement authorities as quickly as feasible. When insurgents are seen as criminals, they lose public support. Prior to any transition to full host-nation responsibility, however, the violence level must be reduced enough for the host-nation counterinsurgency forces to maintain order; otherwise, the host-nation counterinsurgency forces will be unable to secure the population and the host nation may lose the legitimacy gained by the transition. U.S. counterinsurgent forces must also understand how the military and police are viewed by the population and not assume they are always seen as protectors. The goal of a change to a host-nation security force is an accountable, self-sustaining, capable, and credible force able to meet the security challenges faced by the host nation and seen as legitimate by the population.

1-84. Security forces use a legal system that conforms to local culture and practices to deal with insurgents and criminals and that enhances the affected government's legitimacy. To succeed in countering an insurgency, the host-nation government must develop its legal and conflict resolution systems, including police forces, judicial systems, and penal facilities. The legal use of population control measures, including curfews, movement restrictions, travel permits, registration cards, and biometric census may assist in identifying the insurgents and protecting the population.

COUNTERINSURGENT FORCES SHOULD PREPARE FOR A LONG-TERM COMMITMENT

1-85. Counterinsurgency operations can be protracted. Though most insurgencies are quickly defeated by the host nation and its military forces, U.S. involvement normally comes in insurgencies that are not quickly defeated. Insurgents can become extremely difficult to identify, track, and interdict if they are effective in acting clandestinely. Insurgencies may persist for many years after the main threat has been broken. Thus, counterinsurgency operations may demand considerable expenditures of time and resources. The population must have confidence in the staying power of both the affected government and any counterinsurgency forces supporting it. The population may prefer the affected government to the insurgents; however, people do not actively support a

government unless they are convinced that the government has the means, ability, stamina, and will to win. Stabilizing the security situation and transforming a failed, failing, or ineffectual government into a functional one is an extremely difficult task that may take an extended period to complete.

MANAGE INFORMATION AND EXPECTATIONS

1-86. Information and expectations are related; skillful counterinsurgency forces manage both. To limit discontent and build support, the affected government and any counterinsurgency forces assisting it create and maintain a realistic set of expectations among the population, friendly military forces, and the international community. The key tools to accomplish this are information operations through the effective coordination and synchronization of information related capabilities. Effective counterinsurgency commanders tell the truth; they refuse to give projections; and they do not promise more than can be provided. Achieving steady progress toward a set of reasonable expectations can increase the population's tolerance for the inevitable inconveniences of ongoing counterinsurgency operations. Where a large foreign force is present to help establish a regime, this progress can extend the period until foreign forces are perceived by the population as an army of occupation.

1-87. Effective counterinsurgency forces must ensure that their deeds match their words and both are consistent with the broader narrative. They should also understand that any action has an information reaction. Counterinsurgency forces should carefully consider that information reaction's impact on the many audiences involved in the conflict and on the sidelines. They should work actively to shape responses that further their ends. In particular, messages to different audiences must be consistent. In the global information environment, people in the area of operations can access the internet and satellite television to determine the messages counterinsurgency forces are sending to the international community. Any perceived inconsistency reduces credibility and undermines counterinsurgency efforts.

USE THE APPROPRIATE LEVEL OF FORCE

1-88. Any use of force generates a series of reactions. There will be times when an overwhelming effort is necessary to destroy or intimidate an opponent and reassure the population. However, counterinsurgency forces, whether they are land, maritime, or air, calculate carefully the type and amount of force to be applied and who wields it for any operation. Normally, counterinsurgency forces can use escalation of force procedures to minimize unnecessary loss of life or suffering. These procedures are especially appropriate during any operation in which the counterinsurgent security force interacts with the local population.

1-89. All interactions between security forces and the population directly impact legitimacy, and if the counterinsurgent security forces show restraint in the eyes of the population, the entire counterinsurgency effort is further legitimized. The general rule for the use of force for the counterinsurgents is "do not create more enemies than you eliminate with your action." Escalation of force does not limit the right of self-defense, including the use of deadly force when such force is necessary to defend against a hostile act or demonstrated hostile intent. However, counterinsurgency forces must be properly trained in such procedures and, more importantly, in methods of shaping situations so that tactical leaders have to make fewer split-second, life-or-death decisions.

LEARN AND ADAPT

1-90. An effective counterinsurgency force is a learning organization. Insurgents connected with other organizations constantly exchange information about their enemy's vulnerabilities—even with insurgents in distant theaters. However, skillful counterinsurgency forces can adapt at least as fast as insurgents. Every unit needs to be able to make observations, draw and apply lessons, and assess results. Commanders must develop an effective system to circulate best practices throughout their command. Commanders might also need to seek new policies that authorize or resource necessary changes. Insurgents shift their locations looking for weak links, so widespread competence is required throughout the counterinsurgency force.

EMPOWER THE LOWEST LEVELS

1-91. Local commanders have the best grasp of their situations, but they require access to or control of the resources needed to produce timely intelligence, conduct effective tactical operations, and manage intelligence and civil-military operations. Leaders encourage individual initiatives and facilitate the learning that must occur at every level. Effective counterinsurgency operations are decentralized, and higher commanders owe it to their subordinates to push as many capabilities as possible down to their levels. However, this must be balanced with ensuring that tactical leaders have the situational understanding of the wider operational and strategic consequences of their actions. While tactical missions are essential, commanders ensure that tactical missions support the overall objectives to defeat the insurgency.

SUPPORT THE HOST NATION

1-92. In the situation of U.S. and multinational forces committed to assisting a host-nation government with its counterinsurgency strategy, the long-term goal is to leave a government able to stand by itself. In the end, the host nation has to win on its own. Achieving this requires development of viable local leaders and institutions. External assistance can help, but host-nation authorities must accept responsibilities to achieve real victory. Depending upon the condition of the host-nation government (failed, failing, or viable), a robust whole-of-government approach is critical to enabling that government to accept those responsibilities. In a failed or failing state, there may be no functioning government or national economy. The counterinsurgent, therefore, will be forced to create institutions necessary to provide governance and support economic development. While it may be easier for U.S. military units to conduct operations themselves, it is better to work to strengthen local forces and institutions and then assist them. Host-nation governments have the final responsibility to solve their own problems. Eventually all foreign armies are seen as interlopers or occupiers. The sooner the decisive effort can transition to host-nation institutions without unacceptable degradation, the better.

Chapter 2

Understanding an Operational Environment

2-1. Regional and strategic conditions affect United States (U.S.) involvement in opposing an insurgency. How and why the U.S. becomes involved in an insurgency is important. However, some important strategic trends can also affect the context of an insurgency. These global trends include demographic changes, globalization, the proliferation of weapons of mass destruction, religious extremism, and failed states leading to an era of persistent conflict. Persistent conflict is the protracted conflict among state, non-state, and individual actors who are increasingly willing to use violence to achieve their political and ideological ends. These trends not only affect the likelihood of conflict, but they also affect the capabilities and action of friendly, threat, neutral, and nonaligned actors.

2-2. Understanding the conditions that may affect the stability of a nation or region assists commanders as they focus on a specific operational environment to determine the root causes that led to an insurgency. Whether operating at the operational or tactical level, commanders must understand and anticipate the effects of their operations and how they fit into the broader mission. The U.S. may enter situations with long-standing conflicts and established ways of life that have implications beyond the boundaries of a specific area of operations. Commanders identify relationships within that area that may exert external influence on other governments that have their own agendas in the region. Commanders also recognize that in the modern, interconnected world, actions at any level may have far broader impact than intended. This, coupled with certain global trends, may provoke more insurgencies in the future.

DEMOGRAPHIC AND URBANIZATION TRENDS

2-3. In the future, the world will become more populated and urbanized. Global population will increase by approximately 1.2 billion people by 2025 with more than a billion new urban dwellers in that time. Most population growth will occur in the developing world. Population growth, urbanization, and competition for limited resources in the Middle East, Africa, and South Central Asia will contribute to increased resource scarcity and may present governance challenges. Climate change combined with increased population centers in or near coastal environments may challenge the ability of failing and fragile states to respond to natural disasters. These conditions enhance the possibility of insurgencies in highly populated developing countries whose governments lack the capacity to provide effective governance, including security and the rule of law. These trends could lead to failed states and problems that will affect regional and global security because of globalization.

2-4. Urbanization is the growth of urban areas due to both a population surge and migration. In 1950, 29 percent of the world's population lived in urban areas; by 2050, scientists estimate that 60 percent of the world's population will live in urban areas. This rapid growth of urban areas, and the accompanying crowded conditions with the potential for high unemployment, creates a greater potential that future insurgencies may arise in urban areas.

GLOBALIZATION

2-5. Globalization is a combination of the technological, economic, social, cultural, and political forces that are bringing nation-states and the people of the world closer together. Globalization affects an insurgency by providing a freer flow of arms,

information, and money to an insurgent group or insurgents and allows an insurgency to have a wider strategic effect than in the past. It is easy for ethnic groups or ideological groups to connect internationally because of globalization. Globalization provides a greater likelihood that insurgents will have access to outside resources, or that they will try to affect objectives outside of their local area. Through technology, globalization allows an insurgent to gain access to cyber electromagnetic tools that could be used to attack any country. It also makes ideologically or religiously motivated insurgencies more prevalent due to closer contact between traditional and modern societies.

PROLIFERATION OF WEAPONS

2-6. The proliferation of weapons of mass destruction and precision weapons will increase the potential for catastrophic attacks. The threat or use of weapons of mass destruction by terrorist organizations is as real as it is deadly. Weapons of mass destruction present significant possibilities beyond terrorist actors. If an insurgent group acquires them, they can allow the insurgent group to pressure the host nation or attack a target that would have countrywide, regional, or global strategic affects. These weapons can provide an insurgent group with capabilities unmatched in the history of irregular warfare. The likelihood of an insurgent group obtaining these weapons has never been higher because of both globalization and the number of failed states. As ethnic and ideological groups enhance bonds that go beyond state boundaries, and insurgent groups create vast safe haven areas within failed states, the proliferation of weapons of mass destruction creates new possibilities for insurgencies. Not only will insurgents strive to obtain weapons of mass destruction, but the continued availability of more precise, cheaper, and more lethal conventional weapons will make insurgent actions more deadly than in the past. (See FM 3-11/MCWP 3-37.1 for more information on chemical, biological, radiological, and nuclear operations.)

FAILING OR FAILED STATES

2-7. Governments of nation-states face increasingly greater challenges in providing effective support to their growing populations. The problems of both demographic changes and the pressures of globalization, corruption, lack of government services, and decaying infrastructure can lead to a failed state. A failed state can provide insurgent groups safe havens to build their organizations, but it may also hinder their ability to promulgate their message and actions due to a lack of infrastructure. (See FM 3-07 for a detailed discussion on a failed state framework.)

THE OPERATIONAL VARIABLES

2-8. An *operational environment* is a composite of the conditions, circumstances, and influences that affect the employment of capabilities and bear on the decisions of the commander (JP 3-0). Commanders and staffs analyze and describe an operational environment in terms of eight interrelated operational variables: political, military, economic, social, information, infrastructure, physical environment, and time. The operational variables are fundamental to developing a comprehensive understanding of an operational environment.

2-9. When viewing an operational environment, it is important to identify friendly, neutral, and hostile actors. However, it is uniquely important in counterinsurgency operations that commanders and staff do not view these actors as static and unchanging over time. Actors can become more hostile or become less hostile. It is the interaction between the

actors and the changes between their interactions that is important. The actors have many influences on their actions and those influences help determine if an actor stays the same, becomes friendlier, or becomes more hostile. (See JP 2-01.3 for more information on an operational environment.)

2-10. In Iraq's Anbar Province, the eight interrelated operational variables created a unique operational environment. The al Qaim tribes had different interests, both political and economic, than both the Americans and al Qaeda. Religion, economic interests, culture, and other variables helped to shape the actions of everyone in the operational environment. The Marine Corps had to act in this environment and attempt to shape it. This was a process that required situational understanding and an appreciation for the unique environment.

The Anbar Province Operational Environment

The Anbar Province's al Qaim district became increasingly important to Abu Musab al-Zarqawi's al Qaeda in Iraq after November 2004 when it lost its sanctuary to the American forces' offensive in the second battle of Fallujah. The al Qaim district is located on Iraq's border with Syria. Although the district represents only 10% of the Anbar population, the area holds strategic importance due to its location along the Iraqi/Syrian border as well as the Euphrates River. Al Qaim is and always has been a lucrative smuggling route for black market goods and served as al Qaeda in Iraq's lifeline to infiltrate Baghdad with foreign fighters, money, and other resources that fueled the insurgency. With the loss of Fallujah, al Qaim became al Qaeda in Iraq's newfound sanctuary.

Al Qaeda in Iraq arrived with offers of partnering with al Qaim's tribes to defeat and expel the Americans. They promised the indigenous population money and other resources for their support. As Muslims and Arabs, al Qaeda in Iraq members exhorted that it was their obligation, their Jihad, to fight the crusaders. After all, the Americans, supposedly ignorant of tribal customs, religion, and traditions, allegedly had disrespected and dishonored the people of al Qaim and a patriotic resistance had already formed in the district. The tribes of al Qaim saw the al Qaeda movement as the answer to their problem with the Americans. The tribes, together with al Qaeda in Iraq, felt that the time was ripe to rid the area of the infidel occupiers.

Al Qaim tribes varied in available resources and were incapable of defeating the American occupiers on their own. For example, the Albu-Mahal tribe, the strongest tribe in the area, organized and resourced the Hamza Battalion specifically to fight the Americans. However, it, along with the other tribal militias, lacked the weaponry, ammunition, and other equipment to win such a fight on their own. Al Qaeda in Iraq's offer was tempting and most of the tribes accepted.

As time went on it became apparent that al Qaeda in Iraq's offer was deceptive; this partnership was not what it seemed. Al Qaeda in Iraq provided weaponry and funding, but in return they demanded to lead the Jihad with the intent of first destroying and then transforming the social fabric of the tribes and al Qaim. Al Qaeda in Iraq started by taking over the smuggling routes, skimming large profits and killing those that resisted. They then imposed a radical form of Sharia on the community with fanatical punishments for transgressors. Religion was used to justify al Qaeda in Iraq's actions, which included marriages to the local women, not allowing cigarettes, the ban of music and films, and the common intimidation tactic of beheading those that resisted.

3rd Battalion 6th Marines (3/6) executed Operation IRON FIST the first week of October, attacking from east to west through the town of Sadah and eastern Karabila, ultimately stopping at the Emerald Wadi in the center of the al Qaim region. They

built four combat outposts, Chosin, Iwo Jima, Belleau Wood, and Khe Sahn, and left Marines and Iraqis in place, providing a combined, permanent, persistent, presence.

The next clearing operation was conducted the first week in November by 3/6 and 2/1 commanded by Regimental Combat Team 2. This operation cleared the Husaybah, Karabilah, Sadah and Ubaydi areas of all insurgents. Immediately upon clearing the areas, 3/6 began constructing combat outposts in all of the cities.

By late November 3/6 had constructed 14 combat outposts in the areas from Husaybah to Ubaydi. Each combat outpost consisted of a U. S. Marine platoon and an Iraqi Army platoon or company. Those positions completed and reflected combined, permanent, persistent presence, where the Marines and Iraqi Army lived together and among the people.

The next step was to engage the people. Mission analysis led to assigning company areas based on the tribal distribution. The idea was to link a company with a tribe. This was not an exact science because the tribes were intermingled, but they did locate companies in areas where a majority of a tribe resided. The next step was a concerted drive to recruit tribesmen into the police force. The Marines solicited help from the Sheikhs to nominate men from their tribes, and started developing police stations near the combat outposts. This would allow the Marines and Iraqi Army forces to partner with the local police forces in those areas and further engender trust and confidence from the local people.

Moving goods across the Iraqi and Syrian border was closely connected to the local economy. Undermining this trade would jeopardize a fragile relationship that U.S. forces worked hard to develop. In fact, U.S. forces had learned from the sheikhs that disruption of trade was one of the major grievances the locals had against al Qaeda in Iraq. Local tribes agreed to allow U.S. forces to stop and inspect all vehicles coming into the country to ensure no foreign fighters, money, or weapons were entering Iraq. The tribes also agreed to help with the inspection. New local police largely conducted these inspections with the Iraqi Army (with Marines in overwatch.) The tribes had picked the Iraqi government's side in the struggle against al Qaeda in Iraq and wanted to stop foreign fighters, money, and weapons from entering Iraq as much as the U.S. forces did.

2-11. Understanding is necessary to begin planning the initial development of measures of effectiveness and performance. The commander must understand what has happened in an operational environment and determine the nature, scope, and severity of its problems. A situation is usually more complicated than it seems when the military force first becomes involved. Understanding an operational environment is a collaborative effort of the unified action partners. These partners may include U.S. government military and civilian personnel, international civilian and military personnel, and host-nation civilian and military personnel. To the maximum extent possible, the military force and unified action partners strive to have a common situational understanding from the beginning of an operation. If the partnering agencies do not have the same situational understanding, they can quickly find themselves working at odds with each other. Commanders will rarely have enough time to fully understand an operational environment. Understanding an operational environment is a continued and iterative process that will continue throughout an operation.

2-12. An *area of operations* is an operational area defined by the joint force commander for land and maritime forces that should be large enough to accomplish their missions and protect their forces (JP 3-0). For land operations, an area of operations includes subordinate areas of operations as well.

2-13. A commander's area of operations may be relatively static, but people, weapons, commodities, and information continuously flow through an area of operations. An area of operations can cross physical structures, such as roads and rivers, and span diverse

population groups. Fabricated borders that divide natural groupings can create problems in understanding an area of operations. For example, cross-border ties allow insurgents safe havens outside of a tactical unit's area of operations. Moreover, international boundaries often divide population groups. The span of an insurgency may be far larger than the defined area of operations and areas outside the area of operations may be relevant to a commander. For example, areas outside a commander's area of operations may provide a safe haven for an insurgency, or an adjacent state may support an insurgency. In an insurgency, an area of interest may be large.

2-14. The *area of interest* is that area of concern to the commander, including the area of influence, areas adjacent thereto, and extending into enemy territory. This area also includes areas occupied by enemy forces who could jeopardize the accomplishment of the mission (JP 3-0). This area also includes areas occupied by enemy forces who could jeopardize the accomplishment of the mission. It is the area in which events could have significant impact on areas of operations. An area of interest can be large relative to the area of operations. When defining an area of interest, commanders should consider the operational variables. (See JP 3-0 for more information on an area of influence.)

2-15. Commanders analyze operational variables to understand the operational environment in which they are conducting operations. An operational environment is not static; it continues to evolve. Introducing units into an operational environment causes shifts and changes. As a result, commanders, their respective staffs, and all Soldiers and Marines must continuously reassess an operational environment for changing conditions. Moreover, in addition to understanding U.S. interests and desired end states in an environment, a commander must understand the environment from three additional perspectives: those of the host nation, the enemy, and the population.

POLITICAL

2-16. The political variable describes the distribution of responsibility and power at all levels of governance—formally constituted authorities, as well as informal or covert political powers. The counterinsurgent seeks to understand not just the formal political system, such as political parties and elected officials, but also the informal systems of political influence, such as ethnic groups and other centers of power. There is a connection between the political variable and the social variable. For example, a tribal grouping or a social caste may directly affect whom that group sees as a legitimate authority in an area. Moreover, these social groupings can affect the formal power structure. For example, in an electoral system, groups will often vote as blocs, giving them added political power in that formal system. (See ADRP 5-0 for more information on the political variable.)

2-17. Often, informal groups such as tribes or local councils are the essential actors in the distribution of political power, especially at the local level. Political power is the ability to influence behavior. The biggest influence of behavior is often local groupings that can create a norming effect on a population. Most groups hold power only because the population accepts that power distribution.

2-18. However, the opposite can also be true and the formal political system can change group identity and influence the actions of any social group. States can create identity in a population through education and information. For example, an education program that instills nationalist views in an individual from an early age can be a powerful tool in shaping a person's identity and in turn whom that person sees as a legitimate authority.

Group and individual identities are not static, nor is whom a population views as legitimate static. While groups have internal means to view identity, variables outside the group, including the host nation, also affect them.

2-19. The commitment and motivation of a host nation to defeat an insurgency is an important motivation. Governments with more than one of the following traits have tended to lose historically, even when supported by competent and committed external forces:

- Government sponsors or protects unpopular economic and social arrangements or cultural institutions.
- Government is involved in corrupt and arbitrary personalistic rule.
- Government operates as a kleptocracy.
- Government is controlled by elites with perverse incentives to continue conflict.
- Government is economically dependent on external actors.

The harsh reality for counterinsurgents is that some of these negative characteristics are usually present, and they are key factors in sparking insurgencies in the first place. As a result, the interests of a host-nation government are often at odds with what the best practices would be to solve its political problems. (See paragraphs 1-27 through 1-33 for more information on legitimacy and control.)

MILITARY

2-20. The military variable explores the military and paramilitary capabilities of all relevant actors (enemy, friendly, and neutral) in a given operational environment. For many countries, the army's predominant purpose is to be the military force responsible for maintaining external security. However, this is not a universal rule, and many militaries become involved in internal security and even governance. In some cases, there is a degree of military control over the government, which then blends the political and military variables. This can range from a military dictatorship to a praetorian guard type military that periodically intervenes in the governance of a society. Even in cases where a host nation appears to have complete objective control over its military forces, these military forces can be an important bureaucratic and political actor. The interaction between the military and the political structure is important to understanding this variable's relationship with the political distribution of power in a society. (See ADRP 5-0 for more information on the military variable.)

2-21. A host of institutions including police, paramilitary, intelligence, and other organizations can maintain internal security. Thus, commanders and staffs need to consider them within the military variable. In many autocratic societies, intelligence agencies provide an essential means of control over a society. Many societies maintain civil control and civil security by an accepted rule of law and a police force that enforces the rule of law. In a counterinsurgency, the host nation may use the military or a paramilitary to defeat an insurgency.

2-22. The military variable includes all forces involved in both internal and external security. U.S. counterinsurgents must fully understand how the host nation maintains internal and external security. Moreover, they must understand both neutral and enemy military forces. Neutral military forces are common in a counterinsurgency, as some states or multinational corporations will employ or contract for limited forces to protect personnel, resources, or infrastructure for their own interests. A peacekeeping force may be maintaining a position of neutrality in the conflict. There can also be informal groupings of military power. For example, local gangs, armed militias, and private security agents

can be a factor in local areas.

2-23. Commanders and staffs should analyze friendly, neutral, and enemy forces with both qualitative and quantitative data. Some aspects to consider include—

- Position of forces in national and local governmental structure.
- General organization, training, and doctrine.
- Economic basis (to include the appropriations system).
- Conscription or recruitment systems.
- Police role in the nation's internal security.
- Rapport with population.
- The impact of other international forces already there or there in the recent past.

These considerations are particularly important with regard to the insurgents. Knowing from what groups and sources, both within the country of conflict and outside of it, are providing what kinds of support (for example, financial, personnel, materiel, and provisions) and by what processes or routes is critical. Insurgencies that continue to meet their tangible support needs are difficult to defeat.

2-24. One enemy force in a counterinsurgency can vary widely from another. Some may be based on cellular organizations while others may be more hierarchical. Moreover, there may be a wide variance in enemy capabilities. Some insurgencies may have capabilities to conduct large scale and well coordinated attacks that may rival the capability of a host nation's military. Others may have less capability and may rely on small-unit tactics.

ECONOMIC

2-25. The economic variable encompasses individual and group behaviors related to gaining access to, producing, distributing, and consuming resources. These behaviors determine incentives and disincentives that encourage or discourage economic decisions. The sum of these individual and group decisions may determine the production, distribution, and consumption of economic resources. Typically, an economy is conceptualized as currency, stocks, major commodities, banking, and trade controlled and monitored by the government. However, informal economies, trade, or economic exchange outside state-controlled or money-based transactions may be of equal or greater importance than formal economies in understanding an operational environment. While the world economy continues to grow more interdependent, local economies remain relatively distinct. These differences significantly influence political choices, including individuals' decisions to support or subvert the existing order. When commanders and staffs analyze a local economy, they consider both governmental policies and the type of local economy.

2-26. Types of economies vary widely. When looking at economic activities, commanders and staffs strive to understand the relative importance of the various sectors of an economy. Comparing the percentage of the economy in the public sector versus the private sector provides some understanding of the structure of the economy. Moreover, the private and public sector can potentially be divided into different sectors based on type of activities. Agriculture, raw materials, services, and other types of production play an important role in defining the economy of a local area. It is important to analyze governmental policies. Corruption, the rule of law, and macroeconomic policy play a role in the structure of a local economy.

2-27. Another important factor in analyzing economic activity is the informal economy. In

weak states, understanding the informal economy is key to providing a full understanding of an operational environment. The informal economy is those economic interactions and exchanges that are not recognized, regulated, controlled, or taxed by a state government. In this case, informal does not always equal illegitimate. For example, a black market is a form of informal economy based on criminal activities such as racketeering, money laundering, prostitution, drug trafficking, and smuggling. On the other hand, open-air markets and barter systems are legitimate activities that often contribute to an informal economy. In every country there is a balance between formal and informal economies. In successful states, the informal economy may be relatively small. However, in failing states the informal economy may form the majority of all economic activities. The local population may depend on informal markets for their most basic needs. It is difficult but important for counterinsurgents to develop an understanding of these informal economies (both legitimate and illegitimate.) Because they are outside host-nation government oversight, insurgents can exploit even legitimate formal economies as a source of funding. The black market, on the other hand, will most likely be a direct enabler of an insurgency in terms of both funding and logistics.

2-28. The counterinsurgent must consider other informal economies. Most people work, buy, and sell in this economy, operating outside legal frameworks but not engaging in illicit or criminal activity (except perhaps for taxation issues). Sensitivity to the rules of an informal economy is one piece of cultural sensitivity to the population and the host nation in general. Examples of the rules of an informal economy include the following:

- People earn income in non-cash payments such as benefits or goods.
- People often use land for decades (or more) through traditional usage rights granted by village heads and chiefs with no legal title.
- People may work without pay (in arrangements such as the traditional divisions of household and farm labor).

2-29. Economic variables also tie into other elements of a society. For example, ownership or control of land and debt indicate something about the power structure within a society. Many developing societies have highly concentrated ownership of land, which can serve as a driver for social conflict and discontent. Whoever owns land or controls land has the power to use it for economic profit. Maintaining this ownership or control during an insurgency indicates a degree of power in a society. The same is true of debt. The ability to collect a debt indicates a degree of power in a society. Land and debt are examples of how economic factors link into other social factors.

2-30. If a population views economic conditions as unjust, a lack of economic opportunity can be a root cause of an insurgency. (See paragraphs 4-14 through 4-22 for more information on motives for an insurgency.) As part of developing an understanding of an operational environment, counterinsurgents assess the current economic variables, the economic opportunities available to different segments of the population, and the effect insurgent and counterinsurgent operations are having on the population's ability to meet their most basic economic needs. Economic survival, especially in an area where an insurgency is occurring, is almost as important and as immediate a challenge for households as physical security. For this reason, leaders at all levels of the counterinsurgency operation (including platoons and companies) need to assess the impacts of military operations on the following simple elements of the economic welfare of households and communities:

- Income (including the capacity to earn streams of income in future).
- Assets and property (used to earn income).

- Work (including traditional patterns of unpaid work).

2-31. Commanders strive to understand the economic impact of the unit's presence in an area. For better or worse, the presence of an Army or Marine Corps unit affects normal economic incentives and disincentives for individual behavior. Introducing foreign wealth can have unintended negative consequences. For this reason, careful thought and planning are needed for a project intended to have local economic impact. Commanders anticipate the economic impact of their arrival and their continued presence in the area of operations. Additionally, commanders and staffs carefully weigh the costs and benefits associated with all economic activity. Some factors to consider are—

- Prospects of long-term sustainability.
- Possibility of local price inflation.
- Disrupting natural incentives (such as farmers leaving fields to work on trash pickup projects).

SOCIAL

2-32. The social variable describes the cultural, religious, and ethnic makeup within an operational environment and the beliefs, values, customs, and behaviors of society. Understanding the society is foundational to understanding the social variable. A society is defined as a population whose members are subject to the same political authority, occupy a common territory, have a common culture, and share a sense of identity. However, no society is completely homogeneous. A society usually has a dominant culture, but it can have secondary cultures. Different societies may share similar cultures, as Canada and the U.S. do. Societies are not static, but change over time. (For more information on this variable, see chapter 3 of this publication and ADRP 5-0.)

INFORMATION

2-33. The information variable describes the nature, scope, characteristics, and effects of individuals, organizations, and systems that collect, process, disseminate, or act on information. The *information environment* is the aggregate of individuals, organizations, and systems that collect, process, disseminate, or act on information (JP 3-13). Understanding the communications systems is important because they influence international, national, regional, and local audiences. Insurgents often use information and disinformation to gain credibility and legitimacy with the population, while simultaneously undermining their opponents. Understanding how people communicate and who influences them on a daily basis is essential. This is important at all levels. For example, identifying local gathering places is important to understand or influence the spread of information, rumors, and gossip.

2-34. The information environment is made up of three dimensions: physical, informational, and cognitive. The *cognitive dimension* encompasses the mind of the decisionmaker or specific audience and is the dimension where people think, perceive, visualize, and decide. The *informational dimension* is the place where information is collected, processed, stored, disseminated, displayed, and protected with key components of the content and flow of information. The *physical dimension* is composed of systems, human beings (including decisionmakers, leaders, and military forces), and supporting infrastructure that enable individuals and organizations to create effects conduct operations across air, land, maritime, space and cyberspace domains across multiple domains. (See table 2-1.)

Table 2-1. Interrelated dimensions of the information environment

<i>Dimension</i>	<i>Description</i>
Cognitive dimension	• Exists in the minds of human beings. • Consists of individual and collective consciousness. • Where information is used to develop perceptions and make decisions. • Significant characteristics include values, beliefs, perceptions, awareness, and decisionmaking.
Informational dimension	• Created by the interaction of the physical and cognitive dimensions. • Where information is collected, processed, and disseminated. • Significant characteristics are information content and flow.
Physical dimension	• The tangible, real world. • Where the information environment overlaps with the physical world. • Consists of targetable individuals, organizations, information systems, and the physical networks that connect them. • Significant characteristics include terrain, weather, civilian information infrastructure, media, populace, and third party organizations.

2-35. The technological advances in communications offer some unique considerations for insurgencies. For one, international communication is easier than it used to be. This allows insurgencies to communicate with organizations outside of their physical control. Connecting to diasporas or sympathetic groups could be vital to an insurgency. With the ability to communicate comes the ability to move resources and funding. Moreover, communications can be vital in importing weapons or other supplies to an insurgency. Global communications can be essential in increasing the military capabilities of an insurgency, significantly increasing the tempo of insurgent operations and their ability to change tactics.

2-36. At the operational and tactical level, communications allow for effective coordination of attacks. Organizations can communicate by cell phones, by the internet, or a number of other rapid means. This allows for coordinated large-scale attacks even by dispersed organizations. (For additional information on the information environment, see FM 3-13.)

INFRASTRUCTURE

2-37. The infrastructure variable is composed of the facilities (buildings and equipment), personnel, and services needed for the functioning of a community or society. Societies have different infrastructure needs. For example, the expectation for hours of available electricity vary widely. Counterinsurgents try to access infrastructure needs to meet the expectation of

the user, not their own expectations.

2-38. Infrastructure is also interrelated with other variables. For example, the development of a highway system will affect the ability of people to move and interact with others. Creating a society in which humans can easily move based on economic needs or simple desires greatly increases the variety of groups a person will meet. These interactions and new relationships can change how a person views the world and change that person's values. A communications system, such as a cellular network, can have the same effect. These systems allow for communications outside of one's areas and allow the transmission of new ideas and concepts.

2-39. Commanders and staffs conducting counterinsurgency operations must consider the relationship between infrastructure and the economic variable. An effective infrastructure can allow for the easy movement of people, goods, and ideas. Many businesses require infrastructure. While it is true that a local population may not expect 24 hours of electricity a day, a manufacturing plant may require it. Moreover, infrastructure such as schools can increase the human capital in an area and drive economic growth.

2-40. Infrastructure also has an effect on the military variable. Host-nation forces can use a good transportation system, but so can an insurgency. A road system provides a means of transportation for everyone, not simply the population and government. Moreover, infrastructure may be important for the population and the government's role in maintaining civil control and security. An attack on the infrastructure may undermine the government's legitimacy in an area. However, the opposite is also true. An attack on infrastructure may also undermine the insurgency if the population places blame on the insurgency and turns towards to government.

PHYSICAL ENVIRONMENT

2-41. The physical environment includes the geography and man-made structures, as well as the climate and weather, in an area of operations. The physical environment affects the tactics and operations of both insurgents and counterinsurgents. Extreme conditions, such as in nations in higher elevations, can make insurgent movements difficult in the winter. The movement and the tactics of any military force will be affected by the physical environment of its area of operations. A physical environment will influence insurgency sanctuaries, the ability of an insurgency to hide resources, and the ability of an insurgency to mass forces. Understanding a physical environment is essential to understanding an insurgency. (See chapter 4 for further discussion on how a physical environment relates to an insurgency.)

2-42. A physical environment also relates to the other variables. A mountainous, landlocked country will have a difficult time building the infrastructure needed for large-scale international trade. Moreover, if the physical environment precludes the ability to easily produce an excess of food, it is difficult to divert much labor to other enterprises. This can hamper the development of a highly specialized economy. An increase in food production will often predate a major increase in industrial production.

TIME

2-43. Time describes the timing and duration of activities, events, or conditions within an operational environment, as well as how various actors in an operational environment perceive the timing and duration. Time also has an interrelated relationship with other variables. For example, a multinational coalition may see its efforts in a counterinsurgency as limited by national objectives or by the public pressure. In other words, outside parties can always leave a counterinsurgency. On the other hand, for the host nation, the insurgents and the population in the struggle are less constrained by time than a multinational coalition. An insurgency may use the time variable to its advantage, while the time variable usually works against an external counterinsurgent.

2-44. Time can also play a role in the social variable. Ongoing conflicts tax societies. Populations can become less interested in the nuisance of a conflict and more interested in simple peace. As time passes, a population may be more interested in who is likely to win an insurgency than the motivation of either side of the conflict. Counterinsurgents may also see time as working for or against them. (See paragraphs 4-30 through 4-45 for more information on insurgent strategies.)

THE MISSION VARIABLES AND CIVIL CONSIDERATIONS

2-45. Upon receipt of a mission, commanders filter information categorized by the operational variables into relevant information with respect to the mission. They use the mission variables, in combination with the operational variables, to refine their understanding of the situation and to visualize, describe, and direct operations. The mission variables are mission, enemy, terrain and weather, troops and support available, time available, and civil considerations. (See ADRP 5-0 for more information on the mission variables). Within the mission variables, civil considerations are of unique importance for counterinsurgency. Civil considerations are the influence of man-made infrastructure, civilian institutions, and activities of the civilian leaders, populations, and organizations within an area of operations on the conduct of military operations. Civil considerations comprise six characteristics, expressed in the memory aid ASCOPE: areas, structures, capabilities, organizations, people, and events. (See FM 2-01.3/MCRP 2-3A for information on the use of ASCOPE.)

2-46. The commanders' refinement of information for their mission and their particular area of operations is essential. ASCOPE can play an important role in the identification of structures or events that will have an effect in a unit's area of operations. As such, ASCOPE is an important tool for the unit in determining important civil considerations in an insurgency. Units within an insurgency use ASCOPE to identify and continually refine their understanding of the area of operations over time. Commanders and staffs consider ASCOPE from the perspective of the population, the insurgent, and the counterinsurgent. This is particularly important for counterinsurgency operations. (See JP 3-57, FM 3-57, MCWP 3-33.1, and ADRP 2-0 for detailed explanations of ASCOPE.)

TERMS

all-source intelligence

Intelligence products and/or organizations and activities that incorporate all sources of information in the production of finished intelligence. (JP 2-0)

area of interest

That area of concern to the commander, including the area of influence, areas adjacent thereto, and extending into enemy territory. This area also includes areas occupied by enemy forces who could jeopardize the accomplishment of the mission. (JP 3-0)

area of operations

An operational area defined by the joint force commander for land and maritime forces that should be large enough to accomplish their missions and protect their forces. (JP 3-0)

biometrics

The process of recognizing an individual based on measurable anatomical, physiological, and behavioral characteristics. (JP 2-0)

counterinsurgency

Comprehensive civilian and military efforts designed to simultaneously defeat and contain insurgency and address its root causes. (JP 3-24)

country team

The senior, in-country, United States coordinating and supervising body, headed by the chief of the United States diplomatic mission, and composed of the senior member of each represented United States department or agency, as desired by the chief of the United States diplomatic mission.
(JP 3-07.4)

end state

The set of required conditions that defines achievement of the commander's objectives. (JP 3-0)

information environment

The aggregate of individuals, organizations, and systems that collect, process, disseminate, or act on information. (JP 3-13)

insurgency

The organized use of subversion and violence to seize, nullify, or challenge political control of a region. Insurgency can also refer to the group itself. (JP 3-24)

intergovernmental organization

An organization created by a formal agreement between two or more governments on a global, regional, or functional basis to protect and promote national interests shared by member states. (JP 3-08)

internal defense and development

The full range of measures taken by a nation to promote its growth and to protect itself from subversion, lawlessness, insurgency, terrorism, and other threats to its security. (JP 3-22)

irregular warfare

A violent struggle among state and non-state actors for legitimacy and influence over the relevant population(s). (JP 1)

nation assistance

Assistance rendered to a nation by foreign forces within that nation's territory based on agreements mutually concluded between nations. (JP 3-0)

nongovernmental organization

A private, self-governing, not-for-profit organization dedicated to alleviating human suffering; and/or promoting education, health care, economic development, environmental protection, human rights, and conflict resolution; and/or encouraging the establishment of democratic institutions and civil society. (JP 3-08)

operational approach

A description of the broad actions the force must take to transform current conditions into those desired at end state. (JP 3-0)

operational environment

A composite of the conditions, circumstances, and influences that affect the employment of capabilities and bear on the decisions of the commander. (JP 3-0)

public affairs

Those public information, command information, and community engagement activities directed toward both the external and internal publics with interest in the Department of Defense. (JP 3-61)

rules of engagement

Directives issued by competent military authority that delineate the circumstances and limitations under which United States forces will initiate and/or continue combat engagement with other forces encountered. (JP 1-04)

security force assistance

The Department of Defense activities that contribute to unified action by the

US Government to support the development of the capacity and capability of foreign security forces and their supporting institutions. (JP 3-22)

target audience

An individual or group selected for influence. (JP 3-13)

unified action

The synchronization, coordination, and/or integration of the activities of governmental and nongovernmental entities with military operations to achieve unity of effort. (JP 1)

unity of command

The operation of all forces under a single responsible commander who has the requisite authority to direct and employ those forces in pursuit of a common purpose. (JP 3-0)

unity of effort

Coordination and cooperation toward common objectives, even if the participants are not necessarily part of the same command or organization, which is the product of successful unified action. (JP 1)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος.....	4
Εισαγωγή.....	6
Σχόλια.....	8
Πραγματολογικό επίπεδο.....	9
Σημασιολογικό επίπεδο.....	11
Λεξιλογικό επίπεδο.....	13
Υφολογικό επίπεδο.....	16
Συντακτικό επίπεδο.....	17
Βιβλιογραφία.....	20
Μετάφραση.....	21
Μετάφραση και μεταφραστικά σχόλια κύριων όρων.....	74
Επεξηγήσεις όρων.....	78
Γλωσσάρι όρων.....	81
Πρωτότυπο.....	92

